van Rhenen.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, Η ΠΕΡΙ
Θεῶν, βιϐλία γ'.

*

APOLLODORI ATHE-
NIENSIS GRAMMATICI
BIBLIOTHECES, SIVE
de Deorum origine,
Libri III.

Benedicto Aegio Spoletino interprete.

Hanc editionem Hieronymus Commelinus recenſuit; ple-
riſque in locis, mm.ſſ.ope, emendatiorem reddidit; ac
notis variis, ex collatione veterum exemplarium, ſed
præcipuè Palat. illuſtrauit.

Acceſſit rerum ac verborum copioſiſſimus index.

Ex officina Commeliniana.

CIↃ. IↃ. XCIX.

AMPLISSIMO VIRO, G. MICHAELI

LINGELSHEMIO,

SERENISSIMI PRINCIPIS

PALATINI ELECTORIS

Consiliario intimo.

NON paucis ab hinc annis, vir amplissime, Hieronymus Commelinus, sororius meus, tibi dicarat Heliodorum suum, tersum, purgatum, ac pristino nitori restitutum. Id eo animo faciebat, vt sua illa editio esset, tum vt tessera nostri erga te amoris ac obseruantiæ, tum etiam veluti congratulatio quædam ac epithalamium in tuas felices nuptias. Tu verò non solùm hilari fronte munusculum illud accepisti, verumetiam vtrumque nostrum variis beneficiis deuinxisti, ac quotidie deuincis. Hæc tua beneficia ita affecerant sororium meum, vt quotiescumque de te inter nos mentio fieret, in eo semper esset, vt cuperet officium in te suum aliquo alio libello testari, ne ingrati nomen sustineret. Verùm, antequam votum implere posset, postquam vno die in viuis esse desierunt tres ex suis liberis, rapuit illum paulo pòst mors inuida, maximo litterarum ac litteratorum damno. Vt enim erat magnæ vir eruditionis, ac animo in rem litterariam propensissimo, constituerat plerosque omnes illos bonos auctores, tum Græcos, tum Latinos, luce donare, non solùm eos qui antea parùm emendati prodierant, sed præcipuè eos qui nondum typis mandati fuerant. Huius sui in Musas propensi animi non paruum documentum dederunt varij libri, qui ex officina nostra prodierunt. Sed hæc non sunt huius loci. Vt ad institutum meum redeam, ne ingrati subeam nomen, iam tibi offero ac dico hanc Apollodori Bibliotheces editionem, quam tuus Commelinus ferè ad vmbilicum perduxerat, Apollodoro videlicet ad calcem vsque excuso. Deerant notæ illius & emendationes, pleræq; omnes ex collatione mm.ss. præcipuè Palatini: nonnullæ etiam tum ex coniectura, tum ex

Pausania, Tralliano, Hygino, aliis. Illas curaui excerpi ac in vnum colligi ex iis quæ propria manu annotarat ad marginem duorum exemplarium. Accipe igitur, amplissime vir, hunc libellum ingrati animi μνημόσυνον, qui vt gratior tibi sit, aliquid de nostro Apollodoro dicemus. Reperientur enim fortasse nonnulli, qui nostrum hoc institutum improbabunt, nõ solùm quòd auctorem fabulosum ediderimus, sed etiam quòd eum tibi dicauerimus. Primò, inquient, fabulam dederas, nunc verò fabulas offers. Fateor in eo esse Apollodorum, vt in compendiũm ac synopsin redigat quicquid ab innumeris auctoribus traditum est de fabulis antiquis. Verùm tantum abest vt hic labor reip. litterariæ sit inutilis, vt etiam sit pernecessarius. Nemo enim nescit, nullum esse ex bonis auctoribus, qui non aliquid ex antiquorum fabulis suis scriptis immisceat. Historici, præcipuè qui priorum temporum monumenta describunt, hisce narrationibus referti sunt. Oratores, tum Græci, tum Latini, hoc melle suas orationes condiunt. Poëtæ non videntur poëtæ nomen mereri, nisi toti ferè sint in hisce fabulis tractandis. In summa, qui voluerit fabulas ignorare, is censebitur omnium auctorum fructu carere velle. Hic autem noster auctor eo vtilior ac commendatior est, quòd in breue contraxit quicquid huius argumenti in magnis ac variis voluminibus diffusum est. Eoq; nomine existimo illum opus suum bibliothecen inscripsisse, quasi συλλογὴν ac medullam eorum omnium quæ in diuersis ac copiosis bibliothecis reperiuntur. Tantum abest ergo, (quod & suprà dixeram,) vt hic auctor noster paruipendi debeat, vt potiùs ab omnibus bonarum litterarum studiosis ambabus vlnis amplectendus sit, vt qui eos magna molestia leuet, tot ac tam varia volumina euoluendi. Sed satis superq; de nostro Apollodoro. Iterum à te peto, vir amplissime, vt postumas hasce tui Commelini vigilias velis eadem fronte à me accipere, qua superiores illas ab eo accepisti. Bene vale. Heidelberga, Kal. Septemb. 1598.

Tuus ex asse

IVDA BONVTIVS.

Hieron

Hieronymi Commelini, viri doctissimi, in Apollodori Bibliothecen notæ postumæ, in quibus etiam nonnulla emendantur, quæ in hanc editionem irrepserant.

QVæ hisce notis [ ] includuntur, in Palat. codice non reperiuntur. p.2,l.6, *De distantia terræ ab inferno quid fabulentur poëtæ, habes apud Hesiodū.* l.11, *alij* χθονίωζων. *Vide Diod. Siculum in inscriptione Osiridis.* p.2, l.31, P. παρέδωσαν. p.3,l.7, P. Δημήτερα, *alibi tamen* Δημήτρα. l.26, P. γεγέννημε. l.31, f. ὑφ' οὗ. p.4.l.16, *alij* καθίστασαν l.24. συζῶν, *Hesiodus.* l.26, ἀμφιρὼ, *ex Hesiodo: nam paulo post,* p.5,l.29, *nascitur Amphitrite ex Nereo & Doride.* l.penult. P. *habet* τῶ *pro* τῆς. p.5,l.16, *pro* παίδων P. *habet* τέκνων. l.17, *lege* φόρκυς. l.18, *alij* Εὐρύβοια. l.24, *pro* λέξωμεν P. *habet* λέγωμεν. l.28, γλαυκονόμη, *apud Hesiod.* l.vlt. P. Ποντομέδουσα, *Hesiod.* Πρωτομέδεια, p.6,l.5, *Hom. Il.* σ. Ἰάνειρα, & καλλιάνειρα. l.7, Νησαίη, *Hom. Hes.* l.8, Ἠιόνη, *Hesiod.* l.11, Ἠλιθυῖαν *habet* P. p.7,l.1, *pro* γυναικὸς, *alij* θυγατρὸς. l.vlt. P. στρατηγήσαντα, *vt respondeat* τῷ πλησιάσαι *in modo.* p.8,l.24, *alij* Θέμιδι: *sed nihil immutandū neq; hîc, neq; p.189. Vide Didym. Il.* ζ. p.9,l.28, *pro* Πανὸς P. *habet* πατρὸς, & *pro* Θύμβρεως, ὕβρεως, l.pen. P. *habet* Ὀρχομένου & Ἐχαίνης. p.10,l.5, P. *habet* πυθῶ l.20, p. χρωμένης l.22, P. καὶ αὐτὸ π. f. ἐκ τούτου p.12,l.8, f. ἑρμιονέων, ab Hermionēsibus. l.20, P. καθίζ. l.vl. δημοφῶντος P. p.13,l.2, *pro* Μελάνειρα P. *habet* ἡ πραξιθέα, *vt &* l.9. p.15,l.3, ἐπὶ *pro* ὑπὸ l.19, *pro* δρυὸς P. *habet* Διὸς l.pen. διαρρήξας *abest à* P. l.vl. Νήσυρον *cōmoda significatione.* p.17,l.1, ἐξωλέμησεν. l.16, P. ἀδαμαντίνῃ κ. ἄρπῃ. f. κατέπληξεν. l.vlt. *pro* Δελφύνην P. *habet* φύμην p.19,l.21, f. ἐκ ἰκέδου l.22, P. ἤθελε γλόας, l.pen. P. συνεφοίτων p.20,l.2, & 3, *si* οὗτος, *vt in P. aptius est* συνεχύθη, *vel* συνεχώσθη, *vel etiam* συνεχέθη. l.9, P. ἰδού l.13, P. αἱρεῖται l.15, P. κεφαλῆς l.17, P. ἔβαλλε Δευκ. l.27, P. Κρανάον l.vlt. P. Ὀρνιθίδος, p.21,l.1, *Interpres legit* ἀφ' αὐτοῦ τοὺς ὕστερον κεκλ. l.19. P Δηΐων, l.21, *Hyginus* Canacem, *vt & Pal.c.* p.22,l.20. P. τοῦ ὀλόμενα p.24.l.5, P. Παρθάονα, *vt infra.* l.11, P. Ἀφάρεος, l.20. P. Μεσσήνην, *& ita infra sæpius.* l.28. P. γηρᾶσσον p.25.l.2. Παρθάονος, *vt supra.* l.14, P τῆς ταφ. l.23, f. παῖδα p.26,l.14, f. συνεκόλλησεν l.30. Περίθοος

*p.*27,*l.*3,*P.* ἰοκλέυς, *l.*8,Cepheo Ancæoq;,ac nõnullis aliis v.i.c.f.i.f.e.reputantibus, *l.*12,*P.* ἴδα *l.*17,*P* πύλος. *l.*19, *P.* πηλεὺς. *Suprà habetur* πυλεὺς. *l.*26.*f.* γέρας *p.*28,*l.*9, τὸ δέρας *malim. l.*28,*sic Canterus,sed P.* ἀνήπασαν, *vide in fr. de Iasonis matre,& de Deianira,& de Iocasta. p.*29,*l.*29,*P.* σιτιάλον. *l.*30,*P.* Ὠλενίαν *p.*30,*l.*5,*P.* ὑπὲρ *p.*31,*l.*8,*P.* ἐγένοντο *l.*20,*P.* ἀπόρτησαν *l.*28 χρυσόμηλον *l.*31,*P.* ἐχθόντα *p.*32,*l.*5,ὧν *abest à P. l.*19,*P.* φρένης,κυλιασωρὸς *l.*24,*P.* κλέαρχον, *l.vlt.P.* μοίρας. *Hom.Odyss.*9, κρέα δαίεντο καὶ νέμει μοίρας. *p.*33,*l.*26, *sic vertendum est*, Asopi filiam ill.f.d.Q. Iouem,qui eam clàm rapuisset, Asopo detexisse quærenti fertur. *l.*28,*P.* αὐτῷ *l.*30,*P.* Α'ντέας, *l.*31,Περσήνην *p.*34.*l.*1,Μισήνην,*& sic p.*36,*l.*2,*& p.*39. *l.*8,*P.* τῷ ἀμύκλῳ, *vt & p.*146. *l.*18,*P.* παρ᾽ αὐτῷ *l.*23,*P.* αὐτὸν *l.*26,*P.* ἐξηρμμένας,*quod malim. p.*35,*l.*2.*P.* Α'λκίνης *l.*3,*P.* χελιδὼν *l.*13, *P.* θηλῆ *p.*36,*l.*9,*P.* Α'λάστωρ *l.*20,*P.* αἰαξιβοίαν *l.*26, *sic verte*, Filias Pisidicen & Polycasten: *l.*27,*P.* αἰσιβοίαν *l. vlt.P.* χελιδὼν *p.*37,*l.*5,*P.* πύλην *p.*37,*l.*25,*P.* ἱερῶν *l.*26,*P.* ἀδελφεὸν *l. penult.P.* φυλάκου *p.*38,*l.*5, *sic vertendum*, Has quum non posset Bias furari vel clàm abigere *l.*18, *P.* κρυφαῖον *l.*20,*P.* ἤδη μέρος *p.*39,*l.*7 αἰδοίων περὶ τῷ *p.*40,*l.*6,*P.* μετὰ τὴν *l.*12,*P.* μὲν οἱ Α'ρ. *l.*15,*P.* χελιδὼν, *& sic p.*41. *l.*21, *P.* Α'ρχέμορον *p.*41,*l.*4,*f* ἀπὸ *M. vel potius* παρὰ l.6, *P.* μίαν *l.*13.*P.* ὑποφανῆναι. *elegantiùs. Xenoph.* Α'ντίλοχος δὲ τῷ πατρὸς ὑπερεπέθανε. *Il penult. P.* αἴανδρον *p.*42, *l.*1,oraculi sententiam assequutus, *l.*8,*P.* ἐπελθὼν *l.*9, quadam in buccam venit, *l.vlt.P.* ἀγελὼ *l.vlt.*filius, *p.*43.l.6,*P.* αἰγεὺς θησέως *l.*8.*P.* ἰοκλέυς *l.*9,*antea leg.* Καφνεὺς Κοράνου,*sed restitutum ex P.* Καινέως Κορωνὸς, *vt Aegius. al. enim Caneum Elati filius. Apollonij interpres,* Κόρωνος, υἱὸς ἐστὶ Καινέως. *l.*27,*P.* ἵερον *p.*44,*l.*3,nihili *l.*8,ancillas *l.*16,nautæ *l.*20,Euenum ac *l.*21,gignit.à *l.*18, *P.* δολίος *& l.*23,δολίοις *p.*45, *l.*1,cũ sumptuosè tum *l.*17, nauis subducta fuit. *l.*20,in Cio sibi regni sedem collocauit. *l.*25,Omphalen *l.*34.tradidit.Dion. *p.*46,*l.*4,venirent, *l.*9,in pugillatus *l.*16,*P.* τῷ *l.*17, *P.* ἔνθαν *l.*24,*P.* Βολέυ, *p.*47,*l.*17, *P.* ξίφη δὲ αἴρας *l.*1,paratam *l.*17,in qua *l.*22,viderunt Aq. *l. pen.* Aëllopum *ib.* Ocypeten *p.*48,*l.*6,*P.* ἠιόνας *p.*49,*l.*9,*ad verbum* demessuerunt. *l.*22,*P.* κατρεμισθείσης *l.*33, *pro* N.i.p.d. *lege* Soluens deinde *p.*50,*l.*13, deperire eum

re eum inc. *l.*25,præstaturum *l.*35,*dele* asserebat, *p.*51,*l.* 7,P.περιγ. *p.*52,*l.*8,P.βάψας *l.*21,εὐρῆδας *l.*35, liæque gentes p. *l.*22,& *l.*27,P.περισσά. *l.*32,P.ἔνθα αἴλιν κλερης *p.*53,*l.*6,P. Λυβαίῳ κατοίκισε. *l.*10,P. κυανέην πολ. *l.*19, P. κόλχων, *vt & p.*54, *l.*21,P. κερκυραίοις *l.*29,P. οὐ *non agnoscit, & melius : itaque ex Cantero vertendum*, Illi daturum sese (*vt Terentius*) *nempe nuptum.* *p.*54,*l.*6, P.τὰς μὲν οἱ δερὰς *l.*14,P.Αἰγαίου *l.*20,P.ταῖς γυν. *l.*27,P. εἶχεν *p.*55,*l.* 2,ἔβαλλεν *l.*20, πέτρασι *p.*57,*l.*3, P. ἀμφισταμένη *l.*8,P. περὶ ἠλ. *qualia errata passim.* *l.*15,P. ἀχρείας *l.*35, Æeten, *quod & in aliis etiã emendandũ,vbi* m *irrepsit loco* n. *p.*58,*l.*6,P. ἰνάχειον *p.*59,*l.*14,P.ἐσμίγη *l.*27,*pro* ἴασον P.ἄχαιον *&* ἄχαιον *suprà scriptum , & mox* πείραντα *& l.*29.*pro* ἰάσου,ἴάσου *p.*60, *l.*25,P.ἴασος.*Paulo ante dicit* ἴασον *Argi & Euadnes filium.* *ad l.* 38, *Panopte, i. toti oculeo,*ὅτι κατὰ παντὸς τοῦ σώματος εἶχεν ὀφθαλμοὺς,*inquit Homeri Scholiastes.* *p.*61,*l.*4,P.γηγενῆ αὐτὸν λ. *l.* 7,P.μυκλωαίων *l.*18,buculam *l.*19,priinùm *l.*23,P.κυμμ. *p.*62,*l.*5,P.βιβλ. *l.*24,*bene* χρυσάρχης,*vt &* P.*non* χρυσάρ. *p.* 63,*l.*2, *alibi melius* κατῴκισεν. *l.*3,P. ἀρραβ. *& sic infrà* *l.*6,*emend.*γίνοντ) *l.*21,P.καὶ τὰς θυγατέρας ἐνθ. *l.*23,P.λυδίας ἄγαλμα ἀθλιῶς, *l.*27,P.πλαίνωρ, *p.*65,*l.*1, P. ἐλεφαντ. *l.* 8,Diocor. *l.*14,P.ἀμαδρυάδων *l.*17,P.κερκήστης *in versione lege* Cercestis *l.*18,P.αἴγυπτος,*& in margine* αἴγιος *l.*24, *Interpres non assequutus est sententiam Apoll.sic vertendum*, Puellæ verò,ex Æthiopide [*ortæ.*] Qui ex Tyria nati,quòd cognomines essent , non sortito Memphidis filias duxerunt, Clitus Cliten, Sthenelus Sthenelen , Chrysippus Chrysippen. Atque *p.*66.*l.*1,P.κισσεύς, *l.*4,P. αὐγονόη, *l.*7,P.δίρκῃ τῷ ,στήγην, *l.*12,P. περδίκην. *l.*13,P. ἀδίτην. 15,P. Πυλάργην,ὕδρεων.ὀκτὼ,*quamuis sex tantùm nominentur.* *l.*19, *sic potius vert.* Adianten (hæ autem matre Harse natæ sunt) Pandion;qui , *&c.* *l.*19,ἄρβυλος *l.*22,P.ὑφαις. *& l.*23, κρήνας. *l.*25,P.δίδωσι *p.*67.*l.*7,P συνοίκισε *l.*13,Hic lõg. factus,m. *l.antep.*V.v.educati fuerunt , de regno belligerarunt. *l.*21,P.φίλαρας ὡς δὲ κίκρωψ *l.*27,P.ἀγλαυρίας, *at* ἀγλαΐας *ex commentariis in Euripidis Orestem.* *p.*68,*l.*16,P. τίμωρον. *l.*24.*nebæa* *p.*69,*l.*30,P.ἐκπηκυῖαν *l.vlt.*P ἰφιόνη *p.*70,*l.*1,P.κολωνημῶν *l.*8, P. ἱλισάδαν *l.*9,P. πέρδιν. *l.* 10,P.ἀλκιμένου *l.*12,P.ἀθηνάδια *p.*71,*l.*4,P.ἀμυσσαδίων, *l.* 9,πηγάς ἐν ἐχ.*l.*13,bat equum Bell. *p.*72,*l.*28, ἐπὶ τὴν *at*

 P.εἰκόνι

P. κινούντος καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς γοργόνος οὐκ αἰτιάζειν περὶ μὲ τῆς λοιπῆς. *l.*32, nupt. e. f. coacturum *l.*15, P. δῶρον *simplex.* *l.*21, volucria talaria *l.*19, *al.* κύβισιν *& hic & infr.* *l.*28, *habet & P.* ἄγων, *vt referatur ad nymphas, de quibus suprà. nam quæ sequuntur illud,* καὶ τὴν κίβισιν, *parenthesi sunt includenda, vsque ad illud,* ἦγον δὲ καὶ. *p.*74, *l.*24, P. τὴν χώραν *l.*25, *vide Pindari scholiastem p.* 319, *Francf. edit.* *p.*76, *l.*4, P. ἐγχρόμενος *p.*77, *l.*23, meare puderet, prof. *l.*27, P. μήδιαν. *vt & ḡ. non semel.* *p.*78, *l.*1, P. ἵππας *l.*2, Mestorem, *& ḡ.* Mestor *& p. seq.* Mestoris *l.*20, P. χρόμιος τύραννος, *l.* 24, P. αὐξάνω *p.*79, *l.*2, P. μηχ. *sicq; ter in hac p.* *l.*17, P. προσέχοντες *l.*13, Stheneli *l.*14, prodiret *l.*30, P. συλλαμβανόμενος, *quod magis placet.* *p.*81, *l.*8, *ita quidem P. sed Aeg. corrigit* ἁρπασθήσῃ *in futuro.* *l.*24, P. ἐλάσας *l.*37, Pterelai *p.*82, *l.*6, P. ἐλθεῖν *p.*83, *l.*26, quòd enim ab *l.*28, P. ἄρξασθαι *p.*84, *l.*5, 6, δ' ἐξ *l.*15, P. ἀπειπεῖν *l.*29, P. ἀμφιάσονται *l.*24, Huic, venatum *p.*85, *l.*7, P. Ὀρχησα *p.*86, *l.*12, P. ἀδελφιδοῦς. *l.* 13, P. ἀγκαλίαις *l.*7, Deicoontem *l.*20, πέλτην *legit Aegius, & peltam vertit, quamuis* πέπλον *habeat P.* *l. vlt.* P. τὰ δὲ *p.* 87, *l.*18, P. μελόρκων *sicq; p. seq.* *p.*88, *l.*17, P. ἠλίω *l.*29, *sic vertendum* enutrita, inde in campum exiuit, & pecora & agros depopulabatur, *p.*89, *l.*10, P. ὠνείχετο *l.*24, P. περιῆλθε. *l.* 26, ἀποκρύψας *p.*90, *l.*4, P. κεραυνὸν ἐλ. *l. vlt.* Pholoën percurrens, à Ph. *p.*91, *l.*19, P. μελίας. *& l.*22, περὶ μάλεαν *l.* 25, P. ἐνεχθεῖν αἰλάτω *l.*26, P. γόνατι τῷ *l.*38, irremedicabili *p.*92, *qui numerus est restituendus vt & nonnulli sequentes, l.* 2, P. αὐλοῦντος δὲ περιμηθέως *l.*18, P. μηδὲν *l.*12, P. ὄρει *l.* 18, P. τὶ μικ. *l.*21, παῖδα, καὶ *l.*38, curriculo solus exportaret. *p.*93, *l.*11, ipsi donaret. *l.*16, P. ῥίουσας *l.*17, ἐκκεχυμ *l.*20, P. ἐπιτετέλεσαι *l.*23, P. τούτου. *lege in impresso* τύτυ *p.*94, *l.*1, P. δολίχιον *l.*20, P. ἄπλετοι, *f.* ἄπληστοι: *nam magna multitudo aurum ibi fuit. Hyginus cap.*20. *p.*96, *l.*6, P. ἱερῶν *l.*15, πρὸς τὰς ἵππ. *l.*36, alendorum liberorum gr. *l.* 29, arg. quòd omn. *p.*97, *l. pen.* P. καταπλεύσας δὲ εἰς τὴν εὐμισκύρα λιμένα, παραχ. *p.*98, *l.*10, equis v. *l.*12, P. ἐκδῦναι *l.*32, imm, qui, qu. *p.*99, *l.*9, tradat. Has *p.*100, *l.*16, P. τηρητικὸν, *vt & p.*101 *l.*10. Ad hæc illi pun. *l.*13, P. αὐτὸς ἐλθεῖν *l.*26, P. ἄβατον *l.*31, P. μηρούτης. *vt & ḡ.* *p.*101, *l.*9, P. αὐθαδείαν *l.*13, P. ἦει *l.*16, P. διαπηδήσας Σικελίαν *l.*20, (nam *l.*23, P. ἐλύμων *p.*102, *l.*9, P. ἤγαγον *l.*12.

Canter.

Canter. 280, ἀμφιψάμενος *l.*13, *f.* πλωτὸν ὄν, *P. tamen habet vt editum est.* *l.*18, P. ἐν μ. *l.*21, P. αὐγίου *l.*24, P. κομίσων *p.*103, *l.*1, P. ἐρύθεσθαι, *vt sup.* *l.*2, P. ἐρέθουσι *l.*6, P. τοῦτο *l.* 9, P. μέσους *l.*11 medium pugnam dir. *l.*17, indicant: quem comprehensum dorm. *l.*26, P. ὄμμασι μ. κλάσας, *p.*104, *l.*4, P. φερόσιος *l.*7, P. παύσαντος, *l.*15, *al.* Ιφιδάμαντα *l.*18, P. λαβεῖν *p.*105, *l.*1, P. καυνασίου *l.*6, *pro* τοῦ ἐλαφας *f.* ἀργαλέον *ex Hesiodo.* *l.*10, P. εἰκόντος *l.*37, donauit, *p.*106, *l.*11, P. θέσιος, *vt in vet. edit.* *l.*19, *iuxta Grae. ita legendum est,* primùm purgatus, deinde ab Eumolpo initiatus Cer. sac. Inde *p.*107, *l.*7, dimisit. Auoluit autem & illud Asc, s. Ad hæc s. animabus *l.*9, P. μηνοίτης, *vt* s. *ead. l.* P. σκυθωτῆρες *l.*22, P. ἀφῆκε *l.*30, P. ὄνον *p.*108, *l.*6, P. τοξικὴν, *l.*24, P. ἐκφορῶν *p.* 109, *l.*20, P. λαπεδόναντα. *p.*110, *l.*19, *τις abest à P. ead. l. Canterus p.*175, καθαίρει. *p.*111 *l.*5, Nam m. s. v. esse n. *l.*10, P. πρώτοις *l.*28, *hic Padaces ab Hygino vocatur.* *l.*23, P. πέποτε δύο αὐτ' αὐτῶν, *p.*112, *l.*5. P. τὴν νύκτα *l.*18, P. πέλα. *l.* 20, P. αὐγέας, *vt & j.* *l.*22, P. ἡλίων *l.*25, P. μολίνης *p.*114, *l.*4, P. μολπικῶν *l.*37, Iphiclus *p.*115, *l.*1, *vide Pausan. p.*60, 40. *l.*4. geam *l.*22, P. τοῦ Τ. ἔδωκεν αὐτὴν δυνάστῃ *l.*24, P. παραγινόμενος δὲ ἡρακλῆς *l.*29, P. εἰκασμένον τ. π. *p.*116, *l.* 2, P. ἀρμένου *l.*7, *vet. ed.* ἄπονον, *quam non sequutus interpres.* *l.*9, P. Θεσπρωτὸν *habet in sing. num. sed malè.* *l.*13, P. τρίπολ. *l.*15, P. θέσπιον *l.*18, P. προσαρρήγνυται *l.*22, P. πλήξας, ἀπ. ἀχετίλ. *p.*117, *l.*1, P. παραπλέοντας *l.*2, P. μισθοῦ *l.*6, P. δηΐ *l.*17, videt: [mulierem] a. s. v. e. s. velit, phil. a. H. s. habere, præcipit vt, quod *l.*27, P. ἦλθεν *p.*118, *l.*8, P. λαγόραν *l.*12, κύων ι. μ. περικαλλίστας αὐτ. *l.*22, P. συνήθροιζεν, *l.*25, P. μελωνέων *l.*33, sibus ex Trachine oriūdis, *l. pen.* μέλαινα *p.*119, *l.*3, P. προσφερομένου. *l.*4, ἀκροτήριον *l.*5, *al.* κλωνὰς *l.*11, *f.* καλὴν *vel* στόλας. *Eximia formæ fuisse Iolen Hyginus narrat p.* 30, *l.*9. *l.*13, P. νέου *l.*18 P. τῶν ποδῶν *l.*23, συν. τε αἱ *p.* 120, *l.*1, ἐπένδυσιν, *l.*3. *f.* τοῦτο *l.*9, P. καίεμψαι *l.*16, P. Θεσίου *l.*19, P. Θελψίππας *l.*29, ἐπίλαος *vet. ed.* *ead. l.* P. κέρθης δὲ ἰόβης εὐρύβιος, *p.*122, *l.*24, P. χλεγνίδας *l.*27, P. κερκέσι *l.*32, P. πόλεις. ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γινομένης φθορᾶς, *p.*123, *l.*10, P. πλήσαντος ὑπέδραμε, πρὶν *l.*24, possent. *l.*26, P. τοῦ *p.*124, *l.*1, P. τίμενος, *& sic in seq. continuat.* *l.* 3, fet, *nisi pro* πεισθέντα *legendum sit* πεισθέντας. *l.*7, *f.* στεῦσαι *l.*9, ἔχοντα *l.*11, P. ἐπαύσατο τῆς Λοκρίδος. ἔνθα *l.*27, P. φό-

τλῶντες *p.125,l.3,P.* τοῦ μαύτιως *l.7,P.* ἔτη *l.14,* Æmonis *apud Pausan.lib.5. l.14,P.* ἐκκεῖ. *l.17,P.* ἐπαινέχ. *l.25,* κίχμέτε Pausan.*p.*222,34,*sed male. rectè enim idem* Pauſ.*p.*70, 44. *Stephanus* αἴγιμος *habet. p.126,l.11,P.* πρῶτε *l.vlt. quid si* Δηιφόντη *legendum? Huius genitiuus* Δηιφόντος *est* ῑ. 12, *v.39. p.127,l.16.* inuitam duxit. *p.128,l.8,& delendum.*

p.129,l.6,P. πέπλ. πέπλοι *verò potest interpretari* labitur. *l.28,Thasum Agenoris filium scribit* Pauſ.*p.175,15, p.130,l.24, f.* αὐδῆς *l.vlt.* iudicandis animis *non sunt in Græco. p.131,l.6,P.* κηρία *l.5, Bocatius lib.11,c.26, ait Europam Asterio iunctam regi Cretensium Minoa peperisse, & Eusebium citat in lib. temporum. l.8,P.* ἀπήλλω *l.19,sic vertendum,* Quum autem dixisset,se à Dijs regnum accepisse, vt id verè dixisse crederetur,dixit, id inde perſpici posse,si,quod optarit,factum fuerit. *l.pen. pro* minimè, *scribe* nõn *l.13,vet.ed.* ἀστερίωνος, *sed malè,nam paulo ante Asterij filiam Creten duxit Minos. Mortuo itaque socero,Asterio* ἄπαιδος, *i. sine liberis masculis, regnum suum esse dixit Asterius Anactis filius , inquit* Pauſanias. *& hic potest intelligi Minois filius , sed hyperbaton esset in historia. nam mox facit mentionem. Apollod. quando & vnde natus Asterius, nempe ex Tauro; sed alia sententia planior. p.132,l.8,P.* βαλὼν χειλῶνας *l.15,f.* ἀστερίων' *cum apostropho,vt* Pauſ.*Corinth.* Ἀστερίωνα τὸν Μίνω *l.10.pro* cuique *scribe* ci *l.penult. aut hîc* Κρατεῦ,*vel superiùs l. videlicet 4, præcedente* Κρητέως *legendum. Et hoc rectiùs videtur, quum pag.133,v.2, sequatur* κρητέως.P. *habet* κρατεῦ. *p.133,l.3,P.* Ἀλθεμαίνης, *vt &* ῑ. *&* ῑ. *l.9,P.* κρατηνίων

l.10, quomodo de se nomen indidit, quum ipse vocaretur Althemenes? l.15,P. ἀταβύριον,*quum tamen paulo post habeat vt excudimus. l.29,P,* κρατεῦς *l.31,P.* ἀπιμετῶσαι *p.134,l.27, scribe* μυῶ. *Pal. habet* μυῶ *absque articulo.* μυῖαν *legere malim quàm* μυῶ , *quòd sequatur* εἰς μέλιτος πίθων. *Hyginus fab.136, dum pila ludit, cecidit in dolium melle plenum, p.135,l.18,P.* συμπαίθη *l.24,*abit: *p.136,l.21,P.* ἐκλήθη *l.24.* μεθ' ἑαυτοῦ *p.137,l.1, P.* ἀδέτιχεν *l.19, f.* βασιλείας. *l.25, pro* mercedis *f.* seruitutis *l.34,ita verte,*quod quidam à Vulcano Cadmo d. *l.25 P.* καθώμενοισι *p.139,l.3,* iecto , deinde c. *l.14,*Dionysum *& sic seq.pag. l.6,P.* ὀνομασθέντες *l.21,* inter astra relatas, *p.140,l.1,P.* ἀπολλυμένε *l.7,P.* ἔπαυσεν

l.8, ἐκ τοῦ ὄντω δ.ν.κ.σ.π.ή.θ.τοῦ δ' αὐτο κιδύες κρατερὸς. π. ἄρειχ π.μ.τ.ἀ.τ.λ.κ.ϐ.π.ἀ.η.ἀ. καὶ τὺς ὁ.δ.ὡς καταλέξη.τὸ ἑκτιαῖον

κτῶν

κτεῖνε δ᾽. αἰνισ. πςῶτος γ. μ. αἰ. ἀ. σ. ἀ. παρθ(ένο)ς τ᾽ ὤν. ἀ. τ. β. τ᾽ αἰψ. ἐ δ᾽ ἀκλαὶς κ. φ. &c. p.141, l.20, P. γὰρ ἢ μ. νε & vet.ed. l.24, P. αὐτὸν, l.30, resipuit. l.31, P. μετὰ Δ. p.142, l. 28, P. μὲ ἰσθμὸν καὶ p.143, l.15, κάδμεος aliquoties habet Pal. l.pen. P. θαπίδος p.144, l.23, ἐν ἐλδυθέρῳ l.28, P. ςυφοςχίων p.145, l.12, P. ἐτείχισαν l.23, P. σύπυλον, l.27, P. ἐθοδαιαν l.29, P. φθέαν, πελόπιν p.146, l.3, P. εὐπεκνωτέρα l.6, P. ἀπόλλωνα l.13, P. χωρὶς l.15, P. πελεσίαν l.16, P. ἀμόκλας p.147, l.1, al. τὴν γενηθέντα, vide Pauſ. 320, 20, cuius hæc verba ſunt, διαπείραντες διὰ τῶν σφυρῶν κέντρα. l.5, P. κεραυθὶς l.8, P. αὐκλῦσαι l.27, hac via anguſta vocabatur à Pauſ. σχιςὴ l. 27, habiturus. p.148, l.5, P. πλατυμένων. poſt θάπῆδε Pauſan. addit ἐπιτυχὼν l.7, P. ὁ μὲν οἰκεῖος l.18, P. φίκιον l. 30, documque id ænigma ſ. l.26, quid ſi καὶ ἐκ συνιόντων αὐτῶν εἰς &c. vel omiſſa ἐκ? p.149, l.5, P. ἀθροισθὲν l.9, gradiatur, l.10, non male ſic infra λαμβανόντων l.20, P. εὐρυγ. αὐτῶν τῆς τοῦ θρόνου

p.150, l.2, P. ἐτεοκλέα δὲ καὶ πολυνείκη κ. τ. ἑ. συνθήκας πρ.

l.32, enim l.37, ſuam red. p.151, l.2, Pauſ. οἰκλέους ſcribit pag. 195, 7, 8, ſed variat p.93, 36, & 266, 37 l.18, ita m.ſ. Pal. neſcio vnde Aegius illud, καὶ διενεχθεὶς ὑπὲρ τινῶν, attulerit. de ſuo ſuſpicor. quid ſi legas, γνώμης γὰρ αὐτὸς πρὸς ἄδρασον διαλλαττόμενος, l.26, f. τὸν ἄνδρα συςρατεύειν, vt patet ex eo quod ſequitur p. 158, & quod præcedit, ἀδράςου μὴ παρακαλοῦντος, ſatis oſtendit illud ἔπεσε ad Adraſtum minime poſſe referri. p.152, l.7, P. ἐοκλέους l.11, Hyginus Neſimachi l.14, P. Μελ. l.16, Hyginus, Calydonius, l.23, ἥτις abundat. Ita tamen Pal. l.27, Hyginus Ophite, qui etiam pro Lycurgo habet Lycum. p.153, l.5, P. σημεῖον. τῷ τὰ μέλλ. in edito certè illud τὸ videtur abundare.

l.10, P. ἐπίοντος. l.18, P. συνίσταντο l.26, P. Μαίανδρος l.31, nomina portarum vide apud Pauſ. p.288, 24 p.154, l. 2, P. ὀχνηίδας. f. νηίδας, ἀπὸ τοῦ Νήιδος, inquit Pauſan. quem conſule. l.9, P. προσεχθέντο l.11, P. πορθείας l.12, P. χαρικλέους l.30, vide Aelianum de Animal. lib. 8, cap. 5. l.31, vet.ed. συνεῖναι p.155, l.2, Vide Phlegonta p.74, ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν κυλλήνῃ l.4, P. ἀνδρῶν

l.8, P. ἀμφισβητοῦντι. f. duali numero ſcribendum. Vide Iuſtinum in quæſt. ad orthod. vltimam, l.19, Phlegon cum ſequentibus Heſiodi verſib. conſentit μοιρῶν ἐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα. τὰς ἐννέα. l.pen. P. αὐτοῦ p.156, l.9, P. ἀςυάγους l.17, P. πὸς τῷ ἀςυάγους παιδ. l.29, al. ἔλιπεν. αὐτὴν γὰρ ex Aegij correct. l.vlt. Euſtath. in Iliad. 1, ἰξκέφαλον ἐσὸν ἤ-

ςιον

ἄδιον οἱ παλαιοὶ, &c. illum consule ex Plutar. in Sympos. l. vl. P. ἰ-σέχιτο καὶ p. 157, l. 2, P. *ιωδίλων* l. 8. P. *ἰππίᾳ* l. 31, P. *εὐαδνη* Euadne *Hygino* 243 l. 32, P. *ιφιος, Hyg. nus* Philaci p. 158, l. 1, P. *ἀπομυμ.* l. 7, P. *ἀλκμαίων ἡγέμῶν* l. 16, *atqui ſ. p. 151, l. 21, ab ipso* Polynice *accepiſſe memoratur, f. pro τοῦ legendum πατρὸς.* l. 18, P. *ἀλκμαίων καὶ ἀμφίλοχος ἀμφιαράω* p. 159, l. 9, P. *περφυσίαν* l. 19, ingrediuntur, l. 25, P. *ἡ τὴν Θ.* l. 27, P. *αὐτοῦ* l. vl. mem. mandarũt. p 160, l. 2, P. *ἱεραννὺς vt ſ.* l. 4, P. *ἰο-κλέα* l. 13, *f. ἐκεῖνα pro πόλιν* Pal. *habet πάλιν* l. 17, P. *αὐτῶν, vt & l. 22,* p. 161, l. 1, *τὸ ὅρμον ὅταν* l. 7, *Hi duo filij eadẽ hac pag. vocantur σθένελος καὶ ἀγλαὸς.* p. 163, l. 8, P. *κυλλήνης* l. 12, P. *μαίλαιον* l. 18, P. *πάλαιος* l. 27, P. *ὑβρίᾳ* p. 164, l. 6, P. *παρέ-θεσαν* p. 164, l. 21, P. *τούτων ἔνιοι διὰ τ. τ. λ. π. δ. εἶπον γεγονέναι* l. 31, *f. ἐκείνῃ* p. 165, l. 10, P. *παρθένια* l. 20, Calliſtonem l. 24, *delendum* fuit. l. 18, P. *λιαφνείρας* l. 21, P. *χρυσοπηλίας* l. 26, P. *τρίβια, vt ſ. l. 29.* p. 166, l. 13, P. *κόρινθον* l. 16, P. *παραγενομένους ι. μ. θιὸς π. τοῦ ὄρους* l. 24, P. *μελανίων* l. 30, P. *αὐτῇ, & ſic ſ. ſæpe* p. 167, l. 6, P. *λύκος, tamen idem etiam ῥοῖκος in margine agnoſcit. Scribendum autem ὕλαιος duplici λ.* l. 20, ad viro nubendum ind. l. 30, Pal. *quidem μὴ θνητ. ſed Canterus* 280, *συνθηρ.* p. 168, l. 28, P. *ὕβρια καὶ ὑπερηφανεία. ὕβρ.* l. vlt. *ſcribe*, Amphion. p. 169, l. 9, & ne id l. 37, deprehendere non potuerint. p. 170, l. 9, *abſque incluſis (quæ in* Pal. *deſunt, vt monuimus ſtatim ab initio) oratio conſtare poteſt.* l. 20, *f. διδάσκει* l. 27, *Aut* docet *legendum, vt ſubaudiatur Apollo Mercurium, aut pro δὺς in Græco legendum λαβὼν, ſcil. ἑρμῆς.* l. 27, P. *εὐρώτας τὸ σπάρτης* l. 28, P. *λέλεγος* l. 31, P. *εὐρυδίκης* p. 171, l. 1, *f. ſcriptum erat τὸ ἀπόλλων* l. 10, P. *οἰβάλου* l. 13, P. *λυκκεὺς ἡ ἐξυδερκία διλώσεται* l. 17, P. *ἰκάριος* l. 19, P. *ἔγημε διόσκουρος.* l. 26, P. *φλέγυ, & in margine φελέγυ* l. 27, P. *ζεύγη ἀπόλλων. καὶ αὐθις συνελθεῖν. τῷ ἡ παρὰ τῷ πατρὸς γνώμην ἑλομένη ἰσχύν τῷ κλεινίως ἀδελφῷ συνοικεῖ. Quid ſi ἀπόλλωνα, & deinde poſt συνελθεῖν legendum ſit, τινὰ δὲ καὶ παρὰ &c.* l. 37, filio cohabitare aiunt. p. 172, l. 21, P. *& vet. ed. αὐτῶν, ſed malè.* l. 22, P. *ὡς ἡ ἡσίοδος φησὶν ἱεροφύλην ἱππόλυτον. ὡς ἡ ὁ τὰ ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει, τευθέριαν. ὡς φησὶ πανυάσσης, ὑβρίαγον. ὡς οἱ ὀρφικοὶ λέγουσι, γλαῦκον τὸ μίνωος ὡς μνασαγόρας λέγει.* l. 18, accepiſſet, eo qui è & l. 20, qui autẽ p. 173, l. 16 P. *σελήνης* l. 22, P. *αὐτείχης, ζεύγολος, λύκον* l. 28, P. *ἐξέβαλον* l. 30, P. *αὐτοῦ* p. 174, l. 4, redeunt l. 12, filiæ l. 14, gem

14 gem *l.19,f.* ἐξυνήθησαν *l.28,*Eam enim cum Iouis *Vide Germanici Cæsaris phænomena p.117* *p.175,l.7,*quum in domo Plut. *l.20,P.* ἀμφιάρηος *l.23,P.* λῃιτοῦ *l.26,scribe* χαλκόδοντες *l.29,*Polypœtes *p.176,l.6,P* ὑποθήσεαι *l.7.P.* μὴ δ' μία *l.12,P.* ὑπὸ *l.15.* ξεινοδόμων *l.36,quam* Dulen *hic vocat Apoll. eam Pauſ. dicit* ſeruam. *p.177,l.2,P.* μισολώης *l.5,P.* μησίλεως *apud* Pauſ. *p.65,l.2,* μνασίνους, *& p.101,14* μνασινοῦς. *ead.l.P.* αἰάγων.*Pauſanias 65,* αἴαξις, *& p.101,14,* αἀαξίας, *ex quibus corrigendum illud* αἰάγων *videtur. Dioſcuri vocantur* αἴακτες *apud Pauſan.p.357,& p.65,15* *l. 6,* P. ἰλαίρας. *apud Pauſan.* ἱλάειρα *ſpiritu aſpero.* *l. 7,* P. *in margin.* ἴε. βοῶν λείας *l.10,maluiſſem* διελεῖν, *quamuis alterum non malum.* *l.16,P.* πρῶτος *l.23,alludit ad* Pindarum *Nem. od.10.*

p.178,l.4.ſcribe mortales *l.11,P.* ἰασίμων *l.17,P.* μοῦσαι *l.28,P.* πτύχεος *l.31,P.* ἴλου, *ſic & infra vbique* *p.179,l.1,P.* ἀτρόχιον *l.15,P* θεμίδος *p.180,l.7,ſcribe* cubitorum: *l.25,P.* καὶ ζωσκιδάσασα καὶ *f.* καὶ ζωσκιδάσαι, καὶ *aliàs enim ad quid illud* καὶ? *l.30,* τοῦτο, *nempe* δὲ, διαρρίψαι, *nempe* τὸ δία. *Pauſanias*, φήμη δ' ἐς αὐτὸ ἴχθ πεσεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, *nempe Palladium.* *p.181,l.6.P.* σρυμμὼ *l.21,P.* μικροῦ *l.26,P.* αἴσακος *ead.P.* στερόπην *p.182,l.2,P.* ἀσπαγμοῦ *l.21,P.* ἡγίλαος *l.24,P.* ἄρτυ *p.183,l.24.*gythion *l.29,P.* ἰχέμμων. *l.32,P.* μηδεσικάστη *p.184.l.6,P.* περίλιπον *l.31,f.* θυγατέρα *p.185,l.16,P.* καὶ τεκνοῖ παῖδα *l.20,P.* σπείραν@ *l.26,P.* κυθήρας *l.28.f.* φύλην ἀπαλείφων *p.186,l.1,P.* συφάλα *l.5,P.* μιλίσσας *l.16,P.* φάκου, *l.27,P.* κυζγεία *&* κιζγεία *p.187,l.1,P.* ἀλκαιάδρα *l.13,P.* εὔρυτον *l.16, Euſtath. habet* πολυμήλαν, *pro* αὐλιγόνην. *l.18,P.* αὐτοῦ πολυδώρα. *& ita Euſtath.* *l.29,P.* μελια, *malè, vide p.167,l.11.* *p.188,l.18* P. πηνελοπός *l.24,* Is a. linguis quotquot hab. *l.23,P.* αὐτῷ *l.vlt.* enſem donauit. *l.vlt.* P. γαμεῖ δ' ὁ Πηλεὺς Πολυδώραν τὴν περιήρους, ἐξ ἧς αὐτοῦ γίνεται μενέσθιος ἐπίκλην ὁ σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. αὖθις δ' γαμεῖ θέτιν τὴν νηρέως. *p.189,l.9.f.* θέμιδος, *Pal. tamen* θέτιδος, *nec opus mutatione temeraria videtur. quum Thetis prædiceret Ioui fore, vt quem ipſa pareret patre præſtantior eſſet, metu Iouem abſtinuiſſe. Fatum enim, inquit Hyginus, Thetidi fuit, &c. & hoc præter Prometheum ſciuit nemo. Poſt paulo dicitur,* θέτις περιεθῦσα ὅτι δεῖ, *p.190,l.31, Vide & p.8,l.24.* *l.10,f.* ἐξ αὐτῆς *vel* ἑαυτῆς *potiùs,pro* ἐκ ζωῆς. *ſequitur & mox* ἐκ ζωῆς. *Hic pro lubito mutauit Aegius.* *l.19,f.* θήλειν *l.25,in ſepiam*

mutatam

mutatam scribit Eustath. *l.* 31, P. μήλινον *l.* 15, nuptiis

p. 190, *l.* 2, donarunt. *l.* 5, P. εἰκρύϐουσα *l.* 9, P. ἀναίρεντα *eadem signific.* *p.* 191, *l.* 5, P. *etiam* αὐτοῦ, *vt alias sæpe.* *l.* 12, P. καταψευσάμενος *passiuè.* *l.* 13 P. φθίας *l.* 26, P. κλυτώνυμον *p.* 192, *l.* 2. P. ἀκτὴν *l.* 5, *f.* καταϐάλλεσθαι, *vt* καταϐάλλεσθαι θεμέλιον, *&* καταϐολὴ κόσμου. *alibi* καταϐάλλεσθαι *in hoc auctore legisse memini hac signific.* Palat. καταλαϐέσθαι, occupare, *quæ verior lectio. nam confirmat quod mox sequitur*, καταλήψεως μάρτ. *sed* Palat. *habet* καταλύσεως. Pausf. 2 44, 35 *l.* 20, P. δασαιὸν *l.* 21, P. ἐρειχθέντα *l.* 24, P. ὅπη *p.* 193, *l.* 2, *at* Pausan. ἔρσην *leni spiritu. rectè.* Pal. *variat.* *l.* 3, P. ἀγραύλης, *iterum* Pausan. ἄγλαυρος *p.* 16, 5. *l.* 10, P. ἄρει *non malè.* *l.* 11, Pausf. *p.* 3, 11, *paulo aliter.* *l.* 13, P. ἐραθεῖσα *l.* 15, φαίνοντα, *inquit* Pausf. *Tithoni mentionem non facit.* *l.* 17, P. ζεύδιππος, *l.* 19, P. κτλ.

p. 194, *l.* 7, P. σμύρναν *l.* 15, P. περὶ. *quid si* πατρὶ? *vitio ex compendiosa scribendi ratione orto. vel potiùs vno verbo* περικαταλαμβανομένη *i.* vndique comprehensa. *l.* 16, P. ἀφανὴς *l.* 19, P. καλοῦσι μύρραν *l.* 32, turam n. *l.* 26, P. ἐγκαταλελειμμένος. *non ita rectè. alterum enim* domi relictus à Venere. *p.* 196, *l.* 10, *refert* Pausan. *p.* 16, 5. *l.* 13, P. ἐπικατέθετο *l.* 19, modum essent, c. *l.* 19, P. ὑπ' *l.* 23, Pausf αὐτῷ, *edit. nostra cum leni Atticè.* *l.* 31, P. προσπεσὼν *l. vlt.* P. ἧς αὐτῆς π. *p.* 197, *l.* 4, ἀφ' *l.* 15 P. ἐλαύνοντες *l. vltim.* P. ἄρειος *p.* 198, *l.* 5, *hæc in Græco malè prius distincta.* *l.* 23, P. ἐπικατάληπτοι *s.* *p.* 94, 15, παρακαταλαμβανομένη, *pro quo* Pal. περικαταλαμβανομένη *l. penult.* P. ἐριχθέως, *vt & proxima pag. l.* 1. *p.* 199, *l.* 10, Κέφαλος δηιόνος *l.* 16, P. συνέλθειν *l.* 22, P. ἀπώλλυντο. *l.* 23, Κεφάλου *abesse debet vt & à* Pal. *glossema enim esse quis non videt?* αὐτοῦ *verò non ad Cephalū refertur, sed ad Minoa. Canis, inquit Hyginus, dicitur ab Ioue custos Europæ appositus esse, & ad Minoa peruenisse, &c. Vt igitur* Procris λαβοῦσα χρυσοῦν στέφανον πλεῖονι συνδυάζεται, *sic Minoi sui copiam fecit*, λαβοῦσα κύνα καὶ ἀκόντιον. *l.* 28, ties cum eo alia *p.* 200, *l.* 3, P. διωχθείσης γὰρ αὐτῆς ἐν τῇ λόχῃ *l.* 7, P. ὀρείᾳ πάγῳ φυγὴν *l.* 9, P. Ἴλισσῷ

l. 23, P. ἔγαμε *l.* 29, βορέα *p.* 201, *l.* 2, P. καταφανὴς, *vt & j. l.* 18. *l.* 7, P. ἔνδον ἐν βένθεσι κύμης *l.* 23, P. περὶ τὸ *p.* 202, *l.* 30, P. νίσης *ead.* αἰγεὺς ἦν ἐστι, καὶ οἰνεὺς πανδίονος υἱὸς νόθος. Pausan. *p.* 5, 4. *p.* 203, *l.* 13, πόδα μέγα *l.* 29, P διωία

p. 204, *l.* 1, P. ἀπειλεῖ *l.* 4, P. παραθ. *l.* 5, P. διφθέραν *l.* 15, tibiam cohibuit, & *l.* 30, *ita quidem* Pal. *sed aliquid*

quid videtur deesse. l. vlt. vocem ὑπόβρε. *non satis exprimit interpres. p.* 205, *l.* 6, P. ἀθηναίοις *l.* 8, P. ἀγλυνίδα *l.* 9, λβτεγμα, ὀρθιαίων ἐπὶ *l.* 30, P. μειπόνης *p.* 206, *l.* 3, P. Ἀ'ζάλω, *Pausanias* Κάλως *vocat p.* 19, 15, *Tzetzes hist.* ιθ. ἀζάλω *&* περδίκας *pro* πέρδικος *habet.* *l.* 13, *Canterus* 279, συνήργησε. *Vide* s. *p.* 132. *quid si* συνήργασε; *nam ante p.* 132, *dixit de Pasiphaë* συνεργὸν λαμβάνει δαίδαλον. *l.* 32, *Pausanias* 44, *hæc refert. p.* 207, *l.* 2, P. σίνιν, *vt & vlt. l. at Paus. per simplex* ν. *l.* 5, P. ἐπηγγ-λεῖτο *l.* 12, P. ἀπώλλυτο.

ἈΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ἈΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Η ΠΕΡΙ Θεῶν, βιβλίον α΄.

APOLLODORI ATHENIENSIS GRAMMATICI BIBLIOTHECES SIVE DE DEORUM ORIGINE, Liber primus.

Benedicto AEgio Spoletino interprete.

ΟΥρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου· γήμας δὲ Γῆν, ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων, Γύην, Κοῖον. οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν· χεῖρας μὲν, ἀνὰ ἑκατὸν, κεφαλὰς δὲ, ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες. μετὰ τούτους δὲ, αὐτῷ τίκτει Γῆ Κύκλωπας, Ἄρπην, Στερόπην, Βρόντην,

COElus primus orbis vniuersi imperio præfuit: quique ducta vxore Tellure, priores ex ea filios sustulit quos Cētimanos appellarūt, Briareum, Gyan, ac Cœum. Qui, quòd singuli centū manus, & capita quinquaginta haberēt, corporis cū magnitudine, tū robore cæteris mortalibus antecelluerunt. Post hosce autem è Cœlo Tellus Cyclopas, Harpem, Steropem, & Brontem,

ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. ἀλλὰ τούτους μὲν Οὐρανὸς δήσας, εἰς τάρταρον ἔρριψε· τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν ᾅδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ. Τεκνοῖ δὲ αὖθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανὸν, Κοῖον, Ὑπερίωνα, Κρεῖον, Ἰαπετὸν, καὶ νεώτατον ἁπάντων, Κρόνον· θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας, Τηθὺν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν. ἀγανακτοῦσα δὲ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς τάρταρον ῥιφθέντων παίδων, πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρί· καὶ δίδωσιν ἀδαμαντίνην ἅρπην Κρόνῳ. οἱ δὲ, Ὠκεανοῦ χωρὶς, ἐπιτίθενται. καὶ Κρόνος ἀποτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς, εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν. ἐκ δὲ τῶν σταλαγμῶν τοῦ ῥέοντος αἵματος, Ἐριννύες ἐγένοντο, Ἀληκτὼ, Τισιφόνη, Μέγαιρα. τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες, τούς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς, καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκαν. ὁ δὲ, τούτους μὲν τῷ ταρτάρῳ πάλιν δήσας, καθεῖρξε· τὴν δὲ ἀδελ-

singulos singulis, & his quidem in media frõte locatis oculis, peperit. Sed hos Cœlus vinctos deiecit in tartarum. Is locus est ad inferos tenebrosissimus, qui tãtum à terra distat, quantum à cœlo terram abesse ferunt. Cœlus item ex eadem coniuge procreauit Oceanum, Cœum, Hyperionẽ, Crium, Iapetúmque, cognomento Titanas, & nouissimum omnium Saturnum suscepit. Præterea filias, Tethyn, Rheã, Themin, Mnemosynẽ, Phœbénq; & Dianan, ac Thiam. quas Titanidas nominarunt. Mox verò Terra, indignissimè ferẽs filiorum in tartara deiectorũ internicionẽ, Titanas, vt patrem dolo aggrederẽtur, inducit: Saturnóq; adamantinã falcem suggerit. Tũ ij omnes, præter vnum Oceanũ, in patrem impetum faciunt; & Saturnus præsecta Cœli genitalia deiecit in pelagus: déque Virilium sanguinis profluentibus guttis, Erinnyes, Alecto, Tisiphone, ac Megæra, enatæ sunt. Cœlo demũ è regno expulso, & reuocatis ab ima tartari profunditate germanis fratribus, Saturnũ imperio suffecerũt. At hic rursus Titanas fratres compeditos demisit in tartarũ. Rheam inde so-

φὴν Ῥέαν γήμας, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς ἐθεσπιῴδουν αὐτῷ, λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα. καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἑστίαν κατέπιεν· εἶτα Δήμητραν καὶ Ἥραν. μεθ' ἃς Γλύτωνα καὶ Ποσειδῶνα. ὀργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε. γεννᾷ δ' ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης Δία· καὶ τοῦτον μὲν δίδωσι τρέφεσθαι, Κούρησί τε καὶ ταῖς Μελισσέων παισὶ νύμφαις, Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἴδῃ. αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι. οἱ δὲ Κούρητες, ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες, τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα, δέδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν, ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα. ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγεννήθη τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν· ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον· ἐφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς, πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. μεθ' ὧν Ζεὺς

rorem sibi in matrimonium copulauit. Pòst, vbi Cœlus ac Terra illum filij sui viribus imperio deturbatum iri prædixerunt, singulos, vt quisque in lucem prodibat atque nascebatur, ita deuorabat: & Vestam prius, Cererem deinde, & Iunonem; post has Plutonem & Neptunum deglutiuit. Quamobrem, irata coniux Rhea, in Cretam, quo tempore Iouem in vtero ferebat, proficiscitur; vbi in antro Dictæo illum parit; & Curetibus, Adrasteæque ac Idæ, nymphis Melissarum filiabus alendum dedit. Hæ verò Amaltheæ lacte puerum educant. At Curetes, in antro armati infantem asseruantes, hastilibus scuta, ne vagientis pueri vocem Saturnus audiret, concutiebant. Rhea verò inuolutum fasciis lapidem pro nato patri filio deuorandum dedit. Mox vbi Iupiter iustæ atque integræ fuit ætatis, Metin Oceani filiam sociam capit: quæ Saturno pharmacum bibēdum propinat: cuius ille vi coactus, lapidem prius, deinde, quos antea filios deuorarat, euomit: quorū adiumēto Iupi-

τὸν πατέρα Κρόνον, καὶ Τιτᾶνας ἐπήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διῒ ἔχρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχῃ συμμάχους. ὁ δὲ, τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνας, ἔλυσε. καὶ Κύκλωπες τότε Διῒ μὲν διδόασι βροντὴν, καὶ ἀστραπὴν, καὶ κεραυνόν· Πλούτωνι δὲ κυνέην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. οἱ δὲ, τούτοις ὁπλισθέντες, κρατοῦσι Τιτάνων. καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ ταρτάρῳ, τοὺς Ἑκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας· αὐτοὶ δὲ, διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς· καὶ λαγχάνει, Ζεὺς μὲν, τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν· Ποσειδῶν δὲ, τὴν ἐν θαλάσσῃ· Πλούτων δὲ, τὴν ἐν ᾅδῃ. ἐγένοντο δὲ Τιτάνων ἔκγονοι, Ὠκεανοῦ μὲν καὶ Τηθύος, τρισχίλιαι Ὠκεανίδες, Ἀσία, Στὺξ, Ἠλέκτρα, Δωρὶς, Εὐρυνόμη, Ἀμφιτρίτη, Μῆτις· Κοίου δὲ καὶ Φοίβης, Ἀστερία, καὶ Λητώ· Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας, Ἠὼς, Ἥλιος, Σελήνη· Κρείου δὲ καὶ Εὐρυβίας τῆς Πόντου. Ἀστραῖος, Πάλλας, Πέρσης. Ἰαπετοῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ, Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις

ter aduersus patrem Saturnum ac Titanas bellum gessit. Verùm decimo pòst huiusce inter eos belli, anno, Tellus victoriam Ioui, si in Tartarum deiectos sibi in societatem adsciuerit, vaticinata est. Tum is, Campe custode interfecta, illos è vinculis liberauit. Iam tum etiam Cyclopes Iouem tonitru, fulgetráque, & fulmine: Plutonem autem galea, & Neptunum tridente, condonarunt. His illi telis armati, Titanas subigunt, & coniectos in vincula, atque in tartarum detrusos, centimanis custodiendos dederunt. Quo facto, ijdem rerum imperium sorte inter se partiuntur: ac Ioui quidem cœli regnum, Neptuno Maris, & Plutoni inferorum loca obtigerunt. Cæterum Titanibus procreantur, Oceano quidem & Tethye, Oceanidum terna millia, Asia, Styx, Electra, Doris, EVrynome, Amphitrite, Metis. Cœo autem ex Phœbe, Asteria, & Latona: ex Hyperione ac Thea, AVrora, Sol, Luna. Crio ad hæc & EVrybœę Ponti filię nati sunt Astræus, Pallas, Perses. Iapetō autē ex Asia Oceani filia nascitur Atlas, q suishume-

τὸν οὐρανόν· καὶ Προμηθεὺς, καὶ Ἐπιμηθεὺς, καὶ Μενοίτιος· ὃν κεραυνώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεὺς, κατεταρτάρωσεν. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας, Χείρων διφυὴς κένταυρος. Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου, ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας, Ἑκάτη. Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς τῆς Ὠκεανοῦ, Νίκη, Κράτος, Ζῆλος, Βία. τὸ δὲ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐν ᾅδου ῥέον, Ζεὺς ἐποίησεν ὅρκον, ταύτην αὐτῇ τιμὴν διδοὺς, ἀνθ᾽ ὧν αὐτῷ κατὰ Τιτάνων μετὰ τῶν παίδων συνεμάχησε. Πόντου δὲ καὶ Γῆς, Φόρκυς, Θαύμας, Νηρεὺς, Εὐρυβοία, Κητώ. Θαύμαντος μὲν οὖν καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ὠκεανοῦ, Ἶρις, καὶ Ἅρπυιαι, Ἀελλώ, Ὠκυπέτη· Φόρκου δὲ καὶ Κητοῦς, Φορκυάδες Γοργόνες· περὶ ὧν ἐροῦμεν, ὅταν τὰ κατὰ Περσέα λέξωμεν. Νηρέως δὲ, καὶ Δωρίδος τῆς Ὠκεανοῦ, Νηρεΐδες· ὧν τὰ ὀνόματα, Κυμοθόη, Σπειώ, Γλαυκοθόη, Ναυσιθόη, Ἁλίη, Ἐρατώ, Σαώ, Ἀμφιτρίτη, Εὐνίκη, Θέτις, Εὐλιμένη, Ἀγαυή, Εὐδώρη, Δωτώ, Φέρουσα, Γαλάτεια, Ἀκταίη, Πρωτομέ-

ris cœlum ſuſtinet; Prometheus item, & Epimetheus, ac Menœtius, quē in Titanico bello fulminatum Iupiter in tartarum detruſit. Sed è Saturno ac Philyra geniti ſunt Chiron geminus centaurus: ex AVrora verò & Aſtræo nati ſunt Venti & Aſtra. Perſes ex Aſteria Hecaten genuit. Pallanti & Stygi ex Oceano procreati ſunt Nice, Cratos, Zelus, Bia. Iupiter Stygis aquam de ſcopulo per inferorum loca fluentem, iuriſiurandi religione decorauit: quòd ipſi contra Titanas vnà cum filiis opem tulerit. Ponti verò & Terræ hi ſunt filij, Phorcus, Thaumas, Nereus, EVrybœa, Ceto. Ex Thaumante autem & Electra Oceani filiis, natæ ſunt Iris, Harpyiæ, Aëllo, & Ocypete. Phorco ex Cetone gignuntur Phorcyades, Gorgones: de quibus dicendum erit vbi de Perſei rebus conſcribemus. Nerei, & Doridis, quos Oceanus genuit, Nereides filiæ fuerunt: quæ hiſce nominibus appellantur, Cymothoë, Spio, Glaucothoë, Nauſithoë, Halia, Erato, Sao, Amphitrite, EVnice, Thetis, EVlimene, Agaue, EVdora, Doto, Pheruſa, Galatea, Actæa, Protome-

δουσα, Ἱπποθόη, Λυσιάνασσα, Κυμώ, Πιόνη, Ἁλιμήδη, Πλησαύρη, Εὐκράτη, Πρωτώ, Καλυψώ, Πανόπη, Κραντώ, Νεόμηρις, Ἱππονόη, Δηϊάνειρα, Πουλυνόη, Αὐτονόη, Μελίη, Διώνη, Ἰσαίη, Δηρώ, Εὐαγόρη, Ψαμάθη, Εὐμόλπη, Ἰόνη, Δυναμένη, Κητώ, Λιμνώρεια. Ζεὺς δὲ γαμεῖ μὲν Ἥραν, καὶ τεκνοῖ Ἥβην, Εἰλείθυιαν, Ἄργην. μίγνυται δὲ πολλαῖς θνηταῖς τε καὶ ἀθανάτοις γυναιξίν. ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος τῆς Οὐρανοῦ, γεννᾷ θυγατέρας, Ὥρας, Εἰρήνην, Εὐνομίαν, Δίκην· Μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐκ Διώνης δὲ, Ἀφροδίτην· ἐξ Εὐρυνόμης δὲ τῆς Ὠκεανοῦ, Χάριτας, Ἀγλαΐην, Εὐφροσύνην, Θάλειαν· ἐκ δὲ Στυγὸς, Περσεφόνην· ἐκ δὲ Μνημοσύνης, Μούσας, πρώτην μὲν Καλλιόπην, εἶτα Κλειώ, Μελπομένην, Εὐτέρπην, Ἐρατώ, Τερψιχόρην, Οὐρανίαν, Θάλειαν, Πολύμνιαν. Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος, Λῖνος, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· καὶ Ὀρφεὺς, ὁ ἀσκήσας κιθαρῳδίαν· ὃς ᾄδων ἐκίνει λίθους τε καὶ δένδρα. ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδί-

dusa, Hippothoe, Lysianassa, Cymo, Pione, Halimede, Plesaure, EVcrate, Proto, Calypso, Panope, Cranto, Neomeris, Hipponoe, Deianira, Polynoe, AVtonoe, Melie, Dione, Isæa, Dero, Euagore, Psamathe, EVmolpe, Ione, Dynamene, Ceto, Limnorea. Iupiter autem Iunonem sibi connubio iunxit, ex eáque Heben, Ilithyan, & Argen procreauit: ad hæc multis cum mortalibus tum immortalibus mulieribus admiscetur. Ex Themide igitur Cœli filia, Horas creat, Irenen, EVnomiam, Dicen: Parcas, Clotho, Lachesin, Atropon. Ex Dione, Venerem: ex EVrynome, Oceani filia, Gratias, Aglaiam, EVphrosynen, & Thaliam: de Styge Proserpinam: è Mnemosyne, Musas, quarum princeps omnium est Calliope, deinde Clio, Melpomene, EVterpe, Erato, Terpsichore, Vrania, Thalia, & Polymnia. Atqui Calliopes & OEagri, Linus, dictus Apollinis, filius fuit, quem Hercules interemit: & Orpheus, qui citharœdicam exercuit: cuius cantu lapides arboréśque promouebat. Hic, post EVrydi-

κης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφεως, κατῆλθεν εἰς ᾅδου, θέλων ἀνάγειν αὐτήν· καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι. ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεὺς ἐπιστραφῇ, πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ παραγενέσθαι. ὁ δὲ, ἀπιστῶν, ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα. ἡ δὲ, πάλιν ἐπέστρεψεν. εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια, καὶ τέθαπται περὶ τὴν Πιερίαν διασπασθεὶς, ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Κλειὼ δὲ, Πιέρου τοῦ Μάγνητος ἠράσθη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης· ὠνείδισε γὰρ αὐτῇ τὸν τοῦ Ἀδώνιδος ἔρωτα. συνελθοῦσα δὲ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα Ὑάκινθον· οὗ Θάμυρις, ὁ Φιλάμμωνος καὶ Ἀργιόπης νύμφης, ἔσχεν ἔρωτα· πρῶτος ἀρξάμενος ἐρᾶν ἀρρένων. ἀλλ' Ὑάκινθον μὲν ὕστερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα, δίσκῳ βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε. Θάμυρις δὲ, κάλλει διενεγκὼν καὶ κιθαρῳδίᾳ, περὶ μουσικῆς ἤρισε Μούσαις· συνθέμενος, ἂν μὲν κρείττων εὑρεθῇ, πλησιάσειν πάσαις· ἐὰν δὲ ἡττηθῇ, στερηθῆ οὗ ἂν ἐκεῖναι

cen coniugē serpentis morsu è medio sublatam, ad Plutonis, reuocaturus ipsam, descendit: ab eóque persuasus, ei reducendæ vxoris potestatem facit, ea lege ac pacto, vt inter redeundum Orpheus coniugis conspiciendæ gratia antea nunquam respiceret quàm cùm iam domum peruenisset suam. Ille autem haudquaquam fidens, conuersus EVrydicen vxorem insequentem spectauit: quæ tum ad Plutonis remeauit. Post hæc Orpheus, Dionysij mysteriis inuentis, discerptus à Mænadibus, ad Pieriam sepultus fuisse proditur. Cliò Pierum Magnetis filium, Veneris ira, quòd ei Adonidis amorem exprobrasset, deperiuit, cuius compressu Hyacinthum filium concepit. Huius amore Thamyris, Philammonis & Argiopes nymphæ filius, inflammatus fuit. Hic masculam Venerem primus incœpisse dicitur. Sed Hyacinthum amasium disco percussum Apollo inuitus occidit. Thamyris cùm forma corporis præstans, tum fidibus clarus, de cantu Musas prouocauit, omnićmq; concubitum victor: victus autē, illarū arbitratu se multatum iri

θέλωσι. καθυπέρτεραι δὲ αἱ Μοῦσαι γενόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν. Εὐτέρπης δὲ καὶ ποταμοῦ Στρυμόνος Ῥῆσος· ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὅτι Καλλιόπης ὑπῆρχεν. Θαλείας δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἐγένοντο Κορύβαντες· Μελπομένης δὲ καὶ Ἀχελώου, Σειρῆνες· περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως ἐροῦμεν.

Ἥρα δὲ, χωρὶς εὐνῆς ἐγέννησεν Ἥφαιστον· ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει, καὶ τοῦτον ἐκ Διὸς ἐγέννησε. ῥίπτει δὲ αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ Ζεὺς, Ἥρᾳ δεθείσῃ βοηθοῦντα· ταύτην γὰρ ἐξεκρέμασε Ζεὺς ἐξ Ὀλύμπου, χειμῶνα ἐπιπέμψασαν Ἡρακλεῖ, ὅτε Τροίαν ἑλὼν ἔπλει. πεσόντα δ' Ἥφαιστον ἐν Λήμνῳ, καὶ πηρωθέντα τὰς βάσεις, διέσωσε Θέτις. μίγνυται δὲ Ζεὺς Θέτιδι, μεταβαλλούσῃ εἰς πολλὰς ἰδέας, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνελθεῖν. καὶ αὐτὴν γενομένην ἔγκυον, καταπίνει φθάσας· ἐπείπερ ἔλεγε γεννήσειν παῖδα, μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γενέσθαι κόρην, ὃς οὐρανοῦ δυνάστης γενήσεται. τοῦτο φοβηθεὶς, κατέπιεν αὐτήν.

paciſcitur. Muſæ itaque ſuperatum Thamyrin, oculorum luce & citharœdica priuant. Cæterum Rheſus fuit EVterpes ac Strymonis amnis filius, quem in bello Troiano Diomedes obtruncauit. Nec deſunt, qui hunc Calliope natum eſſe ſcribunt. Corybantes ex Apolline & Thalia geniti ſunt. At Melpomene & Acheloo, Sirenes: de quibus, vbi de Vlyſſe agetur, dicemus. Iuno citra cuiuſquam concubitum peperit Volcanum. Sed Homeri teſtimonio, & hūc Ioue natum eſſe confirmatur: Quem Iupiter matri in vincula coniectæ opem ferentem de cœlo præcipitem dedit. Nam coniugem, quòd Herculi ad Ilium deuaſtandum nauiganti tempeſtatem intuliſſet, ex Olympo ſuſpenderat: Volcanum verò in Lemno inſula deiectum, & eo caſu claudum factum Thetis ſeruauit incolumem. Iupiter ad hæc Thetidi varias alternanti formas quo illius vitaret amplexus, immiſcetur. Quam, cùm grauidā eſſe perſenſiſſet, abſorbere occupat, quoniam poſt natam ex ea puellam, filium ſe parituram dicebat, qui cœli dominatione potiturus eſſet. Id futurum veritus eam abſorbuit.

ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἤ, καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος, Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε. Τῶν δὲ Κοίου θυγατέρων Ἀστερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὄρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἔρριψε, φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν· καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρότερον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος. Λητὼ δὲ, συνελθοῦσα Διὶ, κατὰ τὴν γῆν ἅπασαν ὑφ' Ἥρας ἠλαύνετο, μέχρις εἰς Δῆλον ἐλθοῦσα, γεννᾷ πρώτην Ἄρτεμιν· ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα, ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησεν. Ἄρτεμις μὲν οὖν, τὰ περὶ θήραν ἀσκήσασα, παρθένος ἔμεινεν· Ἀπόλλων δὲ, τὴν μαντικὴν μαθὼν παρὰ τοῦ Πανὸς τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως, ἧκεν εἰς Δέλφους, χρησμῳδούσης τότε Θέμιδος. ὡς δὲ ὁ φρουρῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφις, ἐκώλυεν αὐτὸν παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα, τοῦτον ἀνελὼν, τὸ μαντεῖον παραλαμβάνει. κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν· ὃς ἦν Διὸς υἱὸς, καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς Ἐλάρης. ἣν Ζεὺς, ἐπειδὴ συνῆλθε,

Vbi verò pariendi tempus aduenit, Prometheus, siue, vt alij tradunt, Volcanus, eius caput securi percussit, déque illius vertice secus Tritonem amnem armata Pallas exiliuit. Cæterum de Cœi filiabus Asteria fugiens Iouis complexum in coturnicem mutata seipsam demisit in pontum, & ab ea, quæ Asteria vrbs prius appellata fuit, postea Delos nomen accepit. Siquidem Latonam ab Ioue compressam per vniuersum terrarum orbem Iuno insectata est, donec Delum peruenit, atque ibi Dianam prius peperit: qua obstetrice adiuta mater Apollinem deinceps edidit. Enimuero Diana venationis studio delectata, virgo permansit: Apollo autem diuinandi facultatem edoctus à Pane Iouis & Contumeliæ filio, Delphos, quo tempore Themis illic oracula dabat, se contulit. At cùm templi custos Pytho serpens ab hiatus aditu prohiberet Apollinem, hoc perempto Deus templum occupat, neq; longo pòst tẽpore Tityũ quoq; Iouis ex Elara Orchomeni filia natum interemit. quam Iupiter vbi impleuit,

δείσασα Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε· καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη, εἰς φῶς ἀνήγαγεν. οὗτος ἐρχόμενος εἰς Πυθῶνα, Λητὼ θεωρήσας, πόθῳ κατασχεθεὶς, ἐπισπᾶται· ἡ δὲ, τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατατοξεύουσιν αὐτόν. κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θάνατον· γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν ᾅδου ἐσθίουσιν. ἀπέκτεινε δὲ Ἀπόλλων καὶ τὸν Ὀλύμπου παῖδα Μαρσύαν. οὗτος γὰρ, εὑρὼν αὐλοὺς, οὓς ἔρριψεν Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ τὴν ὄψιν αὐτῆς ποιεῖν ἄμορφον, ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. συνθεμένων δὲ αὐτῶν, ἵνα ὁ νικήσας, ὃ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον, τῆς κρίσεως γινομένης, τὴν κιθάραν στρέψας, ἠγωνίζετο ὁ Ἀπόλλων, καὶ ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν. τοῦ δὲ ἀδυνατοῦντος, εὑρεθεὶς κρείσσων ὁ Ἀπόλλων, κρεμάσας τὸν Μαρσύαν ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος, ἐκτεμὼν τὸ δέρμα, οὕτως διέφθειρεν. Ὠρίωνα δὲ Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ. τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ ΕΥρυάλης λέγει. ἐδωρήσατο δὲ αὐτῷ

Iunonis metu sub terram occuluit, conceptúmque filium Tityum inusitatæ magnitudinis in lucem edidit. Hic igitur in Pythonẽ contendens, Latonam conspicatus, eiúsque desiderio detentus, abripit. Hæc filiorum opem implorat, ij Tityum sagittis conficiunt: qui vel mortuus cruciatur. Vultures enim apud inferos eius cor depascere nunquam desistunt. Apollo etiam Marsyam Olympi filium occidit. Hic enim, cum tibias inuenisset, quas Minerua, quòd informem vultum efficerent, abiecit, Apollinem de musica prouocare non dubitauit. Hoc de compacto in certamen descendunt, vt victor arbitratu suo deuictum afficiat. Inito igitur certamine conuersa cithara certabat Apollo, idémque vt Marsyas faceret, imperauit: quod cum ille tibiis nequiret, Apollo præstantior est inuentus. Quare suspensum Marsyam è proximæ ac patulæ pini ramo detracta pelle ita confecit. Sed & Diana Orionem in Delo necauit. Hunc terra natum vastissima corporis magnitudine fuisse memorant: eum Neptuni ex EVryale filiũ Pherecydes esse refert. Huic à

Ποσειδῶν διαβαίνειν τὴν θάλασσαν. οὗτος μὲν ἔγημε Σίδην· ἣν ἔρριψεν εἰς ᾅδου περὶ μορφῆς ἐρίσασαν Ἥρα. αὖθις δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος ἐμνηστεύσατο. μεθύσας δὲ Οἰνοπίων αὐτὸν, κοιμώμενον ἐτύφλωσε, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν. ὁ δὲ, ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἁρπάσας παῖδα ἕνα, ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ παραγενόμενος, ἀνέβλεψεν ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι, Ἡφαιστότευκτον ὑπὸ γῆν κατεσκεύασεν οἶκον. Ὠρίωνος δ' Ἠὼς ἐρασθεῖσα, ἥρπασε, καὶ ἐκόμισεν εἰς Δῆλον. ἐποίει γὰρ αὐτὴν Ἀφροδίτη συνεχῶς ἐρᾶν, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη. ὁ δ' Ὠρίων, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀνῃρέθη, δισκεύειν Ἄρτεμιν προκαλούμενος· ὡς δέ τινες, βιαζόμενος Ὦπιν, μίαν τῶν ἐξ Ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη. Ποσειδῶν δὲ, Ἀμφιτρείτην τὴν Ὠκεανοῦ γαμεῖ· καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων

Neptuno patre in summo mari pedibus incedendi facultas data fuit. Hic Siden vxorē habuit, quā Iuno secū de forma certare ausam ad inferos detrusit. Quíque cū remeasset in Chium, Meropen OEnopionis filiam in connubium postulauit: Hunc OEnopion per ebrietatē somno sepultum excæcauit, & secus littora eiecit. Hic autē officinā ærariam ingressus, puerum abripuit, ac suis humeris imposuit, séq; versus orientē solem vt ductaret, imperauit: quò cū venisset, solis radiis excalfactus, pristinam oculorū lucē recuperauit, inde confestim aduersus OEnopionē contendit. Sed & Neptuno quidē Volcani artificio subterraneum domiciliū fecit. Ad hæc AVrora eius amore capta Orionē rapit, ac secū in Delū transtulit: Nā Venus, quòd cum Marte cōcubuerat, perpetuo illā ardore cruciabat. Nec desunt qui scribāt, Orionē, quòd Dianā, vt secū disco luderet, inuitasset, occisum fuisse. Sed aliis proditur, inferentē vim Opi vni è virginibus, quæ ab Hyperboreis venerāt, à Diana sagittis confixū fuisse. Neptunus autē Amphitritem Oceani filiam sibi coniugio copulauit: ex qua Triton

καὶ Ῥόδη, ἣν Ἥλιος ἔγημε. Πλούτων δὲ, Περσεφόνης ἐρασθεὶς, Διὸς συνεργοῦντος, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ, μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῄει· μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιωνέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς, ἀπέλιπεν οὐρανόν· εἰκασθεῖσα δὲ γυναικὶ, ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα· καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ Καλλίχορον φρέαρ καλούμενον· ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων παρ' αὐταῖς καθίζεσθαι, γραῖά τις Ἰάμβη, σκώψασα τὴν θεὸν, ἐποίησε μειδιάσαι· διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορείοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν. ὄντος δὲ τῇ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρᾳ παιδίου, τοῦτο ἔτρεφεν ἡ Δημήτηρ παραλαβοῦσα· βουλομένη δὲ αὐτὸ ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκτας εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, καὶ περιῄρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ· καθ' ἡμέραν δὲ, παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δηϊφῶν-

ac Rhode, quæ Soli nupsit, orti sunt. Pluto Proserpinæ amore succensus incredibili, Iouis adiumento furtim rapuit. At Ceres accensis facibus, noctes, atque dies vniuersum terrarum orbem vestigando lustrauit: quæ, vbi renunciatur, à Plutone filiam fuisse præreptam, diis irata cœlum reliquit, mortalíque assimilata mulieri Eleusinem contendit, ac primo quidem Agelastum de suo mærore appellatum, non procul à Callichoro puteo, lapidem insedit. Inde ad Celeum iam tum Eleusiniorum Regem, profecta, ad illius mulieres introducta est: à quibus, cùm, vt assideret, rogaretur, Anus quædam, cui Iambe nomen fuit, Deã scommatibus lacessiuit: eáque ratione, risum illi excussit: qua de re in Thesmophoriis mulieribus scommatum licentiam enatam fuisse memoratur. Celeo tum ex Metanira coniuge filius erat: hunc in sinu suo assumptũ Ceres alebat, quẽ cùm immortalẽ facere vellet, per noctes in igne deponebat infantẽ, ac eum in modum, quicquid in illo mortalitatis inerat, adimebat. Puer autẽ, cui Deiphoo-

τος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδί, ἐπετήρησεν Μετάνειρα τί πράξει θεά. καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον, ἀνεβόησε· διόπερ τὸ μὲν βρέφος ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνηλώθη, ἡ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε. Τριπτολέμῳ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Μετανείρας παίδων, δίφρον κατασκευάσασα πτηνῶν δρακόντων, καὶ πυρὸν ἔδωκεν, ᾧ τὴν ὅλην οἰκουμένην δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος κατέσπειρε. Πανύασις δέ, Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει. φησὶ γὰρ Δήμητραν πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν· Φερεκύδης δὲ φησὶν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς. Διὸς δὲ Πλούτωνι τὴν κόρην ἀναπέμψαι κελεύσαντος, ὁ Πλούτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ, ῥοιᾶς ἔδωκεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. ἡ δέ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησόμενον, κατηνάλωσεν αὐτόν. καταμαρτυρήσαντος δὲ αὐτῆς Ἀσκαλάφου τοῦ Ἀχέροντος, καὶ Γοργύρας, τούτῳ μὲν Δημήτηρ ἐν ᾅδου βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν· Περσεφόνη δέ, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὸ μὲν τρίτον, μετὰ Πλούτωνος ἠναγκάσθη μένειν· τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ τοῖς θεοῖς.

ti nomen erat, in dies ſupra quàm credi poſſet, adoleſcebat : mater, quid nam Dea faceret, obſeruat, cúmque igne coopertum deprehendiſſet filiolum, exclamauit. Quo circa puer ab igne fuit abſumptus, ſéque ipſam Dea agnoſcẽdam dedit. ac Triptolemo Metaniſæ natorũ maximo currum ab alatis trahendum draconibus comparat, triticúmque conceſſit, quod per aërem vectus vniuerſo terrarum orbi ſerendum condonaret. Atqui Panyaſis, Triptolemum, Eleuſinis, inquit, filium : ad eum enim Cererem perueniſſe refert. Pherecydes autẽ ipſum Oceano & Terra natum eſſe ait. Inter hæc Iupiter Plutoni, vt Proſerpinam remitteret, imperauit. Quare Pluto, ne penes matrem ea diu remaneret, punici mali granum dedit illi comedendũ. Hęc autem, cùm quid mandaret, minimè præuideret, idipſum confecit. Ceres Aſcalapho Acherõtis & Gorgyræ filio, quòd falſum in eam teſtimoniũ dixiſſet, graue ſuperimpoſuit ſaxũ apud inferos. Sic demũ Proſerpina tertiã ſingulorũ annorũ partẽ cum Plutone manere compellitur. Quod ſupereſt illi cũ ſuperis degendũ erat.

περὶ μὲν οὖν Δήμητρος ταῦτα λέγεται· Γῆ δὲ, περὶ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, γεννᾷ Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυπερβλήτους· δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους· οἳ φοβεροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθειμένοι βαθεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων· εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων. ἐγένοντο δὲ, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν Πελλήνῃ. ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανοὺς πέτρας, καὶ δρῦς ἡμμένας. διέφερε δὲ πάντων Πορφυρίων τε καὶ Ἀλκυονεὺς, ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ᾗπερ ἐγεννήθη γῇ μαχόμενος. οὗτος δὲ καὶ τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθίας ἤλασε. τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον ἦν, ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν γιγάντων ἀπολέσθαι δύνασθαι· συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος, τελευτήσειν. αἰσθομένη δὲ Γῆ τοῦτο, ἐζήτει φάρμακον, ἵνα μηδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπολέσθαι· Ζεὺς δ' ἀπειπὼν φαίνειν, Ἠοῖ τε καὶ Σελήνῃ καὶ Ἡλίῳ, τὸ μὲν φάρμακον αὐτὸς ἔτεμε φθάσας· Ἡρακλέα δὲ σύμμαχον δι' Ἀθηνᾶς ἐπι-

Hæc itaq; ſunt quæ de Cerere traduntur. Opis adhæc Titanibus irata, gigantes è Cœlo non modò corporis magnitudine præcellentes, ſed viribus etiam inuictiſſimos procreauit: qui terribili planè vultu, ac promiſſo è capite capillo, & prolixa è mẽto barba, præditi eſſe videbantur, & anguineos pedes habuiſſe produntur. Sunt, qui in Phlegræis campis, alij verò ad Pellenen eos habitaſſe ferunt. In cœlum ſaxa atque accenſas arbores iaculabantur: in quibus Porphyrionem & Halcyoneum omnium facilè principes fuiſſe legimus. Qui, ea, in qua natus eſſet, terra dimicans, erat immortalis. Hic etiam Solis boues ex Erythia abegiſſe dicitur. Cæterum inter Deos rumor erat, gigantum poſſe occidi neminem: verùm ſi mortalium quiſpiam in ſocietatem arceſſatur, eos interituros eſſe. Quod cum Terra præſenſiſſet, ne mortalis cuiuſpiam viribus gigantes occiderent, remediũ quæritabat. Tũ Iupiter Auroræ, Lunæ, ac Soli, ne proderent, imperauit. Ipſe itaq; remediũ ne Terra compeririet, anteuertens præcidit. Siquidem ad ſe conſilio Palladis Herculem ſocium ac-

καλέσαντος. κἀκεῖνος πρῶτον μὲν ἐτόξευσεν Ἀλκυονέα· αὐτὸς δὲ ἐπὶ τῆς γῆς μᾶλλον ἀνεθάλπετο· Ἀθηνᾶς δὲ ὑποθεμένης, ἔξω τῆς Πελλήνης εἵλκυσεν αὐτόν. κἀκεῖνος μὲν οὕτω ἐτελεύτα· Πορφυρίων δὲ Ἡρακλεῖ κατὰ μάχην ἐφώρμησε, καὶ Ἥρᾳ. Ζεὺς δὲ αὐτῷ πόθον Ἥρας ἐνέβαλεν· ἥτις καὶ καταρρηγνύντος αὐτοῦ τοὺς πέπλους, καὶ βιάζεσθαι θέλοντος, βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. καὶ Διὸς κεραυνώσαντος αὐτὸν, Ἡρακλῆς τοξεύσας ἀπέκτεινε. τῶν δὲ λοιπῶν Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν, Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν· ΕΥ̓ρυτον δὲ θυρσῷ δρυὸς ἔκτεινε· Κλυτίον δὲ φασὶν Ἑκάτη· μᾶλλον δὲ Ἥφαιστος, βαλὼν μύδροις. Ἀθηνᾶ δὲ Ἐγκελάδῳ φεύγοντι, Σικελίαν ἐπέρριψε τὴν νῆσον. Πάλλαντος δὲ τὴν δορὰν ἐκτεμοῦσα, ταύτῃ κατὰ τὴν μάχην τὸ ἴδιον ἐπέσκεπε σῶμα. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧκεν εἰς Κῶ· Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος [διαρρήξας] ἐπέρριψεν αὐτῷ, τὸ λεγόμενον Νίσυρον.

cersiuit. Qui primus omnium Halcyoneum sagitta confossum interemit: Hic autem lōge plùs quàm antea, virium resumebat à Terra, donec Minerua submonente ipsum extra Pellenam vrbem abstraxit: & sic eum obiisse traditur. Porphyrio autem in Herculem & Iunonem pugnans impetum facit. Cui tum Iupiter Iunonis desiderium iniecit: quæ, cum sibi peplum discindi, ac vim parari videt, opem quiritat. Tum gigas ab Ioue fulminatus, & ab Hercule sagittis transfixus, occubuit. Inter cæteros Apollo læuum Ephialtæ oculum, dexterum Hercules, sagittarum ictu effoderunt. EVrytum verò querno telo peremit. Clytium ab Hecate, seu potius à Volcano, candenti ferro occisum fuisse scribitur. Minerua Encelado fugienti Siciliam insulam obiecit. Pallanti autem pelle detracta in pugna, suum sibi corpus contexit. Polybotes item per maris fluctus Neptuno insectante in Cô tandem peruenit. In hunc Deus insulæ partem reuulsam pro telo coniecit: quæ Nisyros insula facta est.

Ἑρμῆς δὲ, τὴν Ἄϊδος κυνέην ἔχων κατὰ τὴν μάχην, Ἱππόλυτον ἀπέκτεινεν· Ἄρτεμις δὲ * Γρατίωνα· Μοῖραι δ᾽ Ἄγριον καὶ Θόωνα χαλκέοις ῥοπάλοις μαχομένους. τοὺς δὲ ἄλλους κεραυνοῖς Ζεὺς βαλὼν διέφθειρε. πάντας δὲ Ἡρακλῆς ἀπολλυμένους ἐτόξευσεν. ὡς δ᾽ ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ μᾶλλον χολωθεῖσα, μίγνυται Ταρτάρῳ, καὶ γεννᾷ Τυφῶνα ἐν Σικελίᾳ, μεμιγμένην ἔχοντα φύσιν, ἀνδρὸς καὶ θηρίου. οὗτος μὲν, καὶ μεγέθει καὶ δυνάμει πάντων διήνεγκεν, ὅσους ἐγέννησε Γῆ· ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν ἄχρι μηρῶν ἄπλετον μέγεθος ἀνδρόμορφον, ὥστε ὑπερέχειν μὲν πάντων τῶν ὀρῶν· ἡ δὲ κεφαλὴ, πολλάκις τῶν ἄστρων ἔψαυε· χεῖρας δὲ εἶχε, τὴν μὲν, ἐπὶ τὴν ἑσπέραν ἐκτεινομένην· τὴν δὲ, ἐπὶ τὰς ἀνατολάς· ἐκ τούτων δὲ ἐξεῖχον ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων· τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν, σπείρας εἶχεν ὑπερμεγέθεις ἐχιδνῶν· ὧν ὁλκοὶ πρὸς αὐτὴν ἐκτεινόμενοι κορυφὴν, συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν. πᾶν δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο. αὐχμηραὶ δὲ ἐκ κεφαλῆς

Mercurius Orci galea tectus pugna confecit Hippolytum. * Grationem Diana, Agrium deinde Parcæ & Thoonem, æneis clauis pugnantes, contuderunt. Reliquos autem fulmine ictos Iupiter interfecit. Sed & Hercules ita percũtes sagittis confodit. Post igitur debellatos à superis Gigantas Terra longè atrocius indignata Tartaro ammiscetur, ac Typhonem duplici natura, humana simul atque ferina, constantem, in Sicilia parit. Hic & corporis vastitate, & robore cæteris omnibus quos Terra genuerat, antecellebat. Huic etiam crurum tenus immensa humanæ formę magnitudo erat, vt omnium montium cacuminibus altior esse videretur: cuius etiam caput sæpenumero astra pertingebat. Sed & eiusdem manuum altera ad Hesperum vsque, & altera ad orientem pertinebant. ex his centum draconum capita eminebant. In cruribus maximas viperarum spiras ille continebat: quarũ volumina ad verticem ipsum vsq; protendebantur, eæq; viperæ ingentem sibilum excitabant. Typhonis corpus erat totũ pennis circundatũ. Squalentes autem è capite crines,

καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο· πῦρ δὲ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. τοιοῦτος ὢν ὁ Τυφὼν καὶ τηλικοῦτος, ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν οὐρανὸν, μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο· πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασσε ζάλη. θεοὶ δ', ὡς εἶδον αὐτὸν ἐπ' οὐρανὸν ὁρμώμενον, εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι, τὰς ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῶα. Ζεὺς δὲ πόῤῥω μὲν ὄντα Τυφῶνα ἔβαλε κεραυνοῖς· πλησίον δὲ γενόμενον, ἀδαμαντίνης κατέπλησσεν ἅρπης, καὶ φεύγοντα ἄχρι τοῦ Κασίου ὄρους, συνεδίωξε· τοῦτο δὲ ὑπέρκειται Συρίας. κεῖθι δὲ αὐτὸν κατατετρωμένον ἰδὼν, εἰς χεῖρας συνέβαλε. Τυφὼν δὲ, ταῖς σπείραις περιπλεχθεὶς, κατέσχεν αὐτόν· καὶ τὴν ἅρπην περιελόμενος, τά τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν διέτεμε νεῦρα. ἀράμενος δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, διεκόμισεν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Κιλικίαν· καὶ παρελθὼν, εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον κατέθετο. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ νεῦρα κρύψας ἐν ἄρκτου δορᾷ, κεῖθι ἀπέθετο, καὶ κατέστησε Δελφύνην δράκαιναν·

crines, & mento barba impexa prolixáque, ventilabant. Igne oculi emicabant. Talis itaque tantúsque Typhon candentes in cœlũ lapides iaculatus, cum sibilo simul atque boatu ferebatur. Magna etiam ex ipsius ore ignis procella deferuebat. Hunc vbi Dij in cœlum prospiciunt irrumpentem, acti in fugam, in Ægyptum properabant, & vbi illum insequentem vident; in varias animantium formas sese quisque transmutabat. Iupiter autem procul à se Typhonem conspicatus, fulmine percussit: vbi verò cominus fuit, adamantina illum falce deterruit: ac fugientem ad Casium vsque extremæ Syriæ montem persecutus est: ibíque cùm saucium esse cognouisset, manus conseruit. Typho autem spirarũ volumine circumplexum Iouem detinuit, eíque Harpe adempta pedum manuúmq; neruos dissecuit, impositúmque humeris in Ciliciam vsque transuexit: quo cùm peruenisset, intra Corycium antrum deposuit, similémque modum, & neruos præcisos in vrsi pelle occultatos ibidem collocauit, ac Delphynen serpẽté,

(ἡμίθηρ δὲ ἦν αὕτη ἡ κόρη) Ἑρμῆς δὲ καὶ Αἰγίπαν, ἐκκλέψαντες τὰ νεῦρα, ἥρμοσαν τῷ Διὶ λαθόντες. Ζεὺς δὲ, τὴν ἰδίαν ἀνακομισάμενος ἰσχὺν, ἐξαίφνης ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πτηνῶν ὀχούμενος ἵππων ἅρματι, βάλλων κεραυνοῖς, ἐπ᾽ ὄρος ἐδίωξε Τυφῶνα, τὸ λεγόμενον Νῦσαν· ὅπου Μοῖραι αὐτὸν διωχθέντα ἠπάτησαν. πεισθεὶς γὰρ ὅτι ῥωσθήσεται μᾶλλον, ἐγεύσατο τῶν ἐφημέρων καρπῶν· διόπερ ἐπιδιωκόμενος αὖθις, ἧκεν εἰς Θράκην. καὶ μαχόμενος περὶ τὸν Αἷμον, ὅλα ἔβαλεν ὄρη. τούτων δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πάλιν ὠθουμένων, πολὺ ἐπὶ τῷ ὄρει ἐξέκλυσεν αἷμα· καί φασιν ἐκ τούτου τὸ ὄρος κληθῆναι Αἷμον. φεύγειν δὲ ὁρμηθέντος αὐτοῦ διὰ τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, Ζεὺς ἐπέρριψεν Αἴτνην ὄρος ἐν Σικελίᾳ· τοῦτο δὲ ὑπερμέγεθές ἐστιν· ἐξ οὗ μέχρι δεῦρο φασὶν ἀπὸ τῶν βληθέντων κεραυνῶν γίνεσθαι πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων, μέχρι τοῦ δεῦρο ἡμῖν λελέχθω. Προμηθεὺς δὲ, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ λάθρα Διὸς, ἐν νάρθηκι κρύψας.

(ſemifera hæc erat puella) velut cuſtodẽ appoſuit. Interim verò Mercurius & Ægipan neruos ſuffurati, clanculum Ioui rurſus compegerũt. Mox Iupiter receptis priſtinis viribus, alatos equos currui repente iungit, cúmq; actutũ conſcẽdit, ac Typhonẽ ad Nyſam vſque montem fulminibus impetẽdo eſt perſecutus, vbi Parcæ, quẽ Deus inſecutus eſt, fruſtratæ ſunt. Nam, cũ ſibi in animũ induxiſſet, ſe valentiorẽ fore, matura ac mitia poma guſtauit. Proinde cum Iouẽ rurſus inſequentem videret, contendit in Thraciam, pugnáq; ad Hæmum cõmiſſa ſolidos montes iaculatus eſt. Hi verò cõtra noua fulminũ vi deturbantur, multúmque in ipſo mõte ſanguinis exũdauit: à quo Hęmi nomẽ factũ fuiſſe ferũt. Quíq; cũ per Siculũ mare fugere incœpiſſent, Iupiter Ætnam Sicilię montem ſuper iniecit: Hic miræ vaſtitatis eſt, à quo in hanc vſq; tempeſtatẽ ob frequentẽ fulminum iactum, igniũ in eo fieri ſpiramenta videntur. De his autem hæc hactenus à nobis dicta ſint. Interea verò Prometheus formatis ex aqua & terra hominibus, clàm Ioue ignẽ in ferula furatus immiſit.

ὡς δὲ ᾔσθετο Ζεύς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. ἐν δὲ τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς, πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος, αὐτοῦ τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τῶν ἡπάτων αὐξανομένων διὰ νυκτός. καὶ Προμηθεὺς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην, μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν, ὡς ἐν τοῖς καθ' Ἡρακλέα δηλώσομεν. Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. οὗτος βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, γαμεῖ Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων τεκτηνάμενος λάρνακα, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη. Ζεὺς δὲ, πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν· ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους, ὀλίγων χωρίς· οἳ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη.

Quod vbi sensit Iupiter, Volcano ad montem Caucasum religandũ affigendúmque dedit. Scythiæ mons est Caucasus, vbi Prometheus clauis confixus multorum annorum curriculo religatus permansit. Ad quèm Aquila quotidiè deuolãs huius hepatis fibras per noctem succrescentes depascebatur. Igitur ob ignis furtum hanc pœnam Prometheum dedisse memorant: donec Hercules eum vinculis liberauit: quemadmodum in rebus ab Hercule gestis demõstrabimus. Cæterùm Deucalion Promethei filius fuit. Hic imperió tenens eam partem quæ ad Phthiam iacet, Pyrrham Epimethei & Pandoræ filiam vxorem ducit, quam mulierem omnium primam Dij finxerunt. Post, vbi prolem æneam tollendam Iupiter censuit, Deucalion Promethei consilio fabrefacta è lignis arca, in eámque ad vitam transigendam rebus necessariis impositis, cum Pyrrha ingressus est. Mox Iupiter largè effusis de cœlo imbribus, maximam Græciæ partem cooperuit: vt, quicquid in ea mortalium foret, interierit, præter admodum paucos, qui in altissimos circa montes confugerãt.

τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, καὶ τὰ ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου συνεχέθη πάντα. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι, διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος, ἐφ' ἡμέρας ἐννέα, καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κἀκεῖ τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβὰς ἔθυσε Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ, πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὅ τι βούλεται. ὁ δὲ, αἱρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι· καὶ Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρων ἔβαλλε τοὺς λίθους· καὶ οὓς μὲν ἔβαλλεν ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο· οὓς δὲ Πύῤῥα, γυναῖκες· ὅθεν καὶ λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ λᾶας ὁ λίθος. γίνονται δὲ ἐκ Πύῤῥας Δευκαλίωνι παῖδες, Ἕλλην μὲν πρῶτος· ὃν ἐκ Διὸς [ἔνιοι] γεγενῆσθαι λέγουσι· [δεύτερος δ'] Ἀμφικτύων ὁ μετὰ Κραναοῦ βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς· θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια· ἐξ ἧς καὶ Διὸς, Ἀέθλιος. Ἕλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηΐδος, Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴο-

Tum verò Thessalicos montes aquarum diluuij immunes fuisse ferunt. nec non, quæ sunt Isthmum extra & Peloponnesum loca vndarũ vi omnia contecta fuerunt. quo tempore Deucalio nouem dies, totidémq; noctes pelago circumlatus, Parnassum demum appellit, ibíq; post imbriũ pausam egressus Ioui Phyxio, qui ad eum confugientibus opem ferre consueuit, sacris operatur. Iupiter interea demisso ad Deucalionem Mercurio, vt rogaret, quid ab eo vellet, iniunxit. Quo facto Deucalion humani generis reparationem deposcit: inde Iouis monitu sumptos de Terra lapides trans caput iactauit: tũ quos misit Deucalion, virorum faciem traxerunt: qui verò Pyrrhæ iactù transmissi sunt, in feminas abiere. Hinc itaque λαοὶ, quod est populi, translatione quadam dicti sunt, quasi lapidei. λᾶας enim Latinis lapidem significat. Porrò ex Deucalione ac Pyrrha nati sunt, Hellen, ante alios, quem ab Ioue ortum esse nonnulli tradunt: inde Amphictyon, qui cum Cranao Atticæ imperauit. Huic insuper Protogenea filia fuit: ex qua & Ioue Aëthlius procreatur. Ex Hellene verò & Orseide nympha, Dorus, Xuthus & Æo-

λος. αὐτοὺς μὲν οὖν ἀφ' αὑτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς, προσηγόρευσεν Ἕλληνας· τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν, καὶ Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε, καὶ Ἴωνα· ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται· Δῶρος δὲ, τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ, Δωριεῖς ἐκάλεσεν· Αἴολος δὲ, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε· καὶ γήμας Ἐναρέτην τὴν Δηϊμάχου, παῖδας μὲν ἐγέννησεν ἑπτὰ, Κρηθέα, Σίσυφον, Ἀθάμαντα, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνητα, Περιήρην· θυγατέρας δὲ πέντε, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, Περιμήδην. Περιμήδης μὲν οὖν καὶ Ἀχελῴου, Ἱπποδάμας καὶ Ὀρέστης· Πεισιδίκης δὲ καὶ Μυρμιδόνος, Ἄντιφος καὶ Ἄκτωρ. Ἀλκυόνην δὲ, Κῆϋξ ἔγημεν Ἑωσφόρου παῖς. οὗτοι δὲ δι' ὑπερηφάνειαν ἀπώλοντο. ὁ μὲν γὰρ, τὴν γυναῖκα ἔλεγεν Ἥραν· ἡ δὲ, τὸν ἄνδρα Δία. Ζεὺς δὲ αὐτοὺς ἀπωρνέωσε· καὶ τὴν μὲν, ἀλκυόνα ἐποίησε, τὸν δὲ, κήϋκα.

lus. Is quidem de se Hellenas qui postea Græci vocati sunt, nominauit: filiis & hic loca partitus est. Xuthus adeptus Peloponnesum, ex Creusa Erechthei filia, Achæum genuit & Ionem, à quibus Achiui & Iones nūcupantur. Dorus autem, quæ trans Pelopōnesum est, terram nactus, incolas suo de nomine Dorienses appellauit. Æolus verò locis Thessaliam proximis imperans, populis Æolensibus nomen imposuit. Qui ducta Enarete Deimachi filia, septem ex ea filios procreauit, Critheum, Sisyphum, Athamantem, Salmoneum, Deionem, Magnetem, & Perierem. Sed & filias quinque, Canachen, Halcyonem, Pisidicem, Calycen, ac Perimeden. Ex Acheloo verò & Perimede, Hippodamas & Orestes. Ex Pisidice & Myrmidone Antiphus & Acton nati sunt. Cæterum Halcyonem Ceyx Luciferi filius sibi in matrimonium duxit. Hi ob superbiam extincti fuerunt. Ille enim Iunonem sibi coniugem esse prædicabat: hæc verò Iouem virū esse sibi iactitabat. Vtrunq; Iupiter in aueis, illam in Halcyonem, hunc in mergum transformauit.

Κανάχη δὲ ἐποίησεν ἐκ Ποσειδῶνος Ὁπλέα καὶ Νηρέα, καὶ Ἐποπέα, καὶ Ἀλωέα, καὶ Τρίωπα. Ἀλωεὺς μὲν οὖν ἔγημεν Ἰφιμέδειαν τὴν Τρίωπος· ἥτις Ποσειδῶνος ἠράσθη, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, χερσὶν ἀρυομένη τὰ κύματα τοῖς κόλποις ἐνεφόρει. συνελθὼν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ἐγέννησε παῖδας, Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, τοὺς Ἀλωείδας λεγομένους. οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ηὔξανον πλάτος μὲν πηχυαῖον, μῆκος δὲ ὀργυιαῖον· ἐννέα δὲ ἐτῶν γενόμενοι, καὶ τὸ μὲν πλάτος πηχῶν ἔχοντες ἐννέα, τὸ δὲ μέγεθος ὀργυιῶν ἐννέα, πρὸς θεοὺς μάχεσθαι διενοοῦντο· καὶ τὴν μὲν Ὄσσαν ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἔθεσαν· ἐπὶ δὲ τὴν Ὄσσαν θέντες τὸ Πήλιον, διὰ τῶν ὀρῶν τούτων, ἠπείλουν εἰς οὐρανὸν ἀναβήσεσθαι· καὶ τὴν μὲν θάλασσαν χώσαντες τοῖς ὄρεσι, ποιήσειν ἔλεγον ἤπειρον· τὴν δὲ, γῆν, θάλασσαν. ἐμνῶντο δὲ, Ἐφιάλτης μὲν Ἥραν· Ὦτος δὲ Ἄρτεμιν. ἔδησαν δὲ καὶ Ἄρην· τοῦτον μὲν οὖν Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν. ἀνεῖλε δὲ τοὺς Ἀλωείδας ἐν ἀμάξῃ Ἄρτεμις δι' ἀπάτης· ἀλλάξασα γὰρ τὴν ἰδέαν εἰς ἔλαφον,

Atqui Canache & Neptunus Opleum, Nereum, Opopeum, Aloëúmque & Triopem genuerunt. Sed Aloëus Iphimediam Triopis filiã, quæ Neptunum exarſit, vxorem habuit: ea continenter ad mare ſe conferens, & hauſtos manibus fluctus intra ſinum ferebat. quæque à Neptuno compreſſa geminos peperit, Otum & Ephialtem, quos Alöidas appellarũt. Hi quotquot annis, latitudine, cubitum: longitudine verò, vlnam increſcebant: qui vbi nonum expleuere annum, latitudinem cubitûm nouem, & vlnarum totidem magnitudinem adepti, Ioui bellum inferre non erubuerunt. Proinde Olympo Oſſam impoſuerunt, Pelióque ſuper Oſſam impoſito, cum in modum cœlum conſcenſum ire minitari. Ingeſtis ad hæc montibus, de mari continentem, déque terra rurſus maria ſe reddituros dictitabant. Quinetiam Ephialtes Iunonem, Otus autem Dianam ſibi coniugem depoſcebant. Martem inſuper in vincula conieceres: quem demum Mercurius furto eripuit. Dianã interim Aloidas per dolum de curru peremit: nam in ceruam mutata per

διὰ μέσον αὐτῶν ἐπήδησεν. οἱ δὲ, βουλόμενοι εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον, ἐφ᾽ ἑαυτοὺς ἠκόντισαν. Καλύκης δὲ καὶ Ἀεθλίου, παῖς Ἐνδυμίων γίνεται· ὅστις ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν, Ἦλιν ᾤκησε. λέγουσι δὲ αὐτὸν τινὲς ἐκ Διὸς γενέσθαι. τούτου κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη Σελήνη· Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὃ βούλεται ἑλέσθαι· ὁ δὲ, αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διὰ παντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρως μένων. Ἐνδυμίωνος δὲ καὶ Σηΐδος νύμφης, ἢ Νηΐδος, ἤ, ὥς τινες, Ἰφιανάσσης, Αἰτωλός. ὃς ἀποκτείνας Ἄπιν τὸν Φορωνέως, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Κουρῆτιδα χώραν, κτείνας τοὺς ὑποδεξαμένους Φθίας καὶ Ἀπόλλωνος υἱοὺς, Δῶρον καὶ Λαόδοκον, καὶ Πολυποίτην, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν χώραν Αἰτωλίαν ἐκάλεσε. Αἰτωλοῦ δὲ καὶ Προνόης τῆς Φόρβου, Πλευρὼν καὶ Καλυδὼν ἐγένετο· ἀφ᾽ ὧν αἱ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεις ὠνομάσθησαν. Πλευρὼν μὲν οὖν γήμας Ξανθίππην τὴν Δώρου, παῖδα ἐγέννησεν Ἀγήνορα· θυγατέρας δὲ, Στεροπὴν καὶ Στρατονίκην καὶ Λεοφόντην. Καλυδῶνος δὲ καὶ Αἰολίας

eorum mediũ exiliuit. Tum hi velut in feram collimaturi, alter alterum telis coniectis occiderunt. Ad hæc Endymion Calyces & Aëthlij filius nascitur: qui eductis Æolensibus è Thessalia Elidẽ trãsmigrauit. Nec desunt qui eum Ioue natum esse memorarunt. hunc ob eximiam corporis pulchritudinem Luna flagrantissime deperiuit. Qui data ab Ioue, quæcunque vellet deligendi potestate, cum somno perpetuò immortalẽ sibi iuuentutẽ concedi postulauit. Cæterùm Ætolus Endymionis & Seidis Nymphæ, aut Naidis, siue, vt quidam aiunt, Iphianassæ filius fuit. Qui cum peremisset Apim Phoronei filium, atque in Curetidem terram aufugisset, occisis hospitibus, Phthiæ & Apollinis filiis, Doro & Laodoco, ac Polypœte, suo de nomine terram Ætoliam appellari censuit. Sed ex Ætolo & Pronoe Phorbi filia Pleurõn & Calydon nati sunt: à quibus, quæ sunt illis cognomines in Ætolia vrbes, nomen acceperunt. Pleuron ducta vxore Xãthippe, Dorî filia, Agenorem procreat, & filias Steropen, Stratonicenque & Leophontem. Calydon autem ex Æolia

τῆς Ἀμυθάονος, Ἐπικάστη [καὶ] Πρωτογένεια· ἐξ ἧς καὶ Ἄρεος, Ὄξυλος. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Πλευρῶνος, γήμας Ἐπικάστην τὴν Καλυδῶνος, ἐγέννησε Παρθάονα καὶ Δημονίκην· ἧς καὶ Ἄρεος, Εὔηνος, Μῶλος, Πύλος, Θέστιος. Εὔηνος μὲν οὖν ἐγέννησε Μάρπησσαν· ἣν Ἀπόλλωνος μνηστευομένου, Ἴδας ὁ Ἀφαρέως, ἥρπασε, λαβὼν παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα ὑπόπτερον· διώκων δὲ Εὔηνος ἐφ' ἅρματος, ἐπὶ τὸν Λυκόρμαν ἦλθε ποταμόν· καταλαβεῖν δ' οὐ δυνάμενος, τοὺς μὲν ἵππους ἀπέσφαξεν· ἑαυτὸν δ' εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε· καὶ καλεῖται Εὔηνος ὁ ποταμὸς παρ' ἐκείνου. Ἴδας δὲ εἰς Μεσσήνην παραγίνεται, καὶ αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων περιτυχὼν, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην. μαχομένων δὲ αὐτῶν περὶ τῶν τῆς παιδὸς γάμων, Ζεὺς διαλύσας, ἐπέτρεψεν αὐτῇ τῇ παρθένῳ ἑλέσθαι ὁποτέρῳ βούλεται συνοικεῖν. ἡ δὲ, δείσασα ὡς ἂν μὴ γηρῶσαν αὐτὴν Ἀπόλλων καταλίπῃ, τὸν Ἴδαν εἵλετο ἄνδρα. Θεστίῳ δὲ ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς Κλεοβοίας, ἐγένοντο θυγατέρες μὲν, Ἀλθαία, Ὑπερμνήστρα· ἄρρενες δὲ, Ἴφικλος,

Amythaonis filia, Epicaſten & Protogeneam ſuſcepit, ex qua & Marte naſcitur Oxylus. Agenor Pleuronis filius, Epicaſten Calydone natam coniugem duxit, de qua Parthaonem & Demonicen genuit: quæ de Marte marito, Euenum, Molum, Pylum, Theſtiúmque conceptos peperit. Euenus ſanè Marpeſſam, quam cum Apollo ſibi collocari in matrimonium quæritaret, Idas Apharei proles, ſumpto à Neptuno curru pennato rapuit: illum inde è curru inſequens Euenus ad amnem Lycormam venit, neque aſſequendi voti compos factus equos iugulauit, ſéque ipſum deinceps in fluuium præcipitem dedit: eíque Euenus nomen inditum fuit. At Idæ Meſſenem proficiſcẽti obuiam factus Apollo virginem aufert. qui, cum inter ſe de puellę matrimonio concertarent, Iupiter eorũ lite dirempta, virgini, vtri collocari vellet, optionem dedit. Hæc verita ne ſe anum factã Apollo deſereret, Idam ſibi virum eſſe maluit. Theſtius verò ex EYrythemide Cleobœæ filia, fœminei ſexus quidem, Althæam & Hypermneſtram ſuſtulit; mares autem, Iphiclum,

Εὔιππος, Πλήξιππος, Εὐρύπυλος. Παρθάονος δὲ καὶ Εὐρύτης Ἱπποδάμαντος, ἐγένοντο παῖδες, Οἰνεὺς, Ἄγριος, Ἀλκάθοος, Μέλας, Λευκωπεύς· θυγάτηρ δὲ, Στεροπή· ἐξ ἧς καὶ Ἀχελώου, Σειρῆνας γενέσθαι λέγουσιν. Οἰνεὺς δὲ, βασιλεύων Καλυδῶνος, παρὰ Διονύσου φυτὸν ἀμπέλου πρῶτος ἔλαβε. γήμας δὲ Ἀλθαίαν τὴν Θεστίου, γεννᾷ Τοξέα· ὃν αὐτὸς ἔκτεινεν ὑπερπηδήσαντα τὴν τάφρον· καὶ πρὸς τούτῳ Θυρέα καὶ Κλύμενον, καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Ἀνδραίμων ἔγημεν· καὶ Δηϊάνειραν, ἣν Ἀλθαίαν λέγουσιν ἐκ Διονύσου γεννῆσαι· αὕτη δ᾽ ἡνιόχει [καὶ τὰ] κατὰ πόλεμον ἤσκει· καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῆς Ἡρακλῆς πρὸς Ἀχελῷον ἐπάλαισεν. ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδας ἐξ Οἰνέως Μελέαγρον· ὃν ἐξ Ἄρεος γεγεννῆσθαι φασί· τούτου δ᾽ ὄντος ἡμερῶν ἑπτὰ, παραγενομένας τὰς μοίρας, φασὶ δὲ εἰπεῖν, τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ· τοῦτο ἀκούσασα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀλθαία, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα. Μελέαγρος δὲ,

EVippum, Plexippum EVrypylumque creauit. Parthaonis verò & EVrytes Hippodamantis, filij fuere OEneus, Agrius, Alcathous, Melas, & Leucopeus: filia Sterope, de qua & Acheloo Sirenas ortas esse dicunt. Sed OEneus Calydone imperans vitis plantam à Dionysio primus accepit, ac ducta vxore Althæa Thestij filia Toxeum gignit, quem ipse, quòd fossam transilierit, interfecit: & post hunc, Thyreum & Clymenum, filiam quoque Gorgen, quæ nupsit Andræmoni: ac Deianiram, quam nonnulli Althæam ipsam ex Dionysio genuisse ferunt. Hæc autem aurigandi perita rem bellicam exercebat: de cuius matrimonio Hercules cum Acheloo dimicauit. Sed Althæa ex OEneo Meleagrum conceptum peperit: quem Marte satum quidam fuisse tradũt: ad quem septem dies natum, ipsas iam aduenisse Parcas, ac dixisse aiunt, Tum Meleagrum extinctum iri, cum stipes in foco accensus perustus fuerit, quod vbi mater audiuit, stipitem ex igne sublatum, intra arcam asseruandi causa condidit. Porrò Meleager cum

ἀνὴρ ἄτρωτος καὶ γενναῖος γενόμενος, τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. Ἐτησίων καρπῶν ἐν τῇ χώρᾳ γενομένων, τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων, μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο. μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς, κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τήν τε γῆν ἄσπορον ἐτίθει, καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας διέφθειρεν. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον, τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας ἐκάλεσε, καὶ τῷ κτείναντι τὸν θῆρα, τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγγείλατο. οἱ δὲ συνελθόντες ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν, ἦσαν οἵδε· Μελέαγρος Οἰνέως· Δρύας Ἄρεος· ἐκ Καλυδῶνος οὗτοι. Ἴδας τε Λυγκεὺς Ἀφαρέως, ἐκ Μεσσήνης· Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Διὸς καὶ Λήδας, ἐκ Λακεδαίμονος· Θησεὺς Αἰγέως, ἐξ Ἀθηνῶν· Ἄδμητος Φέρητος, ἐκ Φερῶν· Ἀγκαῖος τε Κηφεὺς, Λυκούργου, ἐξ Ἀρκαδίας. Ἰάσων Αἴσονος, ἐξ Ἰωλκοῦ· Ἰφικλῆς Ἀμφιτρύωνος, ἐκ Θηβῶν· Πειρίθους Ἰξίονος, ἐκ Λαρίσσης· Πηλεὺς Αἰακοῦ, ἐκ Φθίας· Τελαμὼν Αἰακοῦ, ἐκ Σαλαμῖνος· Εὐρυτίων

natura esset inuulnerabilis ac generosus, hunc in modũ occubuisse dicitur. Cum annuæ in agro fruges rediissent, rerum primitias OEneus diis omnibus, vna tantum Diana per obliuionem prætermissa, dono dedit. Quocirca irata dea aprum immisit, & magnitudine & robore insignem, qui terram coli, ac in ea sata fieri minimè sinebat, pecoráque omnia, & obuium quemque tollebat è medio. In hunc itaque aprum, valentissimũ quemque conuocauit, eique, qui feram tam immanem occidisset, pellem pulcherrimi facinoris præmium se daturum pollicetur. Qui verò ad apri venationem conuenerint, hi fuere. Meleager OEnei, Dryas Martis, hi Calydonij sunt: Idas & Lynceus Apharei, Messenij: Castor ac Pollux fratres, Iouis& Ledæ filij, Lacedæmonij: Theseus Ægei Atheniensis: Admetus Pheretis, domo Pheris: Ancæus Cepheúsque, Lycurgi ex Arcadia: Iason Æsonis ab Iolco: Iphicles Amphitryonis Thebanus: Pirithous Ixionis, Larissæus: Peleus Æaci à Phthia: Telamon Æaci Salaminius: EVrytion

Ἄκτορος, ἐκ Φθίας· Ἀταλάντη Σχοινέως, ἐξ Ἀρκαδίας· Ἀμφιάραος Οἰκλέους, ἐξ Ἄργους. μετὰ τούτων καὶ οἱ Θεστίου παῖδες. συνελθόντας δὲ αὐτοὺς, Οἰνεὺς ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐξένισε· τῇ δεκάτῃ δὲ, Κηφέως καὶ Ἀγκαίου καί τινων ἄλλων ἀπαξιούντων μετὰ γυναικὸς ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιέναι, Μελέαγρος, ἔχων γυναῖκα Κλεοπάτραν, τὴν Ἴδου καὶ Μαρπήσσης θυγατέρα, βουλόμενος δὲ καὶ ἐξ Ἀταλάντης τέκνον ποιήσασθαι, συνηνάγκασεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν θήραν μετὰ ταύτης ἐξιέναι. περιστάντων δὲ αὐτῶν τὸν κάπρον, Ὑλεὺς μὲν καὶ Ἀγκαῖος ὑπὸ τοῦ θηρὸς διεφθάρησαν· ΕΥρυτίωνα δὲ Πηλεὺς ἄκων κατηκόντισε. τὸν δὲ κάπρον πρώτη μὲν Ἀταλάντη εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε· δεύτερος δὲ Ἀμφιάραος εἰς τὸν ὀφθαλμόν· Μελέαγρος δὲ αὐτὸν εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας, ἀπέκτεινε· καὶ λαβὼν τὸ δέρας, ἔδωκεν Ἀταλάντῃ. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες ἀδοξοῦντες, εἰ παρόντων ἀνδρῶν γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, τὸ δέρας αὐτῆς ἀφείλοντο, κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες, εἰ Μελέαγρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο.

Actoris, Phthius: Atalanta Schœnei ab Arcadia: Amphiaraus Oiclei Argiuus: Quibus cum & Thestij filij conuenerunt. hos, vbi coiuissent, OEneus nouē dies hospitio suscepit: decimo autem pòst die Cepheum Anceúmque, ac nonnullos alios venatum ire cum fœmina indignum facinus esse reputanteis, Meleager Cleopatrę, Idæ & Marpessæ filiæ, maritus, quòd ex Atalanta quoque liberos procreare desiderabat, illos cū ipsa simul in venationem exire compulit. Deinde verò, cum clarissimi illi venatores aprum ipsum circumstitissent, Hyleus atque Ancęus à bellua crudeliter vulnerati interierunt. Sed Pyleus EVrytionęm nolens iaculo confodit. & Atalanta omnium prima feram in tergo sagitta percussit: ab illa verò Amphiaraus aprū in oculo vulnerauit: inde Meleager transfosso látere, belluam interfecit. Mox detractam pellem Atalantæ muneri dedit. Tum Thestij filij, quòd viris præsentibus fœminæ præmia concedantur, improbati, pellem Atalantæ donatam abripiunt: quam sibi iure sanguinis obuenire, si Meleager eā capere nolit, affirmabāt.

ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἔδωκε τῇ Ἀταλάντῃ. Ἀλθαία δὲ, λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ, τὸν δαλὸν ἧψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν. οἱ δὲ φασὶν οὐχ᾽ οὕτω Μελέαγρον τελευτῆσαι· ἀμφισβητούντων δὲ τῆς θήρας [φασὶ] τῶν Θεστίου παίδων, ὡς Ἰφίκλου πρώτου βαλόντος, Κούρησι καὶ Καλυδωνίοις πόλεμον ἐνστῆναι. ἐξελθόντος δὲ Μελεάγρου, καὶ τινὰς τῶν Θεστίου παίδων φονεύσαντος, Ἀλθαίαν ἀράσασθαι κατ᾽ αὐτοῦ· τὸν δὲ ὀργιζόμενον οἴκοι μένειν. ἤδη δὲ τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσπελαζόντων, καὶ τῶν πολιτῶν ἀξιούντων μεθ᾽ ἱκετείας βοηθεῖν, μόλις πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν, καὶ τοὺς λοιποὺς κτείναντα τῶν Θεστίου παίδων, ἀποθανεῖν μαχόμενον· μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον, Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες, ἀπορνεώθησαν. Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης, ἔγημεν Οἰνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἱππονόου.

Quamobrem irarum plenus Meleager, Thestij filios obtruncauit, ac pellem Atalantæ restituit. Interea verò Althæa mœrore confecta de fratrum cæde, stipitem rursus accendit, quo facto Meleager extemplo contabuit. Sunt autẽ, qui Meleagrum non ita extinctum fuisse dicant: Sed cum Thestij filij de fera ita contenderent, quòd primus omnium Iphicles aprum sauciasset, Curetibus & Calydoniis bellum conflatum esse. Inde in medium progressus Meleager, nonnullos etiam è Thestij filiis occidit. Tum Althæam filium execratam fuisse aiunt, eum verò ob conceptam iram domi mansitasse. Dehinc hostibus admœnia proximè accedentibus, & ciuibus ipsum suppliciter, vt patriæ laboranti opem ferret, orantibus, ægre ab vxore persuasum tandem domo exiisse memorant: atq; vbi reliquos Thestij filios occidit, pugnando in humanis esse desiisse. Post autem Meleagri interitum, Althęa & Cleopatra sese suspenderunt. Et, quæ mortuum deplorauere mulieres in aueis sunt commutatę. OEneus, Althæa vbi è vita discessit, Peribœam Hipponoi filiam duxit vxorem.

Ταύτην δὲ, ὁ μὲν γράψας τὴν Θηβαΐδα, πολεμηθείσης Ὠλένου λέγῃ λαβεῖν Οἰνέα γέρας· Ἡσίοδος δὲ, ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόῤῥω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποστεῖλαι. εἰσὶ δὲ τινες οἱ λέγοντες Ἱππόνουν ἐπιγνόντα τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἐφθαρμένην ὑπὸ Οἰνέως, ἔγκυον αὐτὴν πρὸς τοῦτον ἀποπέμψαι. ἐγεννήθη δὲ ἐκ ταύτης Οἰνεῖ Τυδεύς. Πείσανδρος δὲ αὐτὴν ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει. τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι. Τυδεὺς δὲ, ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάθοον· ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιονίδα γεγραφὼς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηνέα, Εὐρύαλον, Ὑπέρλαον, Ἀντίοχον, Εὐμήδην, Στέρνοπα, Ξάνθιππον, Σθένελον· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὠλένιον ἀδελφὸν ἴδιον. Ἀγρίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγὼν εἰς Ἄργος, ἧκε πρὸς Ἄδραστον·

Hanc autem, qui Thebaidem conscripsit expugnata, inquit, Oleno cepisse OEnea munus. Sed Hesiodus, ex Oleno Achaiæ oppido, defloratam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem misisse ad OEneum, qui tum procul à Græcia agebat, vt ipsam longè aliquò amandaret, præcepisse. Sunt quoque qui referant, Hipponoum, cum filiam suam ab OEneo vitiatam fuisse cognouisset, grauidam ipsam ad hũc ablegasse, quæ demum OEneo Tydeum peperit. Pisander autem ipsam ex Gorge ortam esse ait, OEneúmque Iouis nutu filiam ardentissimè deperisse. Tydeus verò, cum iam vir fortissimus euasisset, interfecto, vt quidam docent, OEnei fratre Alcathoo, in exilium fuit eiectus. Sed is, qui Alcmæonidem tragœdiam scripsit, testatur, Melanis filios OEneo insidiãtes, nempe Phineum, EVryalum, Hyperlaum, Antiochen, EVmedem, Sternopẽ, Xanthippum, ac Sthenelum: vt verò Pherecydes ait, Olenium fratrem ipsum suum: Agrio autem ipsi dicam impingente, confugisse ad Argiuos, Adrastúmque adisse,

καὶ τὴν τούτου γήμας θυγατέρα Δηϊπύλην, ἐγέννησε Διομήδην. Τυδεὺς μὲν οὖν, ἐπὶ Θήβας μετὰ Ἀδράστου στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέθανεν. οἱ δὲ Ἀγρίου παῖδες, Θέρσιππος, Ὄγχηστος, Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς, Μελάνιππος, ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν, τῷ πατρὶ ἔδωκαν· καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθείρξαντες ᾐκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μεθ' ἄλλου κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγρίου παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίππου, πάντας ἀπέκτεινεν· οὗτοι γὰρ, φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον· τὴν δὲ βασιλείαν ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεὺς, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γήμαντι δέδωκε· τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἦγεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες, ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἑστίαν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ, τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας, ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται, καὶ γήμας Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου,

ductáque eius filia Deipyle in matrimonium, Diomedem procreasse. Tydeus itaque aduersus Thebas cũ Adrasto in bellum profectus, à Menalippo vulneratus occubuit. Sed Agrij filij, Thersippus, Onchestus, Prothous, Celeutor, Lycopeus, Melanippus, occupatũ OEnei regnum patri attribuerunt: quinetiam viuentem adhuc OEneum in vincula coniectum flagris cædebant. Deinde verò Diomedes ab Argis regressus cum altero clanculum, Agrij quidem filios præter Onchestum Thersippúmque, omneis è medio sustulit, quoniam illi in Peloponnesum ex fuga sese antea recepissent. Atqui regnum, cum iam senio confectus OEneus esset, Andræmoni OEnei filiæ marito concessit habendum, OEneúmque in Peloponnesum abduxit. Sed, qui periculum euaserant, Agrij filij in insidiis latitantes, circa Telephi vestam in Arcadia senem occiderunt. Verùm vita functum Diomedes Argos translatum, hic, vbi nunc ab eo vrbi nomen est inditum OEnoë, sepeliuit: & ducta vxore Ægialea Adrasti filia,

ὡς ἔνιοι φασὶ, τοῦ Αἰγιαλέως, ἐπί τε Θήβας καὶ Τροίαν ἐστράτευσε. τῶν δὲ Αἰόλου παίδων, Ἀθάμας δυναστεύων Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον, θυγατέρα δὲ Ἕλλην· αὖθις δὲ Ἰνὼ γαμεῖ· ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνὼ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν· λαμβάνουσαι δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν, τοῦτο ἔπρασσον. Γῆ δὲ, πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνὼ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον παύσεσθαι τὴν ἀκαρπίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ ὁ Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φρίξον. Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε· καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν· ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν, καὶ θάλασσαν. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρονήσου,

siue, vt aliis placet, Ægialei, contra Thebas Troiámque bellum intulisse perhibent. Cæterùm ex Æoli filiis Athamas Bœotiæ regulus, ex Nephele marem genuit Phrixum, filiam verò Hellen. & is vxore Nephele mortua, Inonem sibi connubio iungit: de qua Learchum & Melicertam filios habuit. Sed insidias nectens à Nephele natis Ino, triticum vt torrerent mulieres, persuasit. quo sumpto clàm viris, imperata faciunt. Terra, quòd fruges tostas excepisset, annonam minimè tribuebat. Quocirca Delphos Athamas de caritate ac penuria rerum vitāda misit, qui scitaretur oraculum. Ino verò, missos ad id respondendum induxit, vt, si sterilitate liberari velint, Apollinem præcepisse referant, Ioui Phrixum esse iugulādum. Quod vbi accepit Athamas, cum ab agrorū colonis impelleretur, Phrixū ad aram constituit. Nephele interim ipsum cum filia eripuit, & à Mercurio aurei velleris arietē acceptū dedit: quo cū per aerem veherentur, quicquid terræ ac maris interiacebat, superarūt. Post, cum ad id freti quod Sigeum inter & Chersonesum existit,

ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε παῖς Ἡλίου καὶ Περσηίδος· ἀδελφῆς δὲ Κίρκης, καὶ Πασιφάης, ἣν Μίνως ἔγημεν. οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν. ὁ δὲ, τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει Φυξίῳ· τὸ δὲ δέρας Αἰήτῃ δίδωσιν. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῒ ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν. ἐγένοντο δὲ ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου τέσσαρες Φρίξῳ παῖδες, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κύτωρος. Ἀθάμας δὲ ὕστερον διὰ μῆνιν Ἥρας, καὶ τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων. αὐτὸς μὲν γὰρ μανεὶς, ἐτόξευσε Λέαρχον. Ἰνὼ δὲ Μελικέρτην μεθ' ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔρριψεν. ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας, ἐπυνθάνετο τοῦ θεοῦ ποῦ κατοικήσει. χρησθέντος δὲ αὐτῷ κατοικεῖν ἐν ᾧπερ ἂν τόπῳ ὑπὸ ζώων ἀγρίων ξενισθῇ, πολλὴν χώραν διελθὼν, ἐντυγχάνει λύκοις προβάτων μηροὺς νεμομένοις.

venissent, Helle in profundum decidit, ibíque extincta ab ea Hellespontus appellatur. Phrixus autem in Colchos vsque penetrauit; huc scilicet, vbi Æetes Solis ac Perseidis filius imperabat. Hanc Circes & Pasiphaes, quam Minos coniugem habuit; sororem fuisse perhibent. Æetes itaque Phrixum hospitio suscepit, eíque Chalciopem filiam nuptui dedit. Hic autem Ioui Phyxio velleris aurei arietem sacrificauit: & eius pellem Æetæ socero dono dedit. Is autem ad quercum in Martis luco eam clauis confixit. Phryxus verò ex Chalciope Æetæ filios quatuor extulit, Argum, Melanem, Phrontidem, & Cytorum. Athamas deinde ob Iunonis iram, & filiis etiam, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim furore percitus Learchũ sagitta interemit. Ino autẽ Melicertã secum ipsa in mare deiecit. Is è Bœotiá pulsus Deũ rogauit, vbi nã gentium esset habitaturus, oraculo monitus est, eo in loco, vbi ab agrestibus animantibus hospitio exceptus fuerit, sedem poneret. Qui, cum multum terrarum peragrasset, lupis, q; ouiũ femoribus pascebãtur, fit obuius:

οἱ δὲ θεωρήσαντες αὐτὴν, ἃ διηροῦντο ἀπολιπόντες ἔφυγον. Ἀθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἀθαμαντίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε. καὶ γήμας Θεμιστὼ τὴν Ὑψέως, ἐγέννησε Λεύκωνα, Ἐρυθρόην, Σχοινέα, Πτόον. Σίσυφος δὲ Αἰόλου κτίσας Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἄτλαντος. ἐξ αὐτῶν παῖς γίνεται Γλαῦκος, ᾧ παῖς Βελλεροφόντης ἐξ Εὐρυμέδης ἐγεννήθη· ὃς ἔκτεινε τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν. κολάζεται δὲ Σίσυφος ἐν ᾅδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων, καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων· οὗτος δὲ ὠθούμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὠθεῖται πάλιν εἰς τοὐπίσω. τίνει δὲ ταύτην τὴν δίκην, διὰ τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν. ἁρπάσαντα γὰρ αὐτὴν κρύφα Δία, Ἀσωπῷ μηνύσαι ζητοῦντι λέγεται. Δηΐων δὲ βασιλεύων τῆς Φωκίδος, Διομήδην τὴν Ξούθου γαμεῖ· καὶ αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Ἀστεροπεία· παῖδες δὲ Αἰνετὸς, Ἄκτωρ, Φύλακος, Κέφαλος, ὃς γαμεῖ Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως. αὖθις δὲ ἡ Ἠὼς αὐτὸν ἁρπάζει ἐρασθεῖσα.

quem cum illi vidissent, quę dilaniabant, relictis, in fugam sese dederunt. Post Athamas, loco exædificato à se nomen Athamantiam imposuit. Deinde Themistonem Hypsei filiam cepit vxorem, ex eáque Leuconem, Erythroem, Schœneum, & Ptoum genuit. Sisyphus autem Æoli filius condita Ephyra, cui nunc Corintho est nomen, Meropem Atlantis filiam sibi vxorem coniungit: ex iis Glaucus oritur, qui Bellerophontem ex EVrimede suscepit. Hic igniuomam Chimæram occidit. Ad hæc Sisyphus apud inferos saxo manibus & capite subuoluendo cruciatur, idque, vbi in summa reportauit: deintegro mox ad ima deuoluitur. Sunt, qui hanc pœnam ob Æginam Asopi illatam fuisse dicant. Quòd occultam illius raptorẽ Iouem Asopo filiam vestigãti detexisse fertur. Deion autẽ Phocidis rex Diomedam Xuthi filiam duxit vxorem: quæ illi filiam Asteropeam parit, & mares Ænetum, Actorem, Phylacum, & Cephalum, qui Procrin Erechthei filiam sibi coniugauit. Hunc autem contrà AVrora impatienter amãs, rapuit.

Περιήρης δὲ Μεσσήνην καταλαβὼν, Γοργοφόνην τὴν Περσέως ἔγημεν. ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως, ἔτι τε Ἰκάριος, παῖδες ἐγένοντο. πολλοὶ δὲ τὸν Περιήρην λέγουσιν, οὐκ Αἰόλου παῖδα, ἀλλὰ Κυνόρτα τοῦ Ἀμύκλα. διόπερ τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων, ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν. Μάγνης δὲ Αἰόλου γαμεῖ νύμφην Ναΐδα. καὶ γίνονται αὐτῷ παῖδες, Πολυδέκτης καὶ Δίκτυς. οὗτοι Σέριφον ᾤκησαν. Σαλμωνεὺς δὲ, τὸ μὲν πρότερον περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει. παραγενόμενος δὲ αὖθις εἰς Ἦλιν, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. ὑβριστὴς δὲ ὢν, καὶ τῷ Διῒ ἐξισοῦσθαι θέλων, διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐκολάσθη. ἔλεγε γὰρ ἑαυτὸν εἶναι Δία· καὶ τὰς ἐκείνου ἀφελόμενος θυσίας, ἑαυτῷ προσέτασσε θύειν. καὶ βύρσας μὲν ἐξηρημένας ἐξ ἅρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων, ἔλεγε βροντᾶν. βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κεραυνώσας, τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας ἠφάνισε πάντας.

At Perieres Messena potitus, Gorgophonem Persei filiam in matrimonium accepit: de qua Aphareus, Leucippus, Tyndareus & Icarius filij orti sunt. Plerique verò Pericrem asserũt non Æoli, sed Cynortæ, qui Amyclæ filius fuit, natum. Proinde, quæ de Perieris nepotibus traduntur, vbi de Atlantis genere agetur, dicemus. Magnes autem Æoli filius, Naidem nympham ducit vxorem, ex qua filios gignit Polydectem ac Dictyn. Hi Seriphum incoluere. Salmoneus autem prius quidem circa Thessaliam habitauit, at reuersus ipse in Elidem, vrbem ibi condidit. Qui cum contumeliosus suopte foret ingenio, seque Ioui adæquaret, suæ ipsius impietatis pœnas luit. Nam se Iouem esse prædicabat, & quæ illi dedicari solebant, ea sibi immolari iubebat. Necnon pelles detractas in quadriga cum lebetibus æneis agitãs tonitrua se concitare dictitabat, necnon iaculans in cœlum ardenteis faces, fulgura se imitari iactitabat. Hinc ipsum Iupiter fulminat: vrbémque ab eo conditam, extinctis ciuibus omnibus solo æquauit.

Τυρὼ δὲ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Ἀλκιδίκης, παρὰ Κρηθεῖ τῷ Σαλμονέως ἀδελφῷ τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο. Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ, συγκατεκλίθη αὐτῇ. ἡ δὲ, γεννήσασα κρύφα διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν. ἐγκειμένων δὲ τῶν βρεφῶν, παριόντων ἱπποφορβῶν, ἵππος μία προσαψαμένη τῇ χηλῇ θατέρου τῶν βρεφῶν, πελιόν τι τοῦ προσώπου μέρος ἐποίησεν. ὁ δὲ ἱπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε. καὶ τὸν μὲν, πελιωθέντα, Πελίαν ἐκάλεσεν· τὸν δὲ ἕτερον, Νηλέα. τελειωθέντες δὲ, ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν σιδήρῳ. κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα, ὥρμησαν ἐπ' αὐτήν. ἡ δὲ, φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος, κατέφυγεν. Πελίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε. καὶ καθόλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων. ἐστασίασαν δ' ὕστερον πρὸς ἀλλήλους.

Cęterùm Tyro Salmonei filia ex Alci[illegible], quæ, cum apud Cretheum Salmonei fratrem aleretur, Enipei fluminis amore flagrauit, atque ad illius fluenta continenter accedens, propter amnem cõqueri minime desinebat. Neptunus interim sumpta Enipei forma, cum ipsa concubuit. Hęc autem, cum geminos clanculũ peperisset, infantes exponit. Adiacentibus autem pueris, & equariis pastoribus prætereuntibus, equarum vna, cum infantiũ alterũ vngula, casu quodam, tetigisset, faciei partẽ liuidulam reddidit. Tum equarius infanteis ambos suscepit alẽdos, &, cui liuidula reddita est facie pars, Peliam nominauit, quasi Liuium dixeris: alterum verò Neleum vocat. Qui cum ad iustam integrámque ætatem peruenissent, agnita matre, nouercã, quòd eius opera parentem male affectam percepissent, facto in eam impetu occiderunt: quæ, tã etsi intra Iunonis templũ cõfugere anteuertisset, eam tamẽ Pelias super aram ipsam iugulauit. Eamq; ob rem nullo vnquã honore Pelias Iunonem affecisse memoratur. Atqui postea inter se discordiam exercere non desierunt.

καὶ Νηλεὺς μὲν ἐκπεσὼν, ἧκεν εἰς Μεσσήνην, καὶ Πύλον κτίζει· καὶ γαμεῖ Χλωρίδα τὴν Ἀμφίονος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πηρώ· ἄρρενες δὲ, Ταῦρος, καὶ Ἀστέριος, Πυλάων, Δηΐμαχος, ΕΥρύβιος, Ἐπίδαος, Φάδιος, ΕΥρυμένης, ΕΥαγόρας, Ἀλάστωρ, Νέστωρ, Περικλύμενος· ᾧ δὴ Ποσειδῶν δίδωσι μεταβάλλειν τὰς μορφάς· καὶ μαχόμενος, ὅτε Ἡρακλῆς ἐξεπόρθη Πύλον, γινόμενος ὁτὲ μὲν λέων· ὁτὲ δὲ, ὄφις· ὁτὲ δὲ μέλισσα, ὑφ' Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων Νηλέως παίδων ἀπέθανεν. ἐσώθη δὲ Νέστωρ μόνος· ἐπειδὴ παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο. ὃς γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Κρατιέως, θυγατέρας μὲν, Πεισιδίκην καὶ Πολυκάστην ἐγέννησε· παῖδας δὲ, Περσέα, Στράτιχον, Ἄρητον, Ἐχέφρονα, Πεισίστρατον, Ἀντίλοχον, Θρασυμήδην. Πελίας δὲ περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει. καὶ γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φιλομάχην τὴν Ἀμφίονος, ἐγέννησε παῖδα μὲν Ἄκαστον· θυγατέρας δὲ, Πεισιδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην, Ἄλκηστιν. Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκὸν,

Neleus demum regno pulsus Messenam commigrauit, & Pylo vrbe condita, Chloridem Amphionis filiam sibi copulauit: de qua Peronem puellam genuit: sed mares, hosce, Taurum, Asterium, Pylaonem, Deimachum, EVrybium, Epidaum, EVrymenem, Euagoram, Alastorem, Nestorem, & Periclymenum: cui iam Neptunus in varias sese formas transmutandi potestatem fecit: hinc pugnans, quo tempore Pylum vrbem Hercules vi cepit, modò in serpentem, nunc iu apem, faciem conuertens, ab Hercule tamen cum cęteris Nelei filiis occisus est. Solus autem Nestor seruatus est incolumis, quippe qui apud Gerenios educabatur: & ducta vxore Anaxibia, Cratiei filia, fœminas Pisidicen & Polycastem: mares autē Perseum, Stratichum, Aretum, Echephronem, Pisistratum, Antilochum & Thrasymedem suscepit. Pelias insuper Thessaliam incolebat: ducta Biantis filia Anaxibia, siue, vt quidam volunt, Philomache ex Amphione orta, filium Acastum genuit, & fœminei sexus Pisidicen, Pelopean, Hippothoen & Alcestin. At Cretheus condita Iolco,

γαμεῖ Τυρὼ τὴν Σαλμωνέως [τὴν αὐτοῦ ἀδελφιδῆν]· ἐξ ἧς αὐτῷ γίνονται παῖδες, Αἴσων, Ἀμυθάων, Φέρης. Ἀμυθάων μὲν οὖν οἰκῶν Πύλον, Εἰδομένην γαμεῖ τὴν Φέρητος. καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ Βίας καὶ Μελάμπους· ὃς ἐπὶ τῶν χωρίων διατελῶν, οὔσης πρὸ τῆς οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾗ φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν θεραπόντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἑρπετὰ, ξύλα συμφορήσας ἔκαυσε· τοὺς δὲ τῶν ὄφεων νεοσσοὺς ἔθρεψεν. οἱ δὲ, γενόμενοι τέλειοι, παραστάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὤμων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον. ὁ δὲ, ἀναστὰς, καὶ γενόμενος περιδεὴς, τῶν ὑπερπετομένων ὀρνέων τὰς φωνὰς συνίει· καὶ παρ' ἐκείνων μανθάνων, προύλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. προσέλαβε δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἱερείων μαντικήν. περὶ δὲ τὸν Ἄλφειον συντυχὼν Ἀπόλλωνι, τὸ λοιπὸν ἄριστος ἦν μάντις. Βίας δὲ ὁ Ἀμυθάονος ἐμνηστεύετο Πηρὼ τὴν Νηλέως. ὁ δὲ πολλῶν αὐτῷ μνηστευομένων τὴν θυγατέρα, δώσειν ἔφη τῷ τὰς Φυλάκου βόας κομίσαντι αὐτῷ. αὗται δὲ ἦσαν ἐν Φυλά-

Tyronem Salmonei filiam cepit vxorem: ex qua sibi filij nascuntur Æson, Amythaon & Pheres. Amythaon igitur Pylum habitans, Idomenem Pheretis filiam sibi coniugio sociauit, cui ex ea liberi oriuntur Bias & Melampus, qui, cum ruri ageret, ac pro suis ædibus quercus existeret, in eãque serpētium latebra esset, occisis à ministris serpentibus, cætera quidem reptilia congestis lignis concremauit, atqui serpentiũ partus educauit: qui cum ad iustũ corporis modum succreuissent, ipsum iam dormiētem circumsistunt, & ex vtroque humero illius aures linguis extergebant, tandem expergefactus, excitatúsq;, ac perterrefactus, superuolitantiũ auium voces intelligebat, & quæ ab iis futura edocebatur, mortalibus prædicebat. per haruspicinam præterea vaticinari non ignorabat. Ad hæc Apollini propter Alpheum obuiam factus, de cætero vaticinandi peritissimus euasit. Bias verò Amythaonis filius, Peronem Nelei filiam vxorem depoposcit. Hic, permultis filiam suam expetētibus, eam nulli, nisi, qui Iphicli ad se boues abegissent, se traditurũ, dictitabat. Eę verò ad Phyla-

κη· καὶ κύων ἐφύλασσεν αὐτάς· ὃν οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε θηρίον πέλας ἐλθεῖν ἐδύνατο. ταύτας ἀδυνατῶν Βίας τὰς βόας κλέψαι, παρεκάλει τὸν ἀδελφὸν συλλαβέσθαι. Μελάμπους δὲ ὑπέσχετο· καὶ προεῖπεν ὅτι φωραθήσεται κλέπτων· καὶ δεθεὶς ἐνιαυτὸν, οὕτω τὰς βόας λήψεται. μετὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν, εἰς Φυλάκην ἀπήει· καὶ καθάπερ προεῖπε, φωραθεὶς ἐπὶ τῇ κλοπῇ, δεσμοῖς ἐν οἰκήματι ἐφυλάττετο. λειπομένου δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ βραχέος χρόνου, τῶν κατὰ τὸ κορυφαῖον τῆς στέγης σκωλήκων ἀκούει. τοῦ μὲν ἐρωτῶντος πόσον μέρος ἤδη τοῦ δοκοῦ διαβέβρωται· τῶν δὲ, ἀποκειραμένων λοιπὸν ἐλάχιστον εἶναι· καὶ ταχέως ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς ἕτερον οἴκημα μεταγαγεῖν. γενομένου δὲ τούτου, μετ' οὐ πολὺ συνέπεσε τὸ οἴκημα. θαυμάσας δὲ Φύλακος, καὶ μαθὼν ὅτι ἐστι μάντις ἄριστος, λύσας παρεκάλεσεν εἰπεῖν, ὅπως αὐτοῦ τῷ παιδὶ Ἰφίκλῳ παῖδες γίνονται. ὁ δὲ, ὑπέσχετο, ἐφ' ᾧ τὰς βόας λήψεται,

cam vrbem custodia canis seruabantur: ad quem neque mortalium quisquam, neque ferarum vlla proximè accedere audebat. Quare cum vi boues abigi nulla possent, Melampodis fratris opem sibi cõstituit implorandam: Id illi germanus se præstiturum pollicetur, eique abigeum deprehensum iri prædixit: qui, si iam annum planè exactum in vinculis iacuerit, ita demum boues habiturum se cecinit. Post, eiusmodi pollicitationem ad Phylacen contendit, atque, vt prædixerat, deprehensus in furto, coniectus in vincula domi custodiebatur. Deinde verò toto propè anni circuitu reuoluto, teredinũ in summo tecti culmine trabem corrodentium sonum audit: & quantum è trabe derosum esset, percontante, teredinibus tum minimum superesse respondentibus, aliò se extemplo traduci iubet. quo vix dum facto, domiciliũ illud corruit. id admiratus Phylacus, vbi vatem illum optimum esse animaduertit, solutum vinculis, quî posset Iphiclus filius prolem habere, vt vaticinetur, efflagitat. Tum ille, quatenus boues recipiat, se vaticinaturum pollicetur.

καὶ καταθύσας ταύρους δύο, καὶ μελείσας, τοὺς οἰωνοὺς προσεκαλέσατο. παραγενομένου δὲ αἰγυπιοῦ, παρὰ τούτου μανθάνει δὴ, ὅτι Φύλακος ποτὲ κριοὺς τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, παρὰ τῷ Ἰφίκλῳ τὴν μάχαιραν ἡμαγμένην ἔτι κατέθετο. δείσαντος δὲ τοῦ παιδὸς, καὶ φυγόντος αὖθις, κατὰ τῆς ἱερᾶς δρυὸς αὐτὴν ἔπηξε, καὶ ταύτην ἀμφιτροχώσας ἐκάλυψεν ὁ φλοιός. ἔλεγεν οὖν εὑρεθείσης τῆς μαχαίρας, εἰ ξύσων τὸν ἰὸν ἐπὶ ἡμέρας δέκα Ἰφίκλῳ δῷ πιεῖν, παῖδα γεννήσει. ταῦτα μαθὼν παρ' αἰγυπιοῦ Μελάμπους, τὴν μὲν μάχαιραν εὗρε, τῷ δὲ Ἰφίκλῳ τὸν ἰὸν ξύσας, ἐπὶ ἡμέρας δέκα δέδωκε πιεῖν, καὶ παῖς αὐτῷ Ποδάρκης ἐγένετο. τὰς δὲ βόας εἰς Πύλον ἤλασε, καὶ τῷ ἀδελφῷ τὴν Νηλέως θυγατέρα λαβὼν ἔδωκε, καὶ μέχρι μέν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατῴκει. ὡς δὲ τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμηνε Διόνυσος, ἐπὶ μέρει τῆς βασιλείας ἰασάμενος αὐτὰς, ἐκεῖ μετὰ Βίαντος κατῴκησε. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Ταλαός, οὗ καὶ Λυσιμάχης

Inde mactatis duobus tauris, eorúmque visceribus particulatim concisis, ad inaugurandum aueis euocauit, ad quẽ cum vultur aduolasset, ab eo iam cognoscit, quòd olim Phylacus arietes in agro secespita præsecans non procul ab Iphyclo sanguine adhuc madentem cultrum locauit. Quare puer metu perculsus cum sese in fugam coniecisset, in sacra quercu secespitam defixit, eámque obductus cortex operuit. Inuento itaque cultro, si decussam, inquit, ferri rubiginem, denos dies Iphiclo in vino potandam dederit, filium de se prolem esse geniturum. Hæc à vulture prædoctus Melampus, secespitã reperit, & Iphiclo decussam ex illa rubiginẽ denos propè dies bibendam propinauit. Et is Podarcen filiũ procreauit. At Melãpus boues Pylũ perduxit, fratríq; Peronem Nelei filiam cõsecutus in coniugiũ collocauit. & Messenæ aliquãdiu mansit. Postea verò quã Bacchus Argiuis mulieribus furorem iniecit, pactus regni partem, eas vesania liberauit, quo etiam cum Biante fratre commigrauit. Porrò Biantis & Peronis filius Talaus fuit, de quo & Lysimache

τῆς Ἄβαντος τοῦ Μελάμποδος, Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, Πρώναξ, Μηκιστεὺς, Ἀριστόμαχος, Ἐριφύλη, ἣν Ἀμφιάραος γαμεῖ. Παρθενοπαίου δὲ Πρόμαχος ἐγένετο, ὃς μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύθη. Μηκιστέως δὲ Εὐρύαλος, ὃς ἦκεν εἰς Τροίαν. Πρώνακτος δὲ ἐγένετο Λυκοῦργος. Ἀδράστου δὲ καὶ Ἀμφιθέας τῆς Πρώνακτος, θυγατέρες μὲν Ἀργεία, Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια. παῖδες δὲ Αἰγιαλεὺς, Κυάνιππος. Φέρης δὲ ὁ Κρηθέως, Φερὰς ἐν Θετταλίᾳ κτίσας, ἐγέννησεν Ἄδμητον καὶ Λυκοῦργον. Λυκοῦργος μὲν οὖν περὶ Νεμέαν κατῴκησε· γήμας δὲ Εὐρυδίκην, ὡς δὲ ἔνιοι φασὶν, Ἀμφιθέαν, ἐγέννησεν Ὀφέλτην κληθέντα Ἀρχέμορον. Ἀδμήτου δὲ βασιλεύοντος τῶν Φερῶν, ἐθήτευσεν Ἀπόλλων αὐτῷ μνηστευομένῳ τὴν Πελίου θυγατέρα Ἄλκηστιν. ἐκείνῳ δὲ δώσειν ἐπαγγειλαμένου Πελίου τὴν θυγατέρα, τῷ καταζεύξαντι ἅρμα λεόντων καὶ κάπρων· Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκεν. ὁ δὲ κομίσας πρὸς Πελίαν, Ἄλκηστιν λαμβάνει. θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι. διὰ τοῦτο τὸν θά-

Abantis Melampodis filij, nati sunt, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecisteus, Aristomachus, Eriphyle, quę nupsit Amphiarao. Parthenopæus autem Promachum creat, qui cum Epigonis in bello contra Thebanos militauit. Mecisteus EVryalum genuit. qui aduersus Troiam nauigauit. ex Pronacte natus est Lycurgus. Sed Adrastus ex Amphithea Pronai filia, fœminei quidem sexus Argiam, Deipylem, Ægialeam sustulit: mares autem Ægialeum Cyanippúmque habuit. Pheres Crethei filius, qui Pheras vrbem Thessalię condidit, Admetum ac Lycurgum procreauit, Lycurgus circa Nemeam habitauit. Qui ducta EVrydice, vel, vt alij narrant, Amphithea vxore, Opheltē cognomento Archemorū genuit. *Cæterùm Admeto Pheris regnāti, Apollo mercede conductus seruiuit, quo tēpore Peliæ filiam vxorē deposcebat. Pelias ab eo currum, à leone & apro trahendum, postulat: Admetus Apollinis ope leonem & aprum iunctos ad regem perduxit: & Alcestin capit: qui cum in nuptiis de more sacra faceret, Dianæ immolare oblitus, aperto tha-

λαμον ἀνοίξας, εὗρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεὸν, ᾐτήσατο παρὰ Μοιρῶν. ἵνα ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν, ἀπολυθῇ τοῦ θανάτου, ἂν ἑκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν ἕληται, πατὴρ, ἢ μήτηρ, ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπέθανε· καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη. ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχεσάμενος Ἅδῃ. Αἴσονος δὲ τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς Αὐτολύκου, Ἰάσων. οὗτος ᾤκει ἐν Ἰωλκῷ. τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα, ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς, τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, ἠγνόει τὸν χρησμὸν, αὖθις δὲ ὕστερον αὐτὸν ἔγνω. τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ Ποσειδῶνι θυσίας, ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτην, καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμψατο. ὁ δὲ πόθῳ γεωργίας ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος,

lamo, magnũ draconũ globum inuenit. Cui tum Apollo numinis iram placãdam esse monuit, & à Parcis deinde depoposcit, vt cũ Admetus in humanis esse desiturus esset, tum mortis periculũ euaderet, si quis pro eo siue pater, siue mater, aut uxor mortẽ vltrò subierint. Post, vbi illi moriendi dies aduenit, parentes pro filio è vita migrare noluerunt; Alcestis autem pro marito suo mori non dubitauit, & eam Proserpina rursus in vitã remisit. sed, vt quibusdam placet, Hercules cõmissa cũ Plutone pugna, ad superas auras reduxit. Iason autẽ Æsone, Crethei filio: & Polymede Autolyci filia natus, Iolcũ vrbẽ habitabat. Pelias Iolci post Cretheũ regnauit: cui de regni successore sciscitãti respõdit Apollo, q alterũ pedẽ duntaxat calceatũ habebat, cauendũ esse. primò cum id genus oraculi minimè intellexisset, paullò post reipsa percepit. Nam cum in littore Neptuno immolaret, cum permultos, tum etiam Iasonem eò accersiuit. Is verò, quòd rei rusticæ desiderio teneretur, ruri agens ad eadem sacra properauit: & Anaurum amnem traiiciens, alterum in amnis alueo amisit calceum.

τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. θεασάμενος δὲ Γελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλὼν, ἠρώτα προσελθὼν, τί ἂν ἐποίησεν ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν αὐτῷ, πρός τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ, εἴτε ἐπῆλθεν ἄλλως, εἴτε διὰ μῆνιν Ἥρας, ἵν᾽ ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ· τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα· τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν, φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν Ἄρεος ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός. ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀΰπνου. ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ἰάσων, Ἄργον παρεκάλεσε τὸν Φρίξου. κἀκεῖνος Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος, Ἀργώ· κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, καὶ χρωμένῳ, ὁ θεὸς πλεῖν ἐπέτρεψε συναθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε· Τῖφυς Ἁγνίου,

Id vbi Pelias vidit, oraculum memoria repetens, propius eum accedit, rogátq; Quídnam, habens poteſtatem, facturus eſſet quando ſibi ex oraculo prædictum fuerit, à ciuium aliquo mortem ſibi illatum iri. Hic autem ſiue forte quadam ſuperuenit, ſiue Iunonis ira, vt Medea malum veniret Peliæ, quippe qui Iunonem nullo dignabatur honore: pellem velleris aurei, vt ille afferret, imperarem reſpondet Iaſon. quòd vbi Pelias audiuit, Iaſonem ad pellem eiuſmodi ire ſtatim præcepit. Hæc autem in Colchis ſuſpenſa è quercu in Martis luco viſebatur: ac ſub inſomnis draconis cuſtodia aſſeruabatur. Ad hanc igitur miſſus Iaſon Argum Phrixi inuitauit. At is Mineruæ conſilio nauim remorum quinquaginta conſtruit, eámque à fabri nomine Argo appellauit: ad cuius proram, tabulam vocalem è fago Dodonidis ſiluæ accommodauit. Naui itaque confecta, Iaſonem ſcitantem oraculum Deus ad velaturam faciendam cohortatur, qui iam totius Græciæ optimum quemque in vnum congregarat, quorum nomina hæç ſunt: Typhys Hagnij filij,

ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν· Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης, καὶ Κάλαϊς Βορέου· Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διός· Τελαμὼν, καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ· Ἡρακλῆς Διός· Θησεὺς Αἰγέως· Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως· Ἀμφιάραος Οἰκλέους· Καινέως Κόρωνος· Παλαίμων Ἡφαίστου, ἢ Αἰτωλοῦ· Κηφεὺς Ἀλεοῦ· Λαέρτης Ἀρκισίου· Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ· Ἀταλάντη Σχοινέως· Μενοίτιος, Ἄκτορος· Ἄκτωρ Ἱππάσου· Ἄδμητος Φέρητος. Ἄκαστος Πελίου· Εὔρυτος Ἑρμοῦ· Μελέαγρος Οἰνέως· Ἀγκαῖος Λυκούργου· Εὔφημος Ποσειδῶνος· Ποίας Θαυμάκου· Βούτης Τελέοντος· Φανὸς καὶ Στάφυλος, Διονύσου· Ἔργινος Ποσειδῶνος· Περικλύμενος Νηλέως· Αὐγέας Ἡλίου· Ἴφικλος Θεστίου· Ἄργος Φρίξου· Εὐρύαλος Μηκιστέως· Πηνέλεως Ἱππάλμου· Λήϊτος Ἀλέκτορος· Ἴφιτος Ναυβόλου· Ἀσκάλαφος καὶ Ἀλμενος, Ἄρεως· Ἀστέριος Κομήτου· Πολύφημος Ἐλάτου. οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες, προσίσχουσι Λήμνῳ. ἔτυχε δὲ ἡ Λῆμνος ἀνδρῶν τότε οὖσα ἔρημος, βασιλευομένη δὲ ὑπὸ Ὑψιπύλης, τῆς Θόαντος,

cui nauis gubernaculũ delegatũ fuit. Orpheus OEagri. Zetes, & Calais Boreæ filij. Castor, & Pollux Iouis. Telamon, ac Peleus Æaci, Hercules Iouis, Ægei Theseus. Idas, & Lynceus Apharei. Amphiaraus OIclei. Cænei Coronus. Palæmon Volcani: Ætolíue. Cepheus Alei: Laertes Arcesij. AVtolycus Mercurij, Atalanta Schœnei, Menœtius Actoris. Actor Hippasi. Admetus Pheretis. Acastus Peliæ EVrytus Mercurij. Meleager OEnei. Ancæus Lycurgi. EVphemus Neptuni, Pœas Thaumaci. Bures Teleontis, Phanus, & Staphylus Dionysi. Erginus Neptuni. Periclymenus, Nelei. AVgeas Helij. Iphyclus Thestij. Argus Phrixi, EVryalus Mecistei. Peneleus Hippalmi. Leitus Alectoris. Iritus Nauboli. Ascalaphus, & Almenus Martis, Asterius Comatæ, Polyphemus Elatæ. Hi igitur Nauarcho Iasone euecti in Lemnum appellunt. Hæc insula tum viris omnibus orbata Hypsipyles Thoantis filiæ imperio regebatur,

δι' αἰτίαν τήνδε. αἱ Λήμνιαι τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐτίμουν. ἡ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει δυσοσμίαν. καὶ διὰ τοῦτο οἱ γήμαντες αὐτὰς, ἐκ τῆς πλησίον Θρᾴκης λαβόντες αἰχμαλωτίδας συνευνάζοντο αὐταῖς. ἀτιμαζόμεναι δὲ αἱ Λήμνιαι, τούς τε πατέρας, καὶ τοὺς ἄνδρας φονεύουσι. μόνη δὲ ἔσωσεν Ὑψιπύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαντα. προσσχόντες οὖν τότε γυναικοκρατουμένῃ τῇ Λήμνῳ, μίσγονται ταῖς γυναιξίν. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευνάζεται, καὶ γεννᾷ παῖδας, Εὔηνον καὶ Νεβροφόνον. ἀπὸ Λήμνου δὲ προσίσχουσι Δολίοσιν, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοίαις, ἀγνοοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοσι προσίσχουσιν. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν, ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι, μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. κτείναντες δὲ πολλοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ἀποδυρόμενοι τὰς κόμας ἐκείραντο, καὶ τὸν Κύζι-

cuius rei causam hanc fuisse legimus Lemniæ mulieres Venerē nihil faciebant, quę ea de causa teterrimum illis graueolentiæ virus iniecit. Et viri è Thracia Lemno proxima abductas captiuas ancillas subigebant. Tum lemniæ quòd à coniugibus spernerētur non modo patres ipsos, sed & viros, suum quæque iugularunt, vna tamē omniū Hypsipyle Thoantem patrem absconditū, saruauit illæsum. Mox Argonautæ in Lemnū, quæ tum à mulieribus tenebatur: appulsi, illis admiscētur. Hypsipyle verò ab Iasone compressa EVneum: ac Nebrophonum liberos gignit, à Lemno deinde ad Doliones, quibus tūc Cyzicus imperabat, peruenerunt. Hic eos benignissime excepit. Qui noctu illinc auecti: reflantiū ventorū impetu noctu nescij rursus Doliones appulerūt Qui, dū finitimorum pelasgicorū hostiū copias esse arbitrarētur (continenter enim cum finitimis bellū gerebāt) pugnam per noctē conferunt ignari aduersus ignaros. Cæsis itaque Dolionum plerisque, & rege Cyzico, Argonautæ, vbi per diem rem cognouerūt, multis cum lacrymis ac detonso sibi capillo: Cyzi-

κον πολυτελῶς ἔθαψαν. καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες, Μυσίᾳ προσίσχουσιν. Ἐνταῦθα, Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ὕλας γὰρ ὁ Θειοδάμαντος παῖς, Ἡρακλέους δὲ ἐρώμενος, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσασθαι, διὰ κάλλος ὑπὸ νυμφῶν ἡρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωξεν ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων· καὶ δηλοῖ συντυχόντι Ἡρακλεῖ. ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν, Κίου ἐβασίλευσεν· Ἡρακλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος. Ἡρόδοτος δὲ αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν φησὶ πλεῦσαι τότε, ἀλλὰ παρ᾽ Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν Ἀφεταῖς τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει· τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τούτου βάρος. Δημαρέτης δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πεπλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι. ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυ-

cum magnifice tumularũt. quo facto abiere: nec longo post tẽpore in Mysiam deuenerunt. Hic Herculẽ cũ Polyphemo reliquerunt. Quoniam Hylas Thiodamantis filius, & Herculis amasius aquatũ emissus ob eximiam ipsius formæ præstantiam à nymphis raptus est. Et Polyphemus, cum illũ reclamantem audisset, nudato ense à latronibus abduci putans, persecutus est. Idq; Herculi obuiã facto indicat. Interea verò dum Puerum Hylam vterque perquirunt naui vento rapta deserti sunt. Mox Polyphemus cõdita in Mysia ab se vrbe Cio regni sedẽ illi collocauit. Verùm Hercules Argos remeauit, quem Herodotus neq; iam tum statim nauigasse, sed apud Omphalem seruitutem seruisse affirmat. Pherecydes autẽ illum in Aphetis Thessaliæ vrbe relictum fuisse refert: propterea quod Argo huiusce grauitatem perferre haudquaquam posse dictitabat: Atqui Demaretes ipsum in Colchos vsque nauigasse tradidit Dionysius Herculem, & Argonautarum ducem fuisse recensuit. Inde à Mysia in Bebrycum terram contendisse scribitur, vbi Amycus Neptuni, ac Bithy-

νίδος. γενναῖος δὲ ὢν οὗτος, τοὺς προσερχόμενους ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει. παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργὼ, τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προεκαλεῖτο. Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύσειν πρὸς αὐτὸν, πλήξας κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀπέκτεινε. τῶν δὲ Βεβρύκων ὁρμησάντων πρὸς αὐτὸν, ἁρπάσαντες οἱ ἀριστεῖς τὰ ὅπλα, πολλοὺς φεύγοντας φονεύουσιν αὐτῶν. ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, καταντῶσιν εἰς τὴν Θρᾴκης Σαλμυδησσὸν, ἔνθα ᾤκει Φινεὺς μάντις, τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. τοῦτον οἱ μὲν τὸν Ἀγήνορος εἶναι λέγουσι, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν· καὶ πηρωθῆναι φασιν αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα· οἱ δὲ, ὑπὸ Βορέου, καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι πεισθεὶς μητρυιᾷ, τοὺς ἰδίους ἐτύφλωσε παῖδας. τινὲς δὲ, ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τοῖς Φρίξου παισὶ τὸν ἐκ Κόλχων εἰς τὴν Ἑλλάδα πλοῦν ἐμήνυσεν. ἔπεμψαν δὲ αὐτῷ καὶ τὰς Ἁρπυίας οἱ θεοί· πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὗται.

nidis filius regnabat. Is Amycus, cum viribus egregiis polleret, qui in sua regna veniret: secum cæstibus contendere cogebat, & deuictos ita perdebat. Tum igitur inuectus in nauim Argo, præstantissimum quemque impugilatus certamen prouocabat. Pollux cum eo se pugnaturum esse pollicitus, percusso illius cubito hominem interfecit. Inde cum Bebryces in Pollucem impetum fecissent, abreptis armis viri fortissimi, eorum plerosque in fugam actos obtruncant. Hinc autem aucti Salmydessum, quæ Thraciæ vrbs est, vbi vates Phineus oculorum luce orbatus, habitabat, deuenerunt. Hunc alij Agenoris filium esse ferunt, alij verò Neptuni, eúmque excæcatum fuisse produnt; à Diis, alij, quòd futura mortalibus prædiceret: Nonnulli verò à Borea, & Argonautis, quòd à nouerca inductus filios suos oculorum luce priuasset. Nec desunt, qui à Neptuno id factum dicant, propterea quòd Phrixi filiis à Colchis in Græciam, nauigationem significasset. Ad hæc etiam Dij Harpyias in illum immiserunt: Eæ verò alatum sunt animátium genus.

ἐ ἐπειδὰν τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι, τὰ μὲν πλείονα ἀνήρπαζον· ὀλίγα δὲ ὀσμῆς ἀνάπλεα κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι προσενέγκασθαι. βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν, ὑποθήσεσθαι τὸν πλοῦν, ἔφη, τῶν Ἁρπυιῶν αὐτὸν ἐὰν ἀπαλλάξωσιν. οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων. Ἅρπυιαι δὲ ἐξαίφνης σὺν βοῇ καταπτᾶσαι τὴν τροφὴν ἥρπαζον. θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες, Ζήτης καὶ Κάλαϊς ὄντες πτερωτοὶ, σπασάμενοι τὰ ξίφη, δι' ἀέρος ἐδίωκον. ἦν δὲ ταῖς Ἁρπυίαις χρεὼν τεθνάναι ὑπὸ τῶν Βορέου παίδων. τοῖς δὲ Βορέου παισὶ, τότε τελευτήσειν, ὅτε ἂν διώκοντες μὴ καταλάβωσι. διωκομένων δὲ τῶν Ἁρπυιῶν, ἡ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει· ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἅρπυς καλεῖται· ταύτην δὲ, οἱ μὲν Νικοθόην· οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν, ἡ δὲ ἑτέρα καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἔνιοι, Ὠκυθόη. Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην.

Quæ vbi Phineo Paratam esse mensam intuebantur, à cœlo deuolitãtes maiorem ferculorum partem abripiebant: ac reliqua perpauca, & ea quidem tam graui odore fœdata remanebant, vt perferri minime possent. Hic igitur Argonautis, quæ ad nauigationem suam spectarent, iam iam propositaris, commodum inquit de nauigatione tum mihi verba faciatis, simulac me ab Harpyiarum iniuria, liberaueritis. Tum hi Phineo mensam sternũt, in qua simulac edulia apposita erant: en repente Harpyiæ vastum clangorem fundentes deuolant, & esculenta diripiunt. Id verò vbi viderunt. Aquilonis filij Zetes, & Calais alati iuuenes nudatis ensibus illas per aerem insequuntur. Cæterùm planè Harpyiis Boreæ filiorum manibus tum moriendum erat: sed & Boreæ filij iam tum quoque, cum insectarentur, & eas minime adepti fuissent, erat pereundum. Cum itaq; pueri persequerentur Harpyias, earum altera ad Peloponnesum in amnem Tigrem decidit: qui nunc ab illa nominatur Harpys. Hãc autem alij Nicothoen, alij verò, Ællopum: sunt, qui alteram Ocypetem nominent alij, Ocythoen. At Hesiodus eam Ocypodẽ nuncupat.

αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα, μέχρις Ἐχινάδων ἦλθε νήσων· αἳ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται. ἐστράφη γὰρ ὡς ἦλθεν ἐπὶ ταύτας. καὶ γενομένη κατὰ τὴν ἠιόνα ὑπὸ καμάτου πίπτει σὺν τῷ διώκοντι. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ἕως Στροφάδων νήσων φησὶν αὐτὰς διωχθῆναι· καὶ μηδὲν παθεῖν, δούσας ὅρκον τὸν Φινέα μηκέτι ἀδικῆσαι. ἀπαλλαγεὶς δὲ τῶν Ἁρπυιῶν Φινεὺς, ἐμήνυσε τὸν πλοῦν τοῖς Ἀργοναύταις. καὶ περὶ τῶν συμπληγάδων ὑπέθετο πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, συγκρουόμεναι δὲ ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας, τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. ἐφέρετο δὲ πολλὴ μὲν ὑπ' αὐτῶν ὁμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος. ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν, καὶ ταύτην ἐὰν μὲν ἴδωσι σωθεῖσαν, διαπλεῖν καταφρονοῦντας· ἐὰν δὲ ἀπολυμένην, μὴ πλεῖν βιάζεσθαι. ταῦτα ἀνήγοντο ἀκούσαντες· καὶ ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν,

Hęc itaq; per Propontidem fugiens ad Echinadas insulas vsque peruasit. Eæ nunc ab illa strophades appellantur, Quippe quæ cum ad eas peruenisset, iter conuertit: quæ vbi litus attigisset, præ labore cum persequenti decidit. Verum Apollonius in Argonauticis ad strophadas insulas vsque Boreæ filios, Harpyiarum insectationem tenuisse refert: neque mali quicquã passas, quòd iureiurando nihil post illa in Phineum iniuriarum amplius se illaturas promiserunt. Liberatus igitur Phineus Harpyiarum pœnis reliquam Argonautis nauigationem explanauit: necnon illos Symplegadum scopulorum discriminis admonuit. Eas verò ingẽtes fuisse memorant, quę cum ventorũ impetu agitatæ vicissim concurrebant, maris transitum præpediebant. Magna insuper ab ipsis nebulæ vis, ac magnus item strepitus excitabatur, vt ne volatilibus quidem per eas transuolare liceret. Columbam itaque per Symplegadas medias ipsis mittendam præcepit quam, si incolumen tranluolasse videant, per eas traiicere non dubitarent: si verò illa interiisset, nullis inter petras

viribus

ἀφιᾶσιν ἐκ τῆς πρώρας πελειάδα· τῆς δὲ ἱπταμένης, τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. ἀναχωρούσας οὖν ἐπιτηρήσαντες τὰς πέτρας, μετ' εἰρεσίας ἐντόνου, συλλαβομένης Ἥρας, διῆλθον, τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς νηὸς περικοπείσης. αἱ μὲν οὖν Συμπληγάδες ἔκτοτε ἔστησαν· χρεὼν γὰρ ἦν αὐταῖς νηὸς περαιωθείσης στῆναι παντελῶς. οἱ δὲ Ἀργοναῦται πρὸς Μαριανδυνοὺς παρεγένοντο· κἀκεῖ φιλοφρόνως ὁ βασιλεὺς ὑπεδέξατο Λυκός. ἔνθα θνήσκει μὲν Ἴδμων ὁ μάντις, πλήξαντος αὐτὸν κάπρου. θνήσκει δὲ καὶ Τίφυς· καὶ τὴν ναῦν Ἀγκαῖος ὑπισχνεῖται κυβερνᾶν. παραπλεύσαντες δὲ Θερμώδοντα, καὶ Καύκασον, ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν ἦλθον. οὗτος τῆς Κολχικῆς ἐστὶ γῆς. καθορμηθείσης δὲ τῆς νηός, ἧκε καὶ πρὸς Αἰήτην Ἰάσων. καὶ τὰ ἐπιταγέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόποδας ταύρους μόνος καταζεύξῃ. ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ οὗτοι, ταῦροι δύο μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου·

viribus transire conaretur. Quę cùm accepissent, soluta naui discedunt, & cũ proxime Symplegadas peruenissent, de prora columbam dimittũt: quæ cũ per medium concurrentiũ scopulorũ impetũ volitaret, summã caudã Symplegades coeũtes detersérũt. Obseruato igitur scopulorũ recessu, acerrimo remigationis certamine, Iunone opitulante, summa tamen puppis parte mutilata, incolumes traiecerũt. Itaq; Symplegades ab eo tẽpore immotæ permanserunt. Nã post huiusce nauis trãsmissionẽ eas fore omnino stabiles numina decreuerãt. Inde verò Argonautę ad Mariandynos peruenerũt: vbi ab Lyco rege summa cum benignitate excipiũtur. Hic Idmon vates ab apro percussus decessit. Tiphys hîc etiã moritur: & Ancęus nauim se gubernaturũ pollicetur. Dein præteruecti Thermodontẽ, Caucasũmque, ad Phasim amnem venerunt. Hic terræ Colchicæ flumẽ esse phibetur. Naui in portũ delata, ad Æeten cõtẽdit Iasõ: cui, quæ sibi à Pelia imperata essent, enarrat: illũ ad vellus aureũ reddendũ, cohortatur: quod se redditurum Æetes pollicetur, si solus æripedes tauros sub iugũ miserit. Hi autẽ duo erãt & feri, ac miræ magnitudinis, Volcani munere cõcessi:

οἳ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας· πῦρ δὲ ἐκ στομάτων ἐφύσων. τούτοις αὐτῷ ζεύξαντι ἐπιτάσσει σπείρειν δράκοντος ὀδόντας. εἶχε γὰρ λαβὼν παρ' Ἀθηνᾶς τοὺς ἡμίσεις ὧν Κάδμος ἔσπειρεν ἐν Θήβαις. ἀπορουμένου δὲ τοῦ Ἰάσονος, πῶς ἂν δύναιτο τοὺς ταύρους καταζεῦξαι, Μήδεια αὐτοῦ ἔρωτα ἴσχει. ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Αἰήτου, καὶ Ἰδυίας τῆς Ὠκεανοῦ, φαρμακίς· δεδοικυῖα δὲ μὴ πρὸς τῶν ταύρων διαφθαρῇ, κρύφα τοῦ πατρὸς συνεργήσειν αὐτῷ πρὸς τὴν κατάζευξιν τῶν ταύρων ἐπηγγείλατο· καὶ τὸ δέρας ἐγχειριεῖν, ἐὰν ὀμόσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα, καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. ὀμόσαντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον δίδωσιν, ᾧ καταζευγνῦναι τοὺς μέλλοντα ταύρους, ἐκέλευσε χρίσαι τήν τε ἀσπίδα, καὶ τὸ δόρυ, καὶ τὸ σῶμα. τούτῳ γὰρ χρισθέντα ἔφη πρὸς μίαν ἡμέραν μήτ' ἂν ὑπὸ πυρὸς ἀδικηθήσεσθαι, μήτε ὑπὸ σιδήρου. ἐδήλωσε δὲ αὐτῷ, σπειρομένων τῶν ὀδόντων, ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους.

qui æreis præditi pedibus ignem ore ſpirabant. Adhæc ipſi, vbi hoſce iugo iunxiſſet, vt draconis dentes ſereret, imperat: quippe qui à Minerua dono acceptos, dimidiam eorum, quos antea Thebis Cadmus partem ſeuerat, ſecum Iaſon habebat. Ambigentem itaque Iaſonem, quanam arte tauros ſubiugaret, Medea ardentiſſimè depetiẽ incœpit. Hæc erat Æetæ filia ex Idyia Oceano genita, veneficijs & cantionibus inſignis. Quæ verita ne Iaſon à tauris perderetur, clam patre ſociam ipſi ſe fore ad eos perdomandos, atque etiam vellus aureum, ſi ſe vxorem ducturum, & in Grçciam ſimul, nauigãtem peruecturum iuret, pollicetur. Id vbi præſtiturum ſe iurauit Iaſon, pharmacum, quo tauros ſub iugum mitteret, dedit: eóque clypeum, haſtámque, ac membra corporis ſui inungere præcepit. Hoc enim delibutum vnum dumtaxat, inquit illa, diem, nulla neque ignis, neq; ferri violẽtia læſum iri aſſerebat, ſed & illi indicauit, vt è ſatis dentibus viri terra orituri eſſẽt, & armati quidẽ in ipſum incurſuri.

οὓς ἔλεγεν ἐπειδὰν ἀθρόως θεάσηται, βάλλειν εἰς μέσον λίθους ἄποθεν. ὅταν δὲ ὑπὲρ τούτου μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, τότε κτείνειν αὐτούς. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας, καὶ χρισάμενος τῷ φαρμάκῳ, παραγενόμενος εἰς τὸ τοῦ νεὼ ἄλσος, ἐμάστευε τοὺς ταύρους· καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὁρμήσαντας αὐτοὺς κατέζευξε. σπείροντος δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας, ἀνέτελον ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι. ὁ δὲ, ὅπου πλείονας ἑώρα, βάλλων ἀφανεῖς λίθους πρὸς αὐτοὺς, μαχομένους πρὸς ἀλλήλους, προσιὼν ἀνῄρει. καὶ καταζευγνυμένων τῶν ταύρων, οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας Αἰήτης· ἐβούλετο δὲ τήν τε Ἀργὼ καταφλέξαι, καὶ κτεῖναι τοὺς ἐμπλέοντας. φθάσασα δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσονα νυκτὸς, ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε· καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας, ἐπὶ τὴν Ἀργὼ παρεγένετο. συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. οἱ δὲ, νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν. Αἰήτης δὲ ἐπιγνοὺς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμημένα, ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν.

quos ſtatim quàm frequentes ſpectarit, inter eos eminus lapides conijceret. Poſtea verò quàm ea de re inter ſe pugnam commiſerint, tum illos interimat. Sic itaque inſtructus Iaſon, & pharmaco inunctus, in templi lucum penetrat, tauros perquirit, quos multa cum flammarum vi irrumpentes, edomuit. Satis deinde dentibus armati è terra viri proſiliere. Tum Iaſon, vbi plures eſſe vidit, coniectis inter eos occultè lapidibus, pugnantes inter ſe adortus occidit. Porrò perdomitis tauris, tantùm abeſt vt vellus aureum ex pacti & conuenti formula tradat Æetes, ſed & Argo nauim inflammare voluerit: necnon cum ea nautas ad vnum omnes occidi ſtuduerit. Quod vbi Medea reſciuit, ad Iaſonem ire anteuertit, eúmque per noctem ad pellem deduxit, & draconem cuſtodem veneficijs àggreſſa ſoporauit: inde ſumpto vellere, cum Iaſone in nauim Argo ſe contulit: eam verò Abſyrtus frater conſequebatur. aſt hi noctu cũ hiſce auehuntur. Cæterùm Æetes cognita Medeæ audacia, ad nauim perſequẽdã accingitur.

ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει· καὶ μελίσασα, κατὰ βυθοῦ ῥίπτει. συναθροίζων δὲ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέρησε. διόπερ ὑποστρέψας, καὶ τὰ σωθέντα τοῦ παιδὸς μέλη θάψας, τὸν τόπον προσηγόρευσε Τόμους. πολλοὺς δὲ τῶν Κόλχων ἐπὶ τὴν ζήτησιν τῆς Ἀργοῦς ἐξέπεμψεν· ἀπειλήσας, εἰ μὴ Μήδειαν ἄξουσιν αὐτοὺς πείσεσθαι τὰ ἐκείνης. οἱ δὲ, διαχεθέντες ἄλλος ἀλλαχοῦ, ζήτησιν ἐποιοῦντο, τοῖς Ἀργοναύταις τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν ἤδη παραπλέουσι. μηνίσας δὲ Ζεὺς ὑπὲρ τοῦ φονευθέντος Ἀψύρτου, χειμῶνα λάβρον ἐπιπέμψας, ἐμβάλλει πλάνην· καὶ αὐτῶν τὰς Ἀψυρτίδας νήσους παραπλεόντων ἡ ναῦς φθέγγεται, μὴ λήξειν τὴν ὀργὴν τοῦ Διὸς, εἰ μὴ πορευθέντες εἰς τὴν Αὐσονίαν, τὸν Ἀψύρτου φόνον καθαρθῶσιν ὑπὸ Κίρκης. οἱ δὲ, παραπλεύσαντες τὰ Λιβύων καὶ Κελτῶν ἔθνη, καὶ διὰ τοῦ Σαρδονίου πελάγους κομισθέντες, παραμειψάμενοι Τυρρηνίαν, ἦλθον εἰς Αἰαίαν, ἔνθα Κίρκῃ ἱκέται γενόμενοι καθαίρονται.

quem vbi Medea in proxima venisse videt, fratrẽ iugulat, ac eius membra articulatim diuidit, eáque in profundum iacit: Æetes autem filij membris colligendis occupatus, filiam persequi desijt. Quocirca conuerso itinere seruatos pueri artus sepelit, eíque loco ab illius dissectis membris Tomis nomen fecit. Multos deinde Colchorum ad Argo nauim perquirendam emisit, & nisi Medeam captam ad se retrahant, id illos supplicij, quod Medea subitura esset, daturos comminatur. Tum ij alius aliò diffusi, in perquirendis Argonautis occupantur, Eridanum amnem iam prætereuntibus. At Iupiter ob Absyrti cædem iratus, ingente immissa tempestate Argonautis errores inijcit: ac dum secus Absyrtidas insulas nauigant, Argo nauis eos alloquitur his verbis. Iouis iram numquam antea desituram esse, quàm in AVsoniam profecti Absyrti necis ergô à Circe fuerint expiati. Hi autem Libyæ Galliæque littora præteruecti, & per Sardiniæ pelagus delati, Hetruriam legunt. Inde ad Ææam contendunt, vbi à Circe expiantur.

παραπλεόντων δὲ Σειρῆνας αὐτῶν, Ὀρφεὺς τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελῳδῶν, τοὺς Ἀργοναύτας κατέσχε. μόνος δὲ Βύτης ἐξενήξατο πρὸς αὐτάς. ὃν ἁρπάσασα Ἀφροδίτη ἐν Λιλυβαίῳ κατῴκισε. μετὰ δὲ τὰς Σειρῆνας τὴν ναῦν Χάρυβδις ἐξεδέχετο, καὶ Σκύλλα, καὶ πέτραι πλαγκταί· ὑπὲρ ὧν φλὸξ πολλὴ καὶ καπνὸς ἀναφερόμενος ἑωρᾶτο. ἀλλὰ διὰ τούτων διεκόμισε τὴν ναῦν σὺν Νηρεΐσι Θέτις παρακληθεῖσα ὑπὸ Ἥρας. παραμειψάμενοι δὲ Θρινακίαν νῆσον, Ἡλίου βοῦς ἔχουσαν, εἰς τὴν Φαιάκων νῆσον Κέρκυραν ἧκον· ἧς βασιλεὺς ἦν Ἀλκίνοος. τῶν δὲ Κολχικῶν τὴν ναῦν εὑρεῖν μὴ δυναμένων, οἱ μὲν τοῖς Κερκυρέοις ὄρεσι παρῴκησαν. οἱ δὲ, εἰς τὴν ἀλμυρίδα κομισθέντες, ἔκτισαν Ἀψυρτίδας νήσους. ἔνιοι δὲ, πρὸς Φαίακας ἐλθόντες, τὴν Ἀργὼ κατέλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν ἀπῄτουν παρὰ Ἀλκινόου. ὁ δὲ, εἶπεν· εἰ μὲν ἤδη συνελήλυθεν Ἰάσονι, οὐ δώσειν αὐτὴν ἐκείνῳ· εἰ δὲ παρθένος ἐστί, τῷ πατρὶ ἀποπέμψειν. Ἀρήτη δὲ ἡ Ἀλκινόου γυνὴ φθάσασα Μήδειαν Ἰάσονι συνέζευ-

Qui cum circa Sirenas nauigarent, Orpheus, quòd contrariam occineret cantionem, Argonautas inhibuit. Verùm ſolus omnium Butes ad eas enatauit, quem raptum, Venus ad Lilybæum habitatum relegauit. Dehinc à Sirenibus nauim Charybdis excepit, Scylláque, & errantia ſaxa: è quibus ingens flammarum vis ac fumus eructari videbatur. Atqui per ea Thetis cum Nereidibus, Iunonis monitu, incolumem nauim tranſuexit. Siciliam itaque prætervecti, vbi Solis boues inerant, in Corcyram Phæacum inſulam appellunt, vbi rex Alcinous imperabat. Porrò cum Colchici Argo nauim nuſquam inueniunt, horum alij Phæacum montes incolendos occupant, alij ad maritima delati, Abſyrtidas inſulas extruxerunt. Nonnulli autem ad Phæacas ierunt, ac nauim Argo tandem deprehendunt, Medeámque ab Alcinoo repoſcunt. Tum ille, ſi iam, inquit, vxor Iaſoni copulata ſit, eam illis ſe non daturum: at ſi nondum virum paſſa ſit, patri remiſſurum, ait. Verum enimuero Alcinoi coniux Arete anteuertens, Iaſoni Medeã con-

ξεν. ὅθεν οἱ μὲν Κολχικοὶ μετὰ Φαιάκων κατῴκησαν. οἱ δὲ Ἀργοναῦται μετὰ τῆς Μηδείας ἀνήχθησαν. πλέοντες δὲ νυκτὸς, σφοδρῷ περιπίπτουσι χειμῶνι. Ἀπόλλων δὲ στὰς ἐπὶ τὴν Μενοιτίου δειρὰν, τοξεύσας τῷ βέλει εἰς τὴν θάλασσαν, κατέστρεψεν. οἱ δὲ, πλησίον ἐθεάσαντο νῆσον. τὴν δὲ παρὰ προσδοκίαν ἀναφανῆναι προσορμισθέντες, Ἀνάφην ἐκάλεσαν. ἱδρυσάμενοι δὲ βωμὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλαίου, καὶ θυσιάσαντες, ἐπ᾽ εὐωχίαν ἐτράπησαν. δοθεῖσαι δὲ ὑπὸ Ἀρήτης Μηδείᾳ δώδεκα θεράπαιναι, τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ θυσίᾳ συνηθές ἐστι σκώπτειν γυναιξίν. ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, κωλύονται Κρήτῃ προσίσχειν ὑπὸ Τάλω. τοῦτον, οἱ μὲν, τοῦ Χαλκοῦ γένους εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ, ὑπὸ Ἡφαίστου Μίνῳ δοθῆναι· ὃς ἦν χαλκοῦς ἀνήρ. οἱ δὲ, Ταῦρον αὐτὸν λέγουσιν. εἶχε δὲ φλέβα μίαν ἀπὸ αὐχένος κατατείνουσαν ἄχρι σφυρῶν· κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. οὗτος ὁ Τάλως τρεῖς ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιτροχάζων ἐτήρει.

iugauit. Hinc igitur Colchici cum Phęacibus simul habitare statuerunt. Argonautæ verò cum Medea in altũ auehuntur: qui cum noctu nauigarẽt, in maximam inciderũt tempestatem. Inter hæc Apollo Menœtium impetens secundum iugulum sagitta percussit, eúmque in mare deturbauit. Hi verò cum proximã insulam conspiciunt, ad eam deueniunt, ac pręter spẽ ostentatũ portum ingressi, Anaphen nominarunt: vbi Apollini Æglæo aram statuunt, ibíque peractis de more sacrificijs, epulati sũt. Quæ verò ab Arete duodecim ancillæ Medeæ dono iam datæ fuerant, fortissimos illos viros per lusum sugillabãt. Hinc & adhuc etiam vetus ea in sacris deridendi consuetudo mulieribus manet. Inde auecti in Cretã appellere prohibentur à Talo. Hũc sanè alij ex Chalci Ærísve genere prodũt. Sũt, qui à Volcano Minoi datũ esse ferunt. Qui vir æneus fuit, idémq; ab alijs Taurus appellatur. Huic autem venã vnam à collo ad calcem pertinentẽ fuisse tradunt: atque in huiusce venæ cute clauus æneus affixus esse videbatur. Hic igitur Talus ter in die circũ insulam currens, eam tuebatur.

διὸ καὶ ποτὲ τὴν Ἀργὼ παραπλεῦσαι θεωρῶν, τοῖς λίθοις ἔβαλλεν. ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας, ἀπέθανεν· ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῷ μανίαν Μηδείας ἐμβαλούσης. ὡς δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον αὐτὸν, καὶ τὸν ἧλον ἐξελούσης, ἐκρυέντος τοῦ παντὸς ἰχῶρος ἀποθανεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸν τοξευθέντα ὑπὸ Ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν, τελευτῆσαι λέγουσι. μίαν δὲ ἐνταῦθα νύκτα μείναντες, Αἰγίνῃ προσίσχουσιν, ὑδρεύσασθαι θέλοντες. καὶ γίνεται περὶ τῆς ὑδρείας αὐτοῖς ἅμιλλα. ἐκεῖθεν δὲ, διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πλεύσαντες, εἰς Ἰωλκὸν ἦλθον, τὸν πάντα πλοῦν ἐν τέσσαρσι μησὶ τελειώσαντες. Πελίας δὲ ἀπογνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὸν Αἴσονα κτείνειν ἤθελεν. ὁ δὲ αἰτησάμενος ἑαυτὸν ἀνελεῖν, θυσίας ἐπιτελῶν ἀδεῶς τοῦ ταύρου αἷμα ἀνασπασάμενος ἀπέθανεν. ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἐπαρασαμένη Πελίαν, νήπιον ἀπολιποῦσα παῖδα, ὡς πρὸς πόλεμον πρόμαχον, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Πελίας δὲ καὶ τὸν καταλειφθέντα παῖδα ἀπέκτεινεν αὐτῆς.

Quo circa iam tũ Argo nauim prætereuntem spectãs, lapidibus impetebat. Demum Medeæ veneficijs circumuentus occubuit. siquidem, vt nonnulli memorãt, Medeæ poculis ad insaniam redactus, excessit è vita. Sed, vt alij, per immortalitatis pollicitationem, clauum illi Medeam extraxisse, omníque ex eius corpore effuso sanguine ipsum obijsse narratur. Nec desunt qui illum à Pœante sagitta in calce vulneratũ interijsse tradunt. Noctem autem vnam illic non amplius morati Argonautæ, ad Æginam aquatum contendunt, vbi de aqua pugna conseritur inter eos, inde verò per EVbœam Locridémque nauigantes in Iolcum, quarto demum mense post initam velleris aurei expeditionẽ, peruenerunt. Verum Pelias, quòd Argonautarum reditum haud æquo animo ferret, de Æsone obtruncando cogitauit. Hic autẽ dum sibi ipsi mortem consciscere quærit, immolati tauri sanguinem intrepidè hausit, & interijt. Atqui Iasonis mater, Peliã execrata, relicto filio paruulo, velut ad bellum antesignano, vitã suspendio finit. Deinde Pelias & relictum ab ea filiũ iugulauit.

ὁ δὲ Ἰάσων καταπλεύσας, τὸ μὲν δέρας ἔδωκε. περὶ ὧν δὲ ἠδικήθη μετελθεῖν ἐθέλων, καιρὸν ἐξεδέχετο. καὶ τότε μὲν εἰς Ἰσθμὸν μετὰ τῶν ἀριστέων πλεύσας, ἀνέθηκε τὴν ναῦν Ποσειδῶνι. αὖθις δὲ Μήδειαν παρακαλεῖ ζητεῖν ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑπόσχῃ. ἡ δὲ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πελίου παρελθοῦσα, πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ [Ἀστερόπειαν δηλαδὴ, καὶ Ἀντινόην] τὸν πατέρα κρεουργῆσαι, καὶ καθεψῆσαι, διὰ φαρμάκων αὐτὸν ἐπαγγελομένη ποιήσειν νέον. καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν, κριὸν μελίσασα, καὶ καθεψήσασα, ἐποίησεν ἄρνα. αἱ δὲ πιστεύσασαι, τὸν πατέρα κρεουργοῦσι, καὶ καθέψουσιν. Ἄκαστος δὲ μετὰ τῶν τὴν Ἰωλκὸν οἰκούντων, τὸν πατέρα θάπτει. τὸν δὲ Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας, τῆς Ἰωλκοῦ ἐκβάλλει. οἱ δὲ, ἧκον εἰς Κόρινθον. καὶ δέκα μὲν ἔτη διετέλουν εὐτυχοῦντες. αὖθις δὲ τοῦ τῆς Κορίνθου βασιλέως Κρέοντος τὴν θυγατέρα Γλαύκην Ἰάσονι ἐγγυῶντος, παραπεμψάμενος Ἰάσων Μήδειαν, ἐγάμει. ἡ δὲ, οὕς τε ὤμοσεν Ἰάσων θεοὺς ἐπικαλεσαμένη, καὶ τὴν Ἰάσονος ἀχαριστίαν

Interea redit Iaſon, ac vellus aureũ Peliæ dedit. Qui, cum de iniurijs, quibus affectus erat, aliení ſibi cum eo expoſtulãdi tempus foret, occaſionem expectandam eſſe cenſuit. Proinde ſumptis ſecum lectiſſimis heroibus, in Iſthmum nauigauit, ac nauim Neptuno dedicauit. Inde Medeam monet vt rationem ineat, qua Pelias illi tot iniuriarũ pœnas luat. Tum illa Peliæ regiam ingreſſa: regis filias, Aſteropeã nempe & Antinoen, patrem necandum, elixandúmq; ſuaſu inducit ſuo: atq; eundem in vitam mox ætate iuuenem ſuis ſe veneficijs reuocaturam eſſe pollicetur. Idque, vt facilius credi poſſit, arietem in fruſta diſſectum, elixatúmque, agnũ reddidit. Tum illi credulæ, patrẽ occidunt, membratímq; conciſum elixant. Acaſtus autem vnà cum Iolcienſibus patrem ſepeliuit: Iaſonémque & Medeam Iolco eiecit. Hinc illi Corinthum commigrant: vbi decennium totũ fortunatè tranſegerunt. Inde cum Glaucen Creon Corinthiorum rex filiam Iaſoni deſpondiſſet, eam, dimiſſa Medea, in matrimonium duxit. Tum illa, quos Iaſon Deos iuraſſet, obteſtata, ingratúmque illius in ipſam animum,

μεμψαμένη πολλάκις, τῇ μὲν γαμουμένῃ πέπλον μεμαγμένον φαρμάκῳ ἔπεμψεν· ὃν ἀμφιασαμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγεται· τοὺς τε παῖδας, οὓς εἶχεν ἐξ Ἰάσονος, Μέρμερον καὶ Φέρητα, ἀπέκτεινε. καὶ λαβοῦσα παρὰ ἡλίου ἅρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου φεύγουσα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. λέγεται δὲ ὅτι φεύγουσα τοὺς παῖδας νηπίους ἔτι ὄντας, κατέλιπεν ἱκέτας καθίσασα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας τῆς Ἀκραίας. Κορίνθιοι δὲ αὐτοὺς ἀναστήσαντες κατετραυμάτισαν. Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας. κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ φυγὰς δὲ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. ἀλλ' οὗτος μὲν πολλῶν κρατήσας βαρβάρων, τὴν ὑφ' ἑαυτὸν χώραν ἅπασαν Μηδίαν ἐκάλεσε. καὶ στρατευόμενος ἐπὶ Ἰνδοὺς ἀπέθανε. Μήδεια δὲ εἰς Κόλχους ἦλθεν ἄγνωστος. καὶ καταλαβοῦσα Αἰήτην ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πέρσου τῆς βασιλείας ἐστερημένον, κτείνασα τοῦτον, τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν κατέστησεν.

ſubinde deteſtata, vxori quidem peplum venenis infectum miſit: quē ſimulac illa ſibi induit, cū adiutore patre, valido igne correpta cōflagrauit. Medea inſuper quos ex Iaſone filios habebat, Mermerum nempe ac Pheretē, trucidauit, & ſumtum ab Sole alatorum draconum currum conſcendit, in eóque profugit Athenas. qua in fuga, vt quidā ferūt, filios infantes adhuc, ſupplices ante Acrææ Iunonis arā conſtitutos omiſit: quos ſurgere iuſſos Corinthij multis vulneribus contrucidarunt. At Medea, quæ conuolarat Athenas, mox ibi Ægeo nupta, filium, cui Medo nomen fuit, gignit. Poſtea verò, cū Theſeo comparaſſet inſidias, Athenis in fugam acta cum Medo filio eijcitur. Qui magnum apud barbaros imperium conſecutus, ſubiectā ſibi prouinciam vniuerſam Mediam vocari voluit. & bellū contra Indos inferens vitā cum morte cōmutauit. Sed Medea nulli ſuorum agnita, ad Colchos remeauit: quę cum Æetem patrem Perſei fratris dolo ab regia ſede eiectum inueniſſet, illi regnum recuperauit.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Η ΠΕΡΙ Θεῶν, βιβλίον β'.

APOLLODORI ATHENIENSIS GRAMMATICI BIBLIOTHECES SIVE DE DEORVM ORIGINE, Liber secundus.

Benedicto AEgio Spoletino interprete.

ΕΠΕΙΔΗ δὲ τὸ τοῦ Δευκαλίωνος διεξεληλύθαμεν γένος, ἑχομένως λέγωμεν τὸ Ἰνάχου. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἴναχος. ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. τούτου, καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεύς τε καὶ Αἰγιαλεὺς παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη.

QVONIAM verò Deucalionis genus ac sobolem enarrauimus, Inachi deinceps explicemus. Inachus igitur ex Oceano & Tethye procreatur: à quo Inachus Argiuorum flumen nominatus est. Huius, & Melissæ Oceani filiæ, Phoroneus ac Ægialeus filij fuerunt. Ægialeus tametsi nulla de se prole relicta sit extinctus, Ægialeum tamen ab eo, cui præfuerat regioni, dictam fuisse terram legimus,

Φορωνεὺς δὲ ἁπάσης τῆς ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης, ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης δυναστεύων, Ἆπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Ἆπις μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστήσας δύναμιν, καὶ βίαιος ὢν τύραννος, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος ἐπιβουλευθεὶς, ἄπαις ἀπέθανε· καὶ νομισθεὶς θεός, ἐκλήθη Σάραπις. Νιόβης δὲ, καὶ Διὸς, ᾗ πρώτῃ γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο. ὡς δὲ Ἀκουσίλαος φησι, καὶ Πελασγὸς, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ, τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα φησὶν εἶναι. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου πάλιν ἐροῦμεν. Ἄργος δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος. καὶ γήμας Εὐάδνην τὴν Στρύμονος καὶ Νεαίρας, ἐτέκνωσεν Ἴασον, Πείρανθον, Ἐπίδαυρον, Κρίασον· ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν. ἐξ Ἰάσου δὲ, Ἀγήνωρ γίνεται· τούτου δὲ Ἄργος ὁ Πανόπτης λεγόμενος. εἶχε δὲ οὗτος ὀφθαλμοὺς μὲν ἐν παντὶ [τῷ] σώματι.

Atqui Phoroneus terræ, cui postea nomẽ fuit Peloponneso, totius imperio potitus, ex Laodice nympha, Apin & Nioben procreauit. Apis itaque commutato in dominandi libidinem regno, vi cuncta gerẽs, ac planè tyrannica manu administrans, Peloponnesum Apiam suo de nomine vocari iussit. Is demum Thelxionis ac Telchinis insidijs proditus, sine liberis excessit è vita: & relatus inter deos, Sarapis appellatus est. De Niobe autem, & Ioue, quam primam mortalium Iupiter iniuit, Argus natus est. Sed Acusilai testimonio Pelasgus is dicebatur, à quo Peloponneso Pelasgia nomen fuit impositum. At Hesiodus Pelasgum fuisse indigenam refert. Sed hac de re nos alibi rursus dicturi sumus. Argus itaque simulac à Phoroneo regnum accepit, Peloponnesum à se Argos dici imperauit: qui postea ducta vxore Euadne, Strymonis ac Neæræ filia, Iasum, Piranthum, Epidaurum, & Criasum genuit, qui postea regno successit. Ex Iaso autem nascitur Agenor, ex quo Argus Panoptes ortus est; hunc toto corpore oculatum fuisse legimus.

ὑπερβάλλων δὲ δυνάμει, τὸν μὲν τὴν Ἀρκαδίαν λυμαινόμενον ταῦρον ἀνελὼν, τὴν τούτου δορὰν ἠμφιέσατο. Σάτυρον δὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀδικοῦντα, καὶ ἀφαιρούμενον τὰ βοσκήματα, ὑποστὰς ἀπέκτεινε. λέγεται δὲ καὶ τὴν Ταρτάρου καὶ Γῆς Ἔχιδναν, ἣ τοὺς παριόντας συνήρπαζεν, ἐπιτηρήσας κοιμωμένην ἀπέκτεινεν. ἐξεδίκησε δὲ καὶ τὸν Ἄπιδος φόνον, τοὺς αἰτίους ἀποκτείνας. Ἄργου δὲ καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ παῖς Ἴασος, οὗ φασιν Ἰὼ γενέσθαι. Κάστωρ δὲ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν, Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος αὐτὴν φασὶν εἶναι. ταύτην, ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν, Ζεὺς ἔφθειρε. φωραθεὶς ὑφ᾽ Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἁψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν· αὐτὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος. Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν Πανόπτην, ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν, Ἀρέστορος

Hic etiam viribus præstans, ſublato, qui Arcadiã deuaſtabat, tauro, eius ſeſe corio circumtexit. adhæc Satyrũ, qui Arcadibus vim inferebat, eorúmque pecora abigebat, fortiter pugnans interfecit. Quinetiã Echiduã, quam Tartari ac Terræ filiã dicunt, quæ viatores corripiebat, dormientem nactus interimit: idémque ſublatis cædis auctoribus, Apidis interitum vltus eſt. Argi verò, & Iſmenes Aſopi filiæ Iaſus eſt filius: ex quo Ionem ortam eſſe tradunt. At Caſtor, qui de temporum ignoratione conſcripſit, necnon complures tragœdiarũ ſcriptores, Ionem Inachi filiam eſſe perhibent. Heſiodus & Acuſilaus, eam Pirenis filiam eſſe narrant: quam Iunonis ſacerdotio decoratam Iupiter vitiauit: à quo cum violatam fuiſſe puellam hanc Iuno comperiſſet, in buculam candidam transformauit, cum qua Iupiter ſe concubuiſſe abiurauit. Quare Heſiodus inquit, amantium iuſiurãdum irritum eſſe, neque ad deorum iram quicquam pertinere. Iuno interim vaccam ab Ioue depopoſcit, acceptámque Argo Panoptæ cuſtodiendam dedit. Hanc autem Aſclepiades Areſtoris,

λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου, καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός. Ἀκουσίλαος δὲ ἐκ γῆς γεγενῆσθαι αὐτὴν λέγει. οὗτος ἐκ τῆς ἐλαίας ἐδέσμευεν αὐτὴν, ἥτις ἐν τῷ Μυκηναίων ὑπῆρχεν ἄλσει. Διὸς δὲ ἐπιτάξαντος Ἑρμῇ κλέψαι τὴν βοῦν, μηνύσαντος Ἱέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν οὐκ ἠδύνατο, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινε τὸν Ἄργον· ὅθεν Ἀργιφόντης ἐκλήθη. Ἥρα δὲ τῇ βοῒ οἶστρον ἐμβάλλει. ἡ δὲ, πρῶτον ἧκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα. ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον· νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἐπελθοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρήτων ἀφανῆ ποιῆσαι. οἱ δὲ, ἠφάνισαν αὐτόν.

Pherecydes verò Inachi, sicut Cercops Argi, & Ismenes, quæ Asopi fuit, filiam scribunt. sed Acusilaus è Pirene, vt dictum antea fuit, ortam esse refert. Hic eam ad oleam, quæ in Mycenæo luco erat, alligabat. Cum verò Iupiter eam Mercurio, vt furtim abduceret, imperasset, idque ab Hierace detectum fuisset, neque celari amplius posset: lapide percussum Argum peremit. Hinc itaque Mercurius Argiphontes cognomentum accepit. Iuno demum bouem œstro concitauit. Quo facto ea prima in sinum ab se Ionium appellatum penetrauit. Mox per Illyridem progressa Hęmum transcendit, ac per ea tempora traiectum Thracium nominatum, ab illa deinde Bosporum dictum, tranauit. Inde, cum in Scythiam penetrasset, & Cimmeriam terram, cúmque per continentis multum deerrasset, multáque EVropæ maria, atque Asiæ plura, tranasset, in Ægyptum tandem peruenit: vbi pristina forma recepta ad Nili fluenta Epaphum peperit. Hunc Iuno, Curetes vt alicubi puerum occulerent, precibus impetrauit.

καὶ Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος, κτείνει Κούρητας. Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν ἅπασαν· ἐκεῖ γὰρ ἐμηνύετο τοῦ Βυβλίων βασιλέως γυνὴ ἐπιθήνει τὸν υἱόν· καὶ τὸν Ἔπαφον εὑροῦσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα, ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων. ἱδρύσατο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἰὼ, Ἶσιν ὁμοίως προσηγόρευσαν. Ἔπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων, γαμεῖ Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν· καὶ τεκνοῖ θυγατέρα Λιβύην, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Λιβύη ἐκλήθη. Λιβύης δὲ καὶ Ποσειδῶνος, γίνονται παῖδες δίδυμοι, Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος. Ἀγήνωρ μὲν οὖν εἰς Φοινίκην ἀπαλλαγεὶς ἐβασίλευσε· κἀκεῖ τῆς μεγάλης ῥίζης ἐγένετο γενεάρχης. ὅθεν ὑπερθησόμεθα περὶ τούτου. Βῆλος δὲ ὑπομείνας ἐν Αἰγύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου· γαμεῖ δὲ Ἀγχινόην τὴν Νείλου θυγατέρα· καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι, Αἴγυπτος καὶ Δαναός· ὡς δέ φησιν Εὐριπίδης, καὶ Κηφεὺς καὶ Φινεὺς προσέτι.

Quod factum vbi Iupiter reſciuit, Curetas occidit. Io interim ad filium ſeſe veſtigandum accingit. Quę cum Syriā propè vniuerſam peruagata eſſet: quòd illic Bybliorum regis vxor filium educare ſignificabatur: & tandem Epapho inuento in Ægyptum remeauit; ac Telegono, qui tum Ægyptiorum imperium adminiſtrabat, nupſit. Hic ipſa Cereri, quam Iſin vocarunt Ægyptij, ſtatuam collocauit. Et Ionem quoque Iſidem appellarunt. Epaphus autē Ægyptijs imperans, Memphin Nili filiam ſibi coniugauit: déq; vxoris nomine conditam vrbē, Memphim nominauit, ex eáq; Libyam filiā procreauit, à qua & pars vna terrarum Libya vocitata eſt. Cæterum ex Libya Neptunóq; gemini Agenor ac Belus oriūtur. Agenor itaq; in Phœnicē profectus, & inibi regni ſedē conſtituit: vbi & magnæ ſobolis auctor extitit: quare de eo in præſentia dicere ſuperſedebimus. At Belus, quòd ex Ægypto minime diſceſſiſſet, Ægypti regnū cōſequitur: atq; Anchinoen Nili filiā duxit vxorē, de qua ſibi filios geminos procreauit Ægyptū nempe, ac Danaum, ſed & EVripidis teſtimonio Cepheum Phineúmq; etiam liberos habuit.

Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν· Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. ὃς καὶ κατασκαψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν [ἀφ' ἑαυτοῦ] ὠνόμασεν Αἴγυπτον. γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν, Αἰγύπτῳ μὲν παῖδες πεντήκοντα· θυγατέρες δὲ Δαναῷ πεντήκοντα. στασιαζόντων δὲ αὐτῶν περὶ ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, ὕστερον Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας, πλὴν ἑνὸς ἢ δυεῖν, διὰ τῶν αὐτοῦ θυγατέρων ἀνεῖλε, δεδοικὼς, [καθότι καὶ ἐκ χρησμοῦ, ὅτι φονευθήσεται ὑπὸ ἑνὸς αὐτῶν, καὶ] ὑποθεμένης Ἀθηνᾶς αὐτῷ, ναῦν πρῶτος κατεσκεύασε, [τὴν κληθεῖσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ πεντηκόντορον.] ἐν ᾗ τὰς κόρας ἐνθέμενος ἔφυγε. προσσχὼν δὲ Ῥόδῳ τὸ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο. ἐντεῦθεν δὲ ἧκεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσι Ἐλαίωρ ὁ τότε βασιλεύων [αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας Δαναοὺς ὠνόμασεν,] ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχούσης, ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Ποσειδῶν μηνίων Ἰνάχῳ,

Igitur Danaum Belus ad Libyam incolendam, Ægyptúmque & Arabiam habitandam misit. Qui, cum deuastasset Melampodum terram, eam Ægypti nomine appellari de seipso voluit. Porrò & Ægypto è pluribus coniugibus filij mares quinquaginta gignuntur: at fratri Danao filiæ totidem. Qui cum de regno inter se contenderent, Danaus Ægypti filios præter vnum aut alterum, filiarum suarum opera necauit: nam ex oraculo cædem sibi ab eorum vno imminere acceperat: metu perculsus, Mineruæ consilio, nauim nominatam ab eo de filiarum suarum numero πεντηκόντορον, quasi dixeris quinquagintiremem, primus fabrefecit, in qua filiabus impositis aufugit. Inde in Rhodum appellens Mineruæ Lindiæ statuam dedicauit. Hinc & Argos se contulit & huic regnū tradit Helanor, qui tum Argis regnabat. At ipse Danaus eius regionis potitus, suo ipsius nomine incolas Danaos appellauit. Sed quòd ea regio aquarum caritate laborabat, ex quo Neptunus iratus Inacho fontes siccauerat,

διότι τὴν χώραν Ἀθηνᾶς ἐμαρτύρησεν εἶναι, τὰς θυγατέρας ὑδρευσομένας ἔπεμψε. μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ, ῥίπτει βέλος ἐπὶ ἔλαφον, καὶ κοιμωμένου Σατύρου τυγχάνει· κἀκεῖνος περιαναστὰς, ἐπεθύμει συγγενέσθαι. Ποσειδῶνος δὲ ἐπιφανέντος, ὁ Σάτυρος μὲν ἔφυγεν· Ἀμυμώνη δὲ, τούτῳ συνευνάζεται. καὶ αὐτῇ Ποσειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐμήνυσεν. οἱ δὲ, Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος, τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίουν. Δαναὸς δὲ, ἅμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ καὶ μνησικακῶν περὶ φυγῆς, ὡμολόγει τοὺς γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. Ὑπερμνήστραν μὲν οὖν, τὴν πρεσβυτέραν, ἐξεῖλε Λυγκεῖ, καὶ Γοργοφόνην Πρωτεῖ. οὗτοι γὰρ ἐκ βασιλίδος γυναικὸς Ἀργυφίης ἐγεγόνεισαν Αἰγύπτῳ. τῶν δὲ λοιπῶν ἔλαχον, Βούσιρις μὲν καὶ Ἐγκέλαδος, καὶ Λύκος καὶ Δαίφρων, τὰς Δαναῷ γεννηθείσας ἐξ ΕΥρώπης. ΑΥτομάτην, Ἀμυμώνην, Ἀγαύην, Σκαιήν. αὗται δὲ ἐκ βασιλίδος ἐγένοντο Δαναῷ.

quod eam Mineruæ terram eſſe teſtatus eſt, filias ſuas interim aquatum emiſit. harum vna Amymone aquam diſquirens, telum in ceruum iacit, ac Satyrum dormitantem ferit: quare ille ſomno expergefactus, puellæ ineundæ miro deſiderio capitur. At Neptuni ſuperuentu Satyrus ſe dedit in fugam. Amymone autem cum hoc concubuit, eique Neptunus Lernæos fontes indicauit. Porrò Ægypti filij Argos profecti vt mutuam inter ſe ſimultatem compeſcerent, ſe ſe cohortantur, & Danai filias ſibi in matrimonium dari obſecrant. Tum Danaus, ſimul, quòd parum crederet eorum pollicitationibus, ſimul quòd fugæ exiliique ſui reminiſceretur iniuriæ, nuptias pactus ſortito puellas diſtribuere cœpit. Hypermneſtram igitur natarũ maximam Lynceo, & Gorgophonem Proteo ſelegit. Hos enim ex coniuge regina Argyphia Ægyptus extulerat. Inde ſuam quiſque ſortiti ſunt. Buſiris quidẽ & Enceladus, Lycuſque ac Daiphron, AVtomaten, Amymonen, Agauen, Seçã, Danao ex EVropa regia matrona ſatas ducũt.

ἐκ δὲ Ἐλεφαντίδος, Γοργοφόνη καὶ Ὑπερμνήστρα. Λυγκεὺς δὲ καὶ Καλύκην ἔλαχεν· Ἴστρος δὲ, Ἱπποδάμειαν· Χαλκώδων, Ῥοδίαν· Ἀγήνωρ, Κλεοπάτραν· Χαῖτος, Ἀστερίαν· Διοκορυστὴς, Ἱπποδάμειαν· Ἄλκις, Γλαύκην· Ἀλκμήνων, Ἱππομέδουσαν· Ἱππόθοος, Γόργην· Εὐχήνωρ, Ἰφιμέδουσαν· Ἱππόλυτος, Ῥόδην. οὗτοι μὲν οἱ δέκα ἐξ Ἀραβίας γυναικός. αἱ δὲ παρθένοι, ἐξ Ἁμαδρυάδων νυμφῶν· αἱ μὲν, Ἀτλαντείης· αἱ δὲ, ἐκ Φοίβης. Ἀγαπτόλεμος δὲ, ἔλαχε Πειρήνην· Κέρκηστις δὲ, Δώριον· Εὐρυδάμας, Φάρτην· Αἴγιος, Μνήστραν· Ἄργιος, Εὐίππην· Ἀρχέλαος, Ἀνεξιβίην· Μέναχος, Νηλώ. οἱ δὲ ἑπτὰ ἐκ Φοινίσσης γυναικός· αἱ δὲ παρθένοι, Αἰθιοπίδες. ἀκληρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμωνυμίαν τὰς Μέμφιδος, οἱ ἐκ Τυρίας. Κλεῖτος Κλειτήν· Σθένελος Σθενέλην· Χρύσιππος Χρυσίππην. οἱ δὲ ἐκ Καλιαίδης [καὶ Νηίδος] νύμφης παῖδες δώδεκα, ἐκληρώσαντο, περὶ τῶν ἐκ Πολυξοῦς Ναΐδος. ἦσαν δὲ οἱ μὲν παῖδες, Εὐρύλοχος, Φαίτης, Περισθένης, Ἕρμος, Δρύας,

At ex Elephantide ortę fuerunt, Gorgophone, atq; Hypermnestra: sed Lynceus & Calycen sortitus ducit. Ister autem Hippodamiam: Chalcodon, Rhodiam: Agenor, Cleopatram: Asteriam Chætus* Hippodamiā Diacorystes: Alcis Glaucen: Alcmenon Hippomedusam: Hippothous Gorgen: Iphimedusam EVchenor: Rhoden Hippolytus. Hi decē ex Arabia vxore geniti sunt. Sed puellæ ex Hamadryadibus Nymphis, aliæ ex Atlantea, aliæ ex Phœbe natæ sūt. Agaptolemo Pirene, Cercestis Dorioni, EVrydamāti Pharte, Ægio Mnestra, EVippe Argio, Anexibia Archelao, Menacho Nelo, obuenerūt. Hi septem è Phœnissa coniuge orti sunt. at puellæ, quæ Æthiopides erāt, quod cognomines essēt Mēphidi, haudquaquā sortito inter se copulari voluerūt. Nam ex Tyria nati matre Clitus, Cliten, Sthenelus, Sthenelen, Chrysippus, Chrysippen duxit. At qui ex Caliande & Naide nympha, præter eos filij duodecim nati erant, cum totidem Polyxonis filiabus, sortito matrimonium contraxerunt. Illorum hæc sunt nomina, EVrylochus, Phantes, Peristhenes, Hermus, Dryas,

Ποταμὼν, Κισσεὺς, Λίξος, Ἴμβρος, Βρόμιος, Πολύκτωρ, Χθόνιος. αἱ δὲ κόραι Νύμφης, Αὐτονόη, Θεανὼ, Ἠλέκτρα, Κλεοπάτρα, Εὐρυδίκη, Γλαυκίππη, Ἀνθήλεια, Κλεοδώρη, Εὐίππη, Ἐρατὼ, Στύγνη, καὶ Βρύκη. οἱ δὲ Γοργόνων Αἰγύπτῳ γενόμενοι, ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ Πιερείας. καὶ λαγχάνει, Περίφας μὲν, Ἀκταίην· Οἰνεὺς, Ποδάρκην· Αἴγυπτος, Διωξίππην· Μενάλκης δὲ, Ἀδύτην· Λάμπος, Ὠκυπέτην· Πυλάργην Ἴδμων. ὀκτὼ δὲ εἰσὶ νεώτατοι· Ἴδας, Ἱπποδίκην· Δαΐφρων, Ἀδιάντην (αὗται δὲ ἐκ μητρὸς ἐγένοντο Ἕρσης) Πανδίων, Καλλιδίκην· Ἄρβηλος, Οἴμην· Ὑπέρβιος, Κελαινώ· Ἱπποκορυστὴς, Ὑπερίππην. οὗτοι ἐξ Ἡφαιστίνης. αἱ δὲ ἐκ Κρινοῦς. ὡς δὲ ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους, ἑστιάσας ἐγχειρίδια διαδίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν, πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη δὲ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα· διὸ καθείρξας αὐτὴν Δαναὸς, ἐφρούρει. αἱ δὲ ἄλλαι τῶν μὲν Δαναοῦ θυγατέρων, τὰς μὲν κεφα-

Potamon, Cisseus, Lixus, Imbrus, Bromius, Polyctor, Chthonius. Hæ verò sunt ex Nympha natę, AVtonoe, Theano, Electra, Cleopatra, EVrydice, Glaucippe, Anthelea, Cleodora, EVippe, Erato, Stygne, Bryce. Qui verò de Gorgonibus Ægypto nati sunt, eas, quæ de Pieria genitæ fuerũt, sortiti duxerunt. Nam Periphanti obtigit Actæa, OEneo Podarce, Ægypto Dioxippe, Menalcæ Adyte, Ocypete Lãpo, Pylarge Idmoni. Sex autem nouissimi sunt: Idas, qui Hippodicen: Daiphron, qui Adianten duxit, ex Herse matre natas: Pandion, qui Callidicen: Arbelus, qui OEmẽ: Hyperbius, qui Celæno: Hippocorystes, qui Hyperipten sibi coniugarũt. Hi ex Hephæstine oriũtur: at puellæ matre Crinone fuerunt. Post, vbi suã quisq; sortitus, coniugẽ duxerunt, acceptos in conuiuiũ cunctos Danai filiæ datis à patre pugionib⁹ somno sepultos, suũ quæq;, sponsos occidũt, vna tantũmodo excepta Hypermnestra: hæc enim sola Lynceũ, quòd eius virginitate abstinuisset, incolumẽ asseruauit. Quamobrem hanc Danaus cõiectã in vinculis custodiri iubet. Reliquę Danai filiæ præsecta spõsorũ capi-

λὰς τῶν νυμφίων ἐν τῇ Λέρνῃ κατώρυξαν, τὰ δὲ σώματα, πρὸ τῆς πόλεως ἐκηδεῦσαν· καὶ αὐτὰς ἐκάθηραν Ἀθηνᾶ τε καὶ Ἑρμῆς, Διὸς κελεύσαντος. Δαναὸς δὲ ὕστερον τὴν Ὑπερμνήστραν Λυγκεῖ συνῴκισε· τὰς δὲ λοιπὰς θυγατέρας εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα τοῖς νικῶσιν ἔδωκεν. Ἀμυμώνη δὲ ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Ναύπλιον. οὗτος μακρόβιος γενόμενος, πλέων τὴν θάλασσαν, τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ᾧ περ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ τελευτῆσαι, ἔγημε, ὡς μὲν οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Ἀτρέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς νόστους γράψας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην. καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἴακα, Ναυσιμέδοντα. Λυγκεὺς δὲ μετὰ Δαναὸν Ἄργους δυναστεύων, ἐξ Ὑπερμνήστρας τεκνοῖ παῖδα Ἄβαντα. τούτου δὲ καὶ Ὠκαλείας τῆς Μαντινέως, δίδυμοι παῖδες ἐγένοντο, Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος. οὗτοι, καὶ κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ὄντες, ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ τῆς βασιλείας ἐπολέμουν.

ta in Lerna defoderunt, corpora verò ante vrbē deplorata sepeliēda curauerūt. Has autē Minerua Mercuriúsq; Iouis imperio expiarūt. Demū postea Danaus Hypermnestram Lynceo in matrimonium copulauit, cæteras in gymnicum certamē productas victoribus habendas dedit. Amymone Neptuni semine prægnās Nauplium peperit. Hic quòd longæuus esset, mare nauigās morientiū casum permoleste ferebat. Sed & ipsi tandē aliquādo obijsse contigit, vel eo mortis genere, quo alios defungi mœstissime cōspiciebat. Verum antequam è vita decessit, vt Tragicorum auctoritate cōprobatur, Clymenē Atrei filiā sibi vxorē coniugari placuit. Qui verò reditus cōscripsit, Philyran duxisse ait. Cercopis autem testimonio, Hesionē cepit: de qua Palamedē, OEacem, Nausimedontē gignit. Lynceus autē, qui post Danaum Argis dominatus est, ex Hypermnestra quidē, Abantem filiū genuit: ex quo & Ocalea coniuge Mantinei filia, gemini procreātur, Acrisius ac Prœtus, qui cum in vtero matris adhuc essent, inter se dissidere cœperūt. Vbi verò per ætatē potuere, de regno certare non dubitarūt

καὶ πολεμοῦντες εὗρον ἀσπίδας πρῶτοι. καὶ κρατήσας Ἀκρίσιος, Προῖτον Ἄργους ἐξελαύνει· ὁ δ' ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην· ὡς δέ τινες φασὶ, πρὸς Ἀμφιάνακτα· καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα. ὡς μὲν Ὅμηρος, Ἄντειαν· ὡς δὲ οἱ τραγικοὶ, Σθενέβοιαν. κατάγει δὲ αὐτὸν ὁ κηδεστὴς μετὰ στρατοῦ Λυκίων, καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα· ταύτην αὐτῷ Κυκλώπων τειχισάντων. μερισάμενοι δὲ, τὴν Ἀργείαν ἅπασαν κατῴκουν. καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους βασιλεύει· Προῖτος δὲ Τίρυνθος. καὶ γίνεται Ἀκρισίῳ μὲν ἐξ ΕΥρυδίκης τῆς Λακεδαίμονος, Δανάη. Προίτῳ δὲ ἐκ Σθενεβοίας, Λυσίππη, καὶ Ἰφινόη, καὶ Ἰφιάνασσα· αὗται δὲ ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν. ὡς μὲν Ἡσίοδος φησὶν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο. ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. γενόμεναι δὲ ἐμμανεῖς, ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν. αὖθις δὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον διελθοῦσαι μετὰ ἀκοσμίας ἁπάσης, διὰ τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον. Μελάμπους δὲ ὁ Ἀμυθάονος,

Hique belligerantes primi clypeos inuenerunt. Inde victor Acrisius Proetũ Argis exegit: qui ad Iobatem in Lyciam peruenit: sed, vt alij produnt, ad Amphianactem confugit. cuius etiam filiam ducit. Homerus autẽ Anteã dicit. At si tragœdiarum scriptoribus fidem habemus, Sthenobœam. Hũc demum socer cum Lyciorũ copijs reduxit, ac Tirynthem occupauit. quã ipsius gratia Cyclopes mœnibus cinxerunt, atque in partem assumti Argiuam terrã propè vniuersam coluerunt. Sic Acrisius Argis imperat: & Proetus Tirynthe. Adhæc Acrisius ex EVrydice Lacedæmonis filia Danaen gignit. Proetus verò de Sthenobœa Lysippen, Iphinoénque, & Iphianassam: quæ cum adultæ iam ætatis essent, in insaniam conciderunt. quòd, vt Hesiodus inquit, Dionysij ferias minime receperunt. At Acusilai sententia, quòd Iunonis simulachrum nihili fecerũt. Sic itaq; furore percitæ per omnem Argiuorum terram deerrabant. Inde iterum in Arcadiam ac Peloponnesum reuersæ nullo non dedecore labefactatæ per deserta discurrebant. Melampus autẽ Amythaonis filius,

καὶ Εἰδομένης τῆς Ἄβαντος, μάντις ὤν, καὶ τὴν διὰ φαρμάκων καὶ καθαρμῶν θεραπείαν πρῶτος εὑρηκώς, ὑπισχνεῖται θεραπεύειν τὰς παρθένους, εἰ λάβοιτο τὸ τρίτον μέρος τῆς δυναστείας. οὐκ ἐπιτρέποντος δὲ Προίτου θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις, ἔτι μᾶλλον ἐμαίνοντο αἱ παρθένοι· καὶ προσέτι μετὰ τούτων αἱ λοιπαὶ γυναῖκες. καὶ γὰρ αὗται τὰς οἰκίας ἀπολιποῦσαι, τοὺς ἰδίους ἀπώλλυον παῖδας, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. προβαινούσης δὲ ἐπὶ πλεῖστον τῆς συμφορᾶς, τοὺς αἰτηθέντας μισθοὺς ὁ Προῖτος ἐδίδου. ὁ δὲ ὑπέσχετο θεραπεύειν, ὅταν ἕτερον τοσοῦτον τῆς γῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ λάβῃ Βίας. Προῖτος δὲ εὐλαβηθεὶς, μὴ βραδυνούσης τῆς θεραπείας, αἰτηθείη καὶ πλεῖον, θεραπεύειν συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις. Μελάμπους δὲ παραλαβὼν τοὺς δυνατωτάτους τῶν νεανιῶν, μετ' ἀλαλαγμοῦ καί τινος ἐνθέου χορείας ἐκ τῶν ὀρῶν αὐτὰς εἰς Σικυῶνα συνεδίωξε. κατὰ δὲ τὸν διωγμόν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων, Ἰφινόη μετήλλαξεν.

& Idomenes, quę fuit Abantis, vaticinandi cognitione insignis, & qui potionandi, expurgandíque ratiōnē primus inuenerat, se virginib' sanitatē restituturū pollicetur: si tertiā regni partē accipiat. Proetus tanta mercede deterritus, filiarum curæ minime assentitur. Quocirca virgines lōgè maiori vesania concitātur, immò vero etiā illarū veluti contagione offensæ reliquæ mulieres cum virginibus simul furere. etenim desertis proprijs ædibus in suos ipsarū filios desęuiebāt, atq; in deserta sese fugiētes abdebāt. Cum vero id calamitatis genus in dies magis incresceret, postulatā mercedē Proetus Melampodi vltrò cōcessit. Tum ille eas se curaturū esse promittit, si regni tantumdē fratri suo Biāti attribuatur. Inter hæc Proetus veritus, ne, si filiarū cura lōgius protrahatur, mercedē ille peteret ampliorē, postulatis assensus filias Melāpodi curādas commisit. Quare Melāpus, adhibitis validissimis adulescētibus eiubilatū simul, & entheā quandā choreā imitat' de mōtib' virgines ipsas in Sicyonē est vsq; insecutus. Has dū persequeretur, Iphinoe natu maxima vitā cum morte cōmutauit.

ταῖς δὲ λοιπαῖς τυχούσαις καθαρμοῦ σωφρονῆσαι συνέβη. καὶ ταύτας μὲν ἐξέδοτο Προῖτος Μελάμποδι καὶ Βίαντι. παῖδα δ' ὕστερον ἐγέννησε Μεγαπένθην.

Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, κτείνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δέ τινες φασὶ, Πειρῆνα· ἄλλοι δὲ, Ἀλκιμένην, εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ [γυνὴ] Σθενέβοια, [ἡ καὶ Ἄντια] ἔρωτα ἴσχει, καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνουσίας. τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης αὐτῇ περὶ φθορᾶς προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην [τὸν πενθερὸν] κομίσειν· ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ἰοβάτης δὲ ἐπιγνοὺς, ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. ἦν γὰρ οὐ μόνον ἑνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον. εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγός· δι' ἧς πῦρ ἀνίει, καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυμαίνετο.

Reliquæ verò repurgatæ vesania resipuerunt. Harũ demum, Melampodi vnam, & Bianti alterã Prœtus in matrimonium collocauit: neque lõgo post tempore Megapenthem filium genuit.

Cęterùm Bellerophontes Glauci, qui Sisyphi fuit, cũ per imprudentiã Deliadem fratrẽ, siue, vt quidã ferunt, Pirenẽ, aut, vt alij volũt, Alcimenẽ peremisset, ad Prœtum Argos cõfugit, ab eóq; expiatur. Mox autẽ cum illius amore Sthenobæa, quæ & Antea dicebatur, deperiret, submisit, qui illũ de concubitu interpellaret. qui, cũ mulieris libidini minimè cõsensisset, Sthenobœa Pręto Bellerophontem quæsiti cõcubitus insimulauit. Prœtus vxori credulus, dat illi ad Iobatem socerũ literas huiusce argumẽti, vt Bellerophontẽ curaret occidendũ. At Iobates re cognita, illum vt ad Chimærã extinguendã iret, imperauit. Siquidẽ ita iuuenẽ à fera perditũ iri arbitrabatur, quãdo ea non vnius modo, sed ne multorũ quidẽ viribus facile perdomari poterat. Nam prima in parte leo, postrema draco, media verò capra esse videbatur, quæ flammas euomebat, ac proxima queq; disperdebat, pecoráq; inficiebat.

μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύναμιν. λέγεται δὲ καὶ τὴν Χίμαιραν ταύτην τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἴρηκε καὶ Ὅμηρος· γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἱστορεῖ. ἀναβιβάσας οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον [ὃν] εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον, καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ἀπὸ τούτου κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν. μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχεσθῆναι. ὡς δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τούς τε νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δοὺς τὴν θυγατέρα Φιλονόην. καὶ θνήσκων, τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ. Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρένων, χρηστηριαζομένῳ, [ὁ θεὸς] ἔφη, γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ.

Hęc enim trium belluarum viribus sub vna dũtaxat natura communita erat. Aiunt hanc ipſam Chimæram ex Homeri teſtimonio Amiſodari cura enutritã fuiſſe, natámq; ex Typhone & Echidna: id quod Heſiodi carminibus cõprobari legitur. Conſcenſo igitur Pegaſo, quem ex Meduſa ac Neptuno ſatum, & aligerum habebat Bellerophõtes, ſublatus in altum, ex eo Chimæram ſagittis impetebat. Qua demum peracta pugna, Iobates eundem in Solymos pugnatutũ miſit. vbi & id feliciter exegit, ad Amazonas expugnandas proficiſci imperauit. Quibus itẽ deuictis collectã Lyciorum iuuentutẽ, quæ cæteris præcellere videretur, in inſidijs conſidere iubet, atq; ita Bellerophontẽ occidi præcipit. Vbi aũt & hoſcẽ ad vnũ omneis ab eo cæſos accepit, admiratus inuenis pręſtantiã Iobates, literas illi Prœti oſtẽdit. Inde, vt ſecũ maneret, rogauit: eíq; Philonoẽ filiã vxorẽ dedit. Qui demũ, cum fato cõceſſiſſet, Bellerophõtẽ generũ ſuum regni ſucceſſorẽ inſtituit. Interim Acriſio de maribus filijs oraculũ ſciſcitanti, numen reſpõdit, puerũ de filia oriturum eſſe qui auo necẽ illaturus eſſet.

δείσας οὖν Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφρούρει. ταύτην μὲν, ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἔφθειρε Προῖτος, ὅθεν αὐτοῖς καὶ ἡ στάσις ἐκινήθη. ὡς δὲ ἔνιοι φασὶ, Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος ὕστερον ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς ἄρας, ἀνέτρεψε τοῦτον. βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης, ἀδελφὸς [ὁμομήτριος] Δίκτυος, Δανάης ἐρασθεὶς, καὶ ἠνδρωμένου Περσέως, μὴ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν, συνεκάλει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γάμους. τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται; τοῦ δὲ φήσαντος ἐπὶ ἵππῳ· Περσεὺς δὲ εἶπεν, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος. οὐκ αἰτερεῖ Πολυδέκτης. παρὰ μὲν οὖν τῶν λοιπῶν ᾔτησεν ἵππους·

Id igitur Acrisius pertimescens, æneo sub terra cubiculo constructo, inclusam Danaen custodiri iubet. Hanc, vt nonnulli tradunt, vitiauit Prœtus: vnde inter se orta contentio est. sed aliorum testimonio proditur, Iouem in aureum imbrem transmutatũ per impluuium in Danaes sinum delapsum cum ea concubuisse: mox vbi Perseum de filia natum esse cognouit Acrisius, ab Ioue compressam filiam minime credens, eam vnà cum filio in arca lignea conclusam in mare deiecit: quæ cum in Seriphum insulam delata fuisset, Dictys desumptum puerum educauit. Cæterum, Polydectes vterinus Dictyis frater, Seriphi rex, Danaes amore correptus, cum ea (Perseus enim in virilem ætatem peruenerat) potiri nequiret, amicos, quibuscum & Perseum etiam, cõuocat: iisq; ob Hippodamiæ OEnomai filiæ nuptias eranum se celebraturum edicit. Cui tum Perseus, qua nam, inquit, in re conficies eranum? equo Polydectes respondet. Atqui Perseus, Gorgonis, ego, inquit, capite. Tum rex contra nihil subiecit. Mox verò, ab alijs equos exposcit:

παρὰ δὲ τοῦ Περσέως οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τῆς Γοργόνος κομίζειν τὴν κεφαλήν. ὁ δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων, ἐπὶ τὰς Φόρκου γίνεται θυγατέρας, Ἐντὼ, καὶ Πεμφρηδὼ, καὶ Δεινώ. ἦσαν [δὲ] αὗται Κήπυς τε καὶ Φόρκου Γοργόνων ἀδελφαὶ, γραῖαι ἐκ γενετῆς· ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς, καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον· καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἤμειβον ἀλλήλαις. ὧν κυριεύσας ὁ Περσεὺς, ὡς ἀπῄτουν, ἔφη ἀποδώσειν, ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν. αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασί τινες εἶναι πήραν· Πίνδαρος, δὲ, καὶ Ἡσίοδος ἐν ἀσπίδι, ἐπὶ τοῦ Περσέως·

Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα
δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε.

Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν· εἶχον δὲ καὶ τὴν ἄϊδος κυνῆν. ὑφηγησαμένων δὲ τῶν Φορκίδων, ἀποδοὺς τόν τε ὀδόντα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐταῖς, καὶ παραγενόμενος πρὸς τὰς νύμφας, καὶ τυχὼν ὧν ἐσπούδασε,

ſed, quòd equum à Perſeo habere nõ poſſet, pro ſymbola Gorgonis caput illi, vt afferret, imperauit. Tum Perſeus, Mercurij ac Mineruæ ductu, Phorci filias adijt, Ento, Pemphredo, & Dino. Hæ fuere Cetúſque, & Phorci natæ, Gorgonum ſorores, ab ortu ipſo ſtatim anus factæ, vnóque tres oculo, & dente vno præditæ, quibus, & viciſſim, inter ſe vtebantur. Hæc, vbi potitus eſt Perſeus, repoſcentibus illis, ſe redditurum pollicetur, ſi, quæ ad Nymphas, ipſa duceret, viam commonſtrarent. Erant autem hiſce Nymphis talaria, & cibiſis, quam peram quidam eſſe putant. Id Pindarus, & Heſiodus in clypeo, vbi de Perſeo ſic ait:

Horrendæ totas ſcapulas
caput occupat ingens
Gorgonis, idque intra cibiſin latet.

Nam cibiſis, quòd inibi condantur indumentum, & cibaria, dicta eſſe videtur. Adhæc Orci galeam habebant. Reſtitutis itaque Phorcidibus & dente, & oculo, quòd viam demonſtraſſent, ad Nymphas peruenit: Adeptus inde, quæ cupiebat, hu-

τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο· τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε· τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο· ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὓς ἤθελεν, ἔβλεπεν, ὑπὸ ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην πετόμενος εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἧκεν· καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. ἦσαν δὲ αὗται, Σθενώ, ΕΥρυάλη, Μέδουσα. μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα. διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεὺς ἐπέμφθη. εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων· ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας χρυσᾶς, δι᾽ ὧν ἐπέτοντο· τοὺς δὲ ἰδόντας, λίθους ἐποίουν. ἐπιστὰς οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμέναις, κατευθυνούσης τὰς χεῖρας Ἀθηνᾶς, ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι᾽ ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπεν, ἐκαρατόμησεν αὐτήν. ἀποτμηθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς Γοργόνος ἐξέθορε Πήγασος πτηνὸς ἵππος, καὶ Χρυσάωρ ὁ Γηρυόνου πατήρ. τούτους δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος. ὁ μὲν οὖν

meris ante omnia peram induxit, ac pedibus talaria accommodauit: postremò galeam capiti imposuit. Hac igitur tectus, quoscumque voluisset, ipse inuisus alijs, peruidebat. Is, vbi à Mercurio adamantinam Harpen accepit, ad Oceanum deuolauit: hîc Gorgonas dormientes deprehendit. His autem EVryalæ vni: Stheno alteri: tertiæque Medusæ nomẽ fuit. In quibus solam Medusam mortalem fuisse perhibent. Ad huiusce itaque caput reportandum Perseus emissus fuit. Erant Gorgonibus capita, squamosarum anguium spiris obsita: dentes præterea tantæ magnitudinis, quantæ suum esse videntur. Adhæc manus æneæ, & alæ aureæ, quibus conuolabant: quæ, quicumque obtuerentur, eos in saxa omnes commutabant. Has demũ Perseus somno sepultas adortus, cuius manus Pallas dirigebat, auersus oculis in æreũ clypeum defixis, per quem ipsam Gorgonis imaginem respiciebat, Medusæ caput amputauit. quo resecto Pegasus alatus equus repente prosiluit, & Chrysaor Geryonæ pater. Hosce autem è Neptuno creauit. Igitur

Περσεὺς ἐνθέμενος εἰς τὴν κίβισιν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν ἐχώρει. αἱ δὲ Γοργόνες ἐκ τῆς κοίτης ἀναστᾶσαι, τὸν Περσέα ἐδίωκον, καὶ συνιδεῖν αὐτὸν οὐκ ἠδύναντο διὰ τὴν κυνῆν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπ᾽ αὐτῆς. παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν, ἧς ἐβασίλευε Κηφεὺς, εὗρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν, παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει. Κασιέπεια γὰρ ἡ Κηφέως γυνὴ, Νηρηΐσιν ἤρισε περὶ κάλλους· καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ηὔχησε. ὅθεν αἱ Νηρηΐδες ἐμήνισαν, καὶ Ποσειδῶν αὐταῖς συνοργισθεὶς, πλημμύραν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε, καὶ κῆτος. Ἄμμωνος δὲ χρήσαντος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορά· τοῦτο ἀναγκασθεὶς ὁ Κηφεὺς ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων, ἔπραξε, καὶ προσέδησε τὴν θυγατέρα πέτρᾳ. ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς, καὶ ἐρασθεὶς, ἀναιρήσειν ὑπέσχετο Κηφεῖ τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσαν αὐτὴν αὐτῷ δώσειν γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις γενομένων ὅρκων, ὑποστὰς

Perſeus repoſito ſuam intra peram Meduſæ capite, receſſit. Verũ Gorgones ipſæ ſomno excitæ Perſeum inſectabantur, quem intueri ob orci galeã minimè poterant: quòd ea Perſeus cõtegebatur. Qui cum in Æthiopiã peruolaſſet, Cephei regis filiam Andromedam maris ceto iam iam deuorandam offendit: quoniam Caſſiopea Cephei cõiux de corporis formæ præſtantia, quòd ſe omnium formoſiſſimam iactitabat, Nereidas in certamen prouocauit. Quamobrem ea ſibi Nereidas iratas fecit. Tum etiam Neptunus ira percitus Cephei regnũ, & aquarũ multitudine, ac ceto immiſſo, peruaſtauit. Cepheus autem Ammonis oraculo monitus eſt, tum demum tantæ calamitati modum fore cum Caſſiopea filiam Andromedam ceto deuorandam propoſuerit. Id igitur Cepheus Æthiopũ vi compulſus fecit, ſcopulóq; filiã alligauit. Quam cõſpicatus Perſeus, & illius amore ſuccenſus, Cepheo ſeſe cetum ipſum interempturum pollicetur, ſi filiã ab imminenti periculo ereptam ſibi in matrimonium collocet. Pactis itaq; iureiurando confirmatis, Perſeus monſtrum

τὸ κῆτος ἔκτεινε, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν ἔλυσεν. ἐπιβουλεύοντος δὲ αὐτῷ Φινέως, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ἐγγυώμενος πρῶτος τὴν Ἀνδρομέδαν· μαθὼν τὴν ἐπιβουλὴν, τὴν Γοργόνα δείξας, μετὰ τῶν συνεπιβουλευόντων, αὐτὸν ἐλίθωσε παραχρῆμα. παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν προσπεφευγυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα, διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἔδειξε. τῶν δὲ ἰδόντων, ὁποῖον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων ἀπελιθώθη. καταστήσας δὲ τῆς Σερίφου Δίκτυν βασιλέα, ἀπέδωκε τὰ μὲν πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, καὶ τὴν κυνῆν Ἑρμῇ· τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Ἀθηνᾷ. Ἑρμῆς μὲν οὖν τὰ προειρημένα πάλιν ἀπέδωκε ταῖς νύμφαις. Ἀθηνᾶ δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι, τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἀνέθηκε. λέγεται δὲ καὶ ὑπ᾽ ἐνίων, ὅτι διὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἡ Μέδουσα ἐκαρατομήθη. φασὶ δὲ ὅτι καὶ περὶ κάλλους ἠθέλησεν ἡ Γοργὼ αὐτῇ συγκριθῆναι. Περ-

aggressus occidit, atque Andrómedam soluit. Huic non ita multo post Phineus Cephei frater insidias parat, vt is qui primus iam Andromedæ coniux designatus erat. verùm id vbi resciuit Perseus, cum coniuratis omnibus Phineum Medusæ capite ostentato in saxa repente conuertit. Itaque Perseus reuersus in Seriphum, matrem ad aras cum Dictye, ob Polydectis violentiam confugisse, deprehendit. Inde impetu facto aggressus regem, concurrentium amicorum auxilio fretum, auersus Gorgonis caput ostendit: idque quotquot aspexerunt, qualicumque quisque forma esset, in saxa commutatus est. Mox vbi Dictyn Seriphi regem constituit, Mercurio talaria, peram, & galeam reddidit, & Gorgonis caput Mineruæ dono dedit. Ea verò Mercurius omnia Nymphis restituit. Cęterum Pallas in medio clypeo Medusæ caput apposuit. Nec desunt qui Gorgonis caput à Minerua pręcisum fuisse dicát. Aiunt enim eá sese pulchritudine Palladi comparare non erubuisse. Atqui Per-

σεὺς δὲ μετὰ Δανάης καὶ Ἀνδρομέδας ἔσπευδεν εἰς Ἄργος, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσηται. ὁ δὲ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν Πελασγιῶτιν ἐχώρησε γῆν. Τευταμίου δὲ τοῦ Λαρισσαίων βασιλέως ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ διατιθέντος γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. ἀγωνιζόμενος δὲ, πένταθλον τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. αἰσθόμενος δὲ τὸν χρησμὸν τετελεσμένον, τὸν μὲν Ἀκρίσιον ἔξω τῆς πόλεως ἔθαψεν. αἰσχυνόμενος δὲ εἰς Ἄργος ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν κλῆρον τοῦ δι' αὐτοῦ τετελευτηκότος, παραγενόμενος εἰς Τίρυνθα πρὸς τὸν Προίτου παῖδα Μεγαπένθην, ἠλλάξατο· τούτῳ τε τὸ Ἄργος ἐνεχείρισε. καὶ Μεγαπένθης μὲν ἐβασίλευσεν Ἀργείων· Περσεὺς δὲ Τίρυνθος· προστειχίσας Μίδειαν, καὶ Μυκήνας. ἐγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ, πρὶν μὲν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα [Πέρσην,] ὃν παρὰ Κηφεῖ κατέλιπεν. ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς Περσῶν βασιλέας λέγεται γενέσθαι· ἐν Μυκήναις δὲ Ἀλκαῖ-

ſeus, cum Danae & Andromeda Argos Acriſium viſurus properauit. Is autem oraculi metu Argos deſeruit, atque in Pelaſgiam terram commigrauit. Interea Teutamia Lariſſæorum rege, patri iam vita functo gymnicum certamen edituro, ad id etiam Perſeus decertaturus aduenit: ac etiam quinquertium ludens, diſci iactu Acriſij pede percuſſo, actutũ eum interfecit. Poſt, vbi Perſeus oraculum iam expletum eſſe animaduertit, Acriſium quidem extra vrbem ſepeliuit. Verum, quòd Argos ad illius hereditatem adeũdam, qui eius opera occubuiſſet, remeare iuſto quodam pudore teneretur, profectus Tirynthem ad Megapenthem Prœti filium, cum regno viciſſim commutauit. Nam illi Perſeus Argos tradidit, ac Megapenthes Argiuorum regno præficitur: Perſeus verò Tirynthẽ adeptus, Mideámq;, & Mycenas admuniuit. Porrò ex Andromeda Perſeus filios habuit antè quàm in Græciã veniſſet, Perſem ſcilicet, quẽ apud Cepheũ reliquerat. Ab hoc Perſarum reges originem duxiſſe feruntur. At Mycenis procreauit Al-

ος, καὶ Σθένελος καὶ Ἕλας, Μήστωρ τε καὶ Ἠλεκτρύων, καὶ θυγάτηρ Γοργοφόνη ἣν Περιήρης ἔγημεν. πάλιν δὲ ἐξ Ἀλκέως Ἱππονόμης τῆς Μενοικέως Ἀμφιτρύων ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀναξώ. ἐκ δὲ Μήστορος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος, Ἱπποθόη. ταύτην ἁρπάσας Ποσειδῶν, καὶ κομίσας ἐπὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους, μίγνυται, καὶ γεννᾷ Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον· καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσεν, ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη. ἐκ Ταφίου δὲ, παῖς Πτερέλαος ἐγένετο. τοῦτον ἀθάνατον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἐν τῇ κεφαλῇ χρυσῆν ἐνθεὶς τρίχα. Πτερελάῳ δὲ ἐγένοντο θυγάτηρ Κιμαιθὼ, καὶ ἄρρενες παῖδες, Χρόμιος, Τύραννος Ἀντίοχος, Χερσιδάμας, Μήστωρ, Εὐήρης. Ἠλεκτρύων δὲ γήμας τὴν Ἀλκαίου θυγατέρα Ἀναξὼ, ἐγέννησε θυγατέρας μὲν Ἀλκμήνην, παῖδας δὲ Στρατοβάτην, Γοργοφόνον, Φιλονόμον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Λυσίνομον, Χειρίμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον. μετὰ δὲ τούτους, καὶ νόθον ἐκ Φρυγίας γυναικὸς Μιδείας Λικύμνιον. Σθενέλου δὲ καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλκυόνη καὶ

cæum, Sthenelum, Helam, ac Mastorem, & Electryonem, filiam insuper Gorgophonem, quam Perieres vxorem duxit. Item ex Alceo, atq; Hipponome Menœcei filia nascitur Amphitryo, & Anaxo filia. De Mestore, ac Lysidice Pelopis filia Hippothoe gignitur: quam, cũ rapuisset Neptunus, atque in Echinadas insulas intulisset, comprimit: ex eâque Taphium creat, qui Taphum solum colonos induxit habitaturos, quos Teleboas quòd procul à patria iuerit, appellauit. Sed ex Taphio Pterelaüs natus est. Hunc Neptunus aureo crine illius capiti imposito, fecit immortalẽ. Cęterum Pterelai septem filij fuerunt, femina quidem Comætho, at mares, Chromius, Tyrannus, Antiochus, Chersidamas, Mastor, Eueres. Atqui Electryon ducta in matrimonium Anaxone Alcęi filia, suscepit feminei quidẽ sexus Alcmenam, mares autem, Stratobatẽ, Gorgophonũ, Philonomũ, Celæneũ, Amphimachũ, Lysinomũ, Cherimachũ, Anactorẽ, Archelaũ: sed posthosce spuriũ ex Phrygia muliere Midea Licymniũ. E Sthenelo verò & Nicippe, quæ Pelopis fuit', Alcinoe &

Μέδουσα· ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς ἐγένετο, ὃς καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν. ὅτι γὰρ Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν θεοῖς ἔφη, τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύειν Μυκηνῶν. Ἥρα δὲ διὰ τὸν ζῆλον, Εἰλείθυιαν ἔπεισε τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν, Εὐρυσθέα δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκεύασε γεννηθῆναι, ἑπταμηνιαῖον ὄντα. Ἠλεκτρύονος δὲ βασιλεύοντος Μυκηνῶν μετὰ Ταφίου, οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες, τὴν Μήστορος ἀρχὴν τοῦ μητροπάτορος ἀπῄτουν. καὶ μὴ προσέχοντος Ἠλεκτρύονος, ἀπήλαυνον τὰς βόας. ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων, ἐκ προκλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἐσώθη δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων Λικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων· τῶν δὲ Πτερελάου, Εὐήρης, ὃς καὶ τὰς ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες, ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἑλόντες· καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἠλείων Πολυξένῳ. Ἀμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν εἰς Μυκήνας. ὁ δὲ Ἠλεκτρύων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν

Medusa procreantur: mox etiā eidē EVrystheus natus est, qui Mycenis imperauit. Nā quo tēpore Hercules gignēdus esset, tū Iupiter inter Deos dixisse fertur, qui è Persei prole oriturus est, Mycenis regnabit. Hinc Iuno persuasit ob inuidiā, Ilithyiæ, vt Alcmenes partū cohiberet; eámq; vt EVrystheus Sthenelei filius in lucē, iam septimestris, proderet, subornauit. Ad Electryonē autē Mycenis cū Taphio imperantē Pterelai filij profecti, ab eodē Mastoris regnū auo materno sepetūt. qui, quòd ab eorum postulatis maximè abhorreret Electryo, ipsius boues abegerūt. Tū Electryonis filij vim vi repellētes, mutuo concursu perimuntur. at ex Electryonis liberis Licymnius, quòd puer admodū esset adhuc, seruatur incolumis. Atqui ex Pterelai natis Eueres, qui naueis asseruabat, superstes fuit. Tū q; de Taphijs euasissēt, vela vēto dederūt, & abactas secū boues Polyxeno Eliēsiū regi cōmēdarūt. Cęterū Amphitryo redēptas de Polyxeno boues Mycenas abduxit. Interea verò Electryo filiorū cædē vlturus, regno simul cum Alcmene filia in

Ἀμφιτρύωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διενοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης Ἀμφιτρύων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον. τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἠλεκτρύονος κεφαλὴν ἐλθὸν, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρόφασιν Σθένελος, παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν, καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε. τὴν δὲ Μίδειαν μεταπεμψάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἀτρέα καὶ Θυέστην, παρέθετο τούτοις. Ἀμφιτρύων δὲ σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ παραγενόμενος ἐπὶ Θήβας, ὑπὸ Κρέοντος ἡγνίσθη· καὶ δίδωσι τὴν ἀδελφὴν Περιμήδην Λικυμνίῳ. λεγούσης δὲ Ἀλκμήνης γαμηθήσεσθαι τῷ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐκδικήσαντι τὸν θάνατον· ὑποσχόμενος ἐπὶ Τηλεβόας στρατεύει Ἀμφιτρύων, καὶ παρεκάλει συμβάλλεσθαι Κρέοντα. ὁ δὲ, ἔφη, στρατεύσειν ἐὰν πρότερον ἐκεῖνος τὴν Καδμίαν τῆς ἀλώπε-

Amphitryonis poteſtatem tradito, iuriſiurādi religione illum prius adegit, vt ad reditum vſque filiā virginem ſeruaret intactam. Bellum enim contra Teleboas conflare cogitabat. Is autem cùm boues reduceret, earúmque vna aufugeret, in ipſam Amphitryo, tum, quam manibus forte clauam geſtabat, immiſit. Quæ de bouis cornibus repulſa in Electryonis caput inſiliens, ipſum vita priuauit. Sthenelus itaque hanc nactus occaſionem, è tota Argiuorum terra Amphitryonem exegit. Inde non modo Mycenarū, ſed etiam Tirynthis ditione potitus eſt: mox autem Pelopis ad ſe filijs Atreo Thyeſtæque accerſitis Mideam cōmendauit. Amphitryo vero cum Alcmena & Licymnio Thebas profectus, à Creōte fuit expiatus, ac Perimedem ſororem Licymnio tradit. Interea vero Alcmene dictitante ei nupturam ſe eſſe, qui fratrum ſuorum interitum vlciſceretur. Tum Amphitryo pollicitus aduerſus Teleboas ſe bellū moturum, Creontem quoque ad id ſibi ſocium aduocauit. Tum is ſocium ſe belli fore inquit, ſi prius ille Cadmiam à vulpe libe-

κος ἀπαλλάξῃ· ἔφθειρε γὰρ τὴν Καδμίαν ἀλώπηξ θηρίον. ὑποστάντος δὲ ὅμως, εἱμαρμένον ἦν αὐτὴν μηδένα καταλαβεῖν. ἀδικουμένης δὲ τῆς χώρας, ἕνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι κατὰ μῆνα προετίθεσαν αὐτῇ, πολλοὺς ἁρπαζούσῃ, τοῦτ' εἰ μὴ γένοιτο. ἀπαλλαγεὶς οὖν Ἀμφιτρύων, εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέφαλον τὸν Δηιονέως συνέπεισεν ἐπὶ μέρει τῶν ἀπὸ Τηλεβόων λαφύρων ἄγειν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν κύνα, ὃν Πρόκρις ἤγαγεν ἐκ Κρήτης, παρὰ Μίνωος λαβοῦσα. ἦν δὲ καὶ τούτῳ πεπρωμένον πᾶν ὅ,τι ἂν διώκῃ, λαμβάνειν. διωκομένης οὖν ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς ἀλώπεκος, Ζεὺς ἀμφοτέρους, λίθους ἐποίησεν. Ἀμφιτρύων δὲ ἔχων ἐκ μὲν Θορίκου τῆς Ἀττικῆς Κέφαλον συμμαχοῦντα· ἐκ δὲ Φωκέων Πανοπέα· ἐκ δὲ Ἕλους τῆς Ἀργείας Ἕλειον τὸν Περσέως· ἐκ δὲ Θηβῶν Κρέοντα, τὰς τῶν Ταφίων νήσους ἐπόρθει. ἄχρι μὲν οὖν ἔζη Πτερέλαος, οὐκ ἐδύνατο τὴν Τάφον ἑλεῖν. ὡς δὲ ἡ Πτερελάου θυγάτηρ Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρύωνος, τὴν χρυσῆν τρίχα τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξείλετο,

à vulpe liberaret: nam fera vulpes Cadmiam deuastarat. Hic & si recepisset, fato tamen cautum erat, eam à nullo vnquam mortalium captam iri. Interim, dùm fines à vulpe diripiuntur, vnũ ex vrbanis puerũ Thebani singulis mensibus ipsi apposuerunt: quæ nisi hoc factum fuisset, plures raptura erat. Igitur Amphitryo Athenas profectus ad Cephalum Deionei filium, hunc Teleboarum spoliorũ parte promissa, induxit, vt in venationem adduceret canẽ, quem Procris è Creta sumptum à Minoe, duxerat. Cui fato concessum fuerat vt quamcumque ferã insectaretur, occideret. Quamobrẽ canem, cui Lælapi nomen fuit, cũ vulpẽ insequitur, Iupiter vtrumq; lapides effecit. Amphitryo Cephalũ à Thorico, qui Atticæ terræ populi nomẽ est, belli sociũ habẽs, & de Phocẽsibus Panopeũ: ab Elo vrbe Argiuorũ Eleũ, Persei filiũ: à Thebis Creõtẽ, Taphiorũ insulas deuastat. Verum Pterelaus donec in humanis fuit, Taphum capere nunquam potuit. Post, vbi Cometho Pterelai filia Amphitryonis amore inflammata est, aureum de patris capite capillum prosecuit, inde

Πτερελάου τελευτήσαντος, ἐχειρώσατο τὰς νήσους ἁπάσας. τὴν μὲν οὖν Κομαιθὼ κτείνας Ἀμφιτρύων, καὶ τὴν λείαν ἔχων, εἰς Θήβας ἔπλει, καὶ τὰς νήσους Ἐλίῳ καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. κἀκεῖνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κτίσαντες, κατῴκησαν. πρὸ τοῦ δὲ Ἀμφιτρύωνα παραγενέσθαι εἰς Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἐλθὼν, καὶ τὴν μίαν τριπλασιάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρύωνι γενόμενος, Ἀλκμήνῃ συνευνάσθη· καὶ τὰ γενόμενα περὶ Τηλεβόων διηγήσατο. Ἀμφιτρύων δὲ παραγενόμενος, ὡς οὐχ ἑώρα φιλοφρονουμένην πρὸς αὐτὸν τὴν γυναῖκα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· εἰπούσης δὲ, ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγενόμενος αὐτῇ συγκεκοίμηται· μανθάνει παρὰ Τειρεσίου τὴν γενομένην τοῦ Διὸς συνουσίαν. Ἀλκμήνη δὲ δύο ἐγέννησε παῖδας· Διὶ μὲν Ἡρακλέα μιᾷ νυκτὶ πρεσβύτερον· Ἀμφιτρύωνι δὲ Ἰφικλέα. τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου. δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἥρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. ἐπιβοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύωνα,

Pterelai morte insecuta omnes ad vnam insulas subegit Amphitryo. Qui interfecta pòst Comethone, captis spolijs Thebas renauigat, & insulas Eleo Cephalóque tradidit. Mox illi conditas sibi cognomines vrbes habitatum commigrarunt. Prius autem quàm Amphitryo Thebas rediisset, per noctem Iupiter ad Alcmenam contendit, cum qua trinoctio facto mutatus in Amphitryonis viri formam, concubuit: quæque aduersus Teleboas gesta essent, omnia recensuit. Vbi verò Amphitryo redijt, ac se à coniuge negligentius excipi videt, ab ea huiusce rei causam postulat. cui, cum Alcmena respondisset, quòd reuersus priore nocte secum concubuisset: à Tiresia Iouis cum vxore concubitum factum resciscit. Alcmena verò duos peperit filios: Ioui quidem Herculem, vna nocte grandiorem: atque Amphitryoni Iphiclem. At cum Hercules octo iam menses natus esset, dracones duos inusitatæ magnitudinis Iuno infantem perdituros in lectum demisit: Alcmena Amphitryonis opem implorante,

Ἡρακλῆς διαναστὰς ἄγχων ἑκατέραις ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρε. Φερεκύδης δὲ φησὶν Ἀμφιτρύωνα βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν. καὶ τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν, ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγένηται. ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν μὲν, ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος· παλαίειν δὲ, ὑπὸ τοῦ Αὐτολύκου· τοξεύειν δὲ, ὑπὸ Εὐρύτου· ὁπλομαχεῖν δὲ, ὑπὸ Κάστορος· κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως. ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανε· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ, φόνου, παραναγνοὺς νόμον Ῥαδαμάνθυος, λέγοντος, Ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντα, ἀθῷον εἶναι. καὶ οὕτως ἀπηλλάγη. δείσας δὲ Ἀμφιτρύων μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβια.

Hercules in pedes erectus vtraque manu constrictos ipsos necauit. Cæterũ Pherecydes ait, Amphitryonem, dum, vter esset eius de pueris filius, scire vellet, dracones hosce in cunas lectúmue iniecisse: Quo facto Iphicles planè in fugam ire conatur. At Hercules immotus stetit: atque ita Iphiclem ex ipso genitũ cognouisse refert. Hercules currus agitare ab Amphitryone, luctandi autem artem ab AVtolyco, & ab EVryto sagittãdi rationem, à Castore sub armis exerceri, demum à Lino citharœdicã didicit. Is Orphei frater fuit. Qui cum Thebas commigrasset, ac Thebanorum ciuium numero allectus fuisset, cithara percussus ab Hercule, interijt: quòd ab eo velut præceptore vapulasset, ira succensus interemit. cui cum quidam diem dicerent, & cædis, & commissi criminis postularent, ille contra Rhadamãthi legem recitans eiusmodi, Qui manibus iniustis irritantem punierit, insons esto. & hunc in modum Hercules euasit incolumis. Veritus autem Amphitryo nequid iterum eiusmodi faceret, eum ad boum armenta amandauit,

κἀκεῖ τρεφόμενος, μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν. ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φοβερὸς, ὅτι Διὸς παῖς ἦν. τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα. πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων, οὔτε ἀκοντίζων. ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτωκαιδεκαέτης, τὸν Κιθαιρώνειον ἀνεῖλε λέοντα. οὗτος ὁρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, τὰς Ἀμφιτρύωνος ἔφθειρε βόας, καὶ τὰς Θεσπίου. βασιλεὺς δὲ ἦν οὗτος Θεσπιῶν, πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἑλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. ὁ δὲ, αὐτὸν ἐξένισε πεντήκοντα ἡμέρας. καὶ ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιόντι νυκτὸς ἑκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. πεντήκοντα δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ Μεγαμήδης γεγεννημέναι τῆς Ἀρναίου. ἐσπούδαζε γὰρ πάσας ἐξ Ἡρακλέους τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς δὲ μίαν νομίζων εἶναι τὴν ἀεὶ συνευναζομένην, συνῆλθε πάσαις. καὶ χειρωσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιάσατο· τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι. ἀνακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου πεμφθέντες ἵνα παρὰ

ibíque dũ educatur, & corporis & virium præstantia ceteris omnibus antecellebat. Adhæc visu terribilis erat, nempe Iouis filius, quíque cubitum corporis quatuor erat altitudine. Igneũ ex oculis splẽdorem effundebat: nec frustra aut ab arcu sagittas emittebat, aut iaculo feriebat. Qui, cum inter boum armenta esset annum agens decimumoctauum, leonem Cithæroneum interfecit. Hic è Cithærone impetu facto, Amphitryonis ac Thestij boues dissipabat. Is autẽ Thespiẽsium rex erat, ad quem, leonis illius occidendi ergo se contulit Hercules: apud quẽ dies quinquaginta exceptus hospitio permansit. Huic, quòd per diẽ * venatum eunti noctibus singulis singulas filias subigendas dabat. Is autem filias quinquaginta ex Megamede Arnæi filia natas habebat: qui summa ope nitebatur, vt Herculis semine repletæ omnes sibi nepotes procrearent. Hercules vnam eandémque sibi supponi puellã existimans, cum omnibus tandẽ coiuit: ac subacti suis viribus leonis pellẽ sibi induit, & huius hiatũ galeæ loco habuit. redeũti verò illi à venatiõe Ergini legati missi

Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. ἐτέλουν δὲ Θηβαῖοι τὸν δασμὸν Ἐργίνῳ δι' αἰτίαν τήνδε· Κλύμενον τὸν Μινυῶν βασιλέα λίθῳ βαλὼν Μενοικέως ἡνίοχος, ὄνομα Περιήρης, ἐν Ὀγχηστῷ Ποσειδῶνος τεμένει τιτρώσκει. ὁ δὲ κομισθεὶς εἰς Ὀρχομενὸν ἡμιθανὴς, ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. στρατευσάμενος δὲ Ἐργῖνος ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπείσατο μεθ' ὅρκων ὅπως πέμπωσιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, κατ' ἔτος ἑκατὸν βόας. ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν τοὺς κήρυκας εἰς Θήβας ἀπιόντας συντυχὼν, Ἡρακλῆς ἐλωβήσατο· ἀποτεμὼν γὰρ αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ διὰ σχοινίων τὰς χεῖρας δήσας ἐκ τῶν τραχήλων, ἔφη τοῦτον Ἐργίνῳ καὶ Μινύαις δασμὸν κομίζειν. ἐφ' οἷς ἀγανακτῶν ἐστράτευσεν ἐπὶ Θήβας. Ἡρακλῆς δὲ, λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς καὶ πολεμαρχῶν, Ἐργῖνον μὲν ἔκτεινε· τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο. καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε Θηβαίοις φέρειν. συνέβη δὲ κατὰ τὴν μάχην Ἀμφιτρύωνα γενναίως μαχόμενον

à Thebanis tributum vectigal ve exacturi, obuiã facti ierũt. Thebani verò Ergino hãc ob causã vectigales tributarij ve erant: Clymenum Minyarũ regẽ Menœcei auriga, cui nomẽ fuit Perieres, lapidis ictu in Onchesto Neptuni luco vulnerat, & hic Orchomenũ semimortuus delatus, ac moribũdus Ergino filio mortẽ suã vlcisci iubet. Erginus itaque ingẽti cum exercitu contra Thebas profectus, nõ paucis trucidatis pacẽ demum iureiurando stabilitã Thebanis dedit ea lege, vt ij ad annos viginti, boues cẽtum quotãnis tributi nomine ad eũ mitterẽt. Hercules, legatos ad id tributi petendum Thebas adeũtes forte quadã obuiã habẽs, ignominia affecit, desectis auribúsq; & naribus queq;, & funiculis suas ijs collo manus circũligãs, Hoc, inquit, Ergino, & Minyis tributũ reportate. Quas ob res indignatus Erginus in Thebas bellũ intulit. At Hercules armis à Minerua sumptis, & bello præfectus Erginũ quidẽ obtrũcauit, Minyas autẽ in fugã vertit: ac is Minyas geminatum tributum Thebanis pendere imperauit. Quo bello cum fortissimè pugnaret, Amphitryo inter-

πλουτῆσαι. λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μέγαραν· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς· Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης, Δηικόων. τὴν δὲ νεωτέραν θυγατέρα, Κρέων Ἰφίκλῳ δίδωσιν, ἤδη παῖδα Ἰόλαον ἔχοντι ἐξ Αὐτομεδούσης τῆς Ἀλκάθου. ἔγημε δὲ καὶ Ἀλκμήνην, μετὰ τὸν Ἀμφιτρύωνος θάνατον, Διὸς παῖς Ῥαδάμανθυς. κατῴκει δὲ ἐν Ὠκαλείᾳ τῆς Βοιωτίας πεφυγαδευμένος. προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν Ἡρακλῆς, ἔλαβε παρὰ Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν· παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον. ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας. μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας αὐτοῦ μάχην, συνέβη κατὰ ζῆλον Ἥρας μανῆναι· καὶ τούς τε ἰδίους παῖδας οὓς ἐκ Μεγάρας εἶχεν, εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν, καὶ τῶν Ἰφίκλου δύο. διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγήν, καθαίρεται μὲν ὑπὸ Θεσπίου· παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσει. ἡ δὲ Πυθία τότε πρῶτον Ἡρακλέα αὐτὸν προσηγόρευσε, ὁ δὲ γὰρ πρότερον Ἀλκίδης

ficitur. Porrò Hercules à Creonte ob rem præclarè geſtam natu maximam filiam, Megaram vxorem accepit: de qua filios tres, Therimachum, Creontiadem & Deicontem habuit. Iuniorem verò filiam Creon Iphiclo, qui iam Iolaum filium ex AVtomeduſa Alcathoi filia, ſuſceperat, coniugauit. Rhadamanthus autem Iouis filius poſt Amphitryonis cædem Alcmenam duxit. Quique Ocaleā Bœotiæ in exilium eiectus habitatum conceſſit. Hercules per EVrytum ſagittandi peritiam antea cōſecutus, enſem à Mercurio, ab Apolline ſagittas, à Volcano Thoracem aureum, & à Minerua peplum accepit. Nam clauā ipſe ſibi in Nemeæa ſylua cæſam comparauit. Poſt confectam cum Minyis pugnam Iunonis odio in furorem incidit, ac ſuos ipſe filios ex Megara procreatos, vnà cum duobus Iphicli liberis, in ignē coniecit. qua de cauſa ſe ipſum exilio mancipauit. Expiatur demum à Theſtio. Inde Delphos profectus Deum ſcitatur, vbinam habitatum iturus eſſet. Pythia tum primum Herculem ipſum appellauit: nam prius Alcidæ

προσηγορεύετο· κατοικεῖν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἄθλους δώδεκα ἐπιτελεῖν. καὶ οὕτω ἔφη τῶν ἄθλων συντελεσθέντων, ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι. τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς, εἰς Τίρυνθα ἦλθε. καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐπετέλει. πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ, τοῦ Νεμέου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. τοῦτο δὲ ζῶον ἦν ἄτρωτον, ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὸν λέοντα, εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ. καὶ θύειν ἱερεῖον θέλοντι, εἰς ἡμέραν ἔφη τηρεῖν τριακοστήν. καὶ ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διὶ σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωι ἐναγίζειν. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος, καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε πρῶτον. ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον, ἐδίωκε· συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, αὐτοῦ τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ,

nomine vocabatur: cumq; Tirynthem habitaturũ esse dixit, EVrystheóque annos duodecim seruiturũ, & imperatos labores totidẽ confecturum. Ad postremũ verò peractis ærumnis ipsum immortalitate donatum iri prędixit. Id vbi Hercules accepit, Tirynthem cõmigrauit, ac quicquid ab EVrystheo iubebatur, exigebat. Primum itaq; illi Nemeæi leonis pellẽ afferre iubet: id verò animal Typhone genitũ invulnerabile fuit. Hercules contendẽs in leonem Cleonas peruenit, vbi Molorchus vir, qui manibus suis victum sibi quæritabat, ipsũ hospitio excepit: cuíque hostiam immolare volenti, eam ad diẽ trigesimã ei seruare iubet. nã si de venatione incolumis reuerteretur, Ioui eã seruatori mactaret. si verò occubuerit, sibi tum per eã velut heroi inferias ageret. Post, vbi in Nemeã peruenit, quęsitúmq; leonẽ r perit, ac sagittis illũ prius impetiuit. vt verò nullis posse vulneribus occidi cognouit, protenta claua feram persequitur. quę cum in spelæum anceps confugisset, eius alterum ostium obstruxit, ac per alterum irrupit in feram: & circumpositis collo manibus,

κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε· καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. καταλαβὼν δὲ τὸν Μόλορχον ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ἡμερῶν ὡς νεκρῷ μέλλοντα τὸ ἱερεῖον ἐναγίζειν, σωτῆρι θύσας Διῒ, ἦγεν εἰς Μυκήνας τὸν λέοντα. Εὐρυσθεὺς δὲ καταλαβὼν αὐτοῦ τὴν αἰδρίαν, ἀπεῖπε τὸ λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι· δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἄθλους. φασὶ δὲ, ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ χαλκοῦν εἰσκρυβῆναι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε. καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα Πέλοπος τοῦ Ἠλείου ἐπέταττε τοὺς ἄθλους. οὗτος δὲ Ἴφιτον κτείνας, φυγὼν εἰς Μυκήνας, καὶ τυχὼν παρ' Εὐρυσθέως καθαρσίων, ἐκεῖ κατῴκει. δεύτερον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτεῖναι. αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἕλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδίον, καὶ τά τε βοσκήματα, καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμεγέθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἐννέα· τὰς μὲν ὀκτὼ, θνητάς· τὴν δὲ μέσην, ἀθάνατον. ἐπιβὰς οὖν ἅρματος ἡνιοχοῦντος Ἰολάου,

eò vſque aſtrictã tenuit, donec eã præfocauit, impoſitámque humeris Mycenas importauit. Sed vbi extrema ſui reditus die Molorchũ vt mortuo oſtiã immolaturũ deprehẽdit, Seruatori Ioui ſacris peractis leonem Mycenas intulit. Ceterũ EVrystheus cognitis Herculis viribus, ipſum vrbẽ ingredi poſtea nunquã permiſit: at pro portis res ab eo geſtas oſtentare præcepit. Ad hæc aiũt metu perculſum doliũ ſibi æneũ ſub terra occulte cõparaſſe. Deinde Copreum caduceatorẽ Eliẽſis Pelopis mittit, qui, quos ille labores exãtlaturus eſſet, iniunxit. Hic, poſt interfectũ à ſe Iphitum, Mycenis exulauit. Ibiq; poſtquã ab EVryſtheo expiationẽ eſt conſecutus, habitauit. Porrò ſecundum Herculi certamen Hydram Lernæã obtruncãdã imperauit. Hęc intra paludẽ Lernã enutrita plana omnia & cãpeſtria eruptione facta diſperdebat, in pecora atq; agros ſæuiebat. Hydra mira corporis magnitudine fuit, nouẽ capitibꝰ munita, quorum octo morti obnoxia fuiſſe dicuntur. Quod autẽ omnium medium erat, immortale fuiſſe ferũt. Hercules igitur, curru conſcenſo, Iolai aurigæ opera vſus,

παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην· καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε· τὴν δὲ Ὕδραν εὑρὼν ἔν τινι λόφῳ, παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βαλὼν βέλεσι πεπυρωμένοις, ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν. ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν κρατήσας κατεῖχεν· ἡ δὲ θάτερον τῶν ποδῶν ἀνείχετο περιπλακεῖσα· τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. ἐπεβοήθει δὲ καρκίνος τῇ Ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης, δάκνων τὸν πόδα. διὸ τοῦτον ἀποκτείνας, ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον. ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγὺς ὕλης τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν ἀνιέναι. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε· καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα. τὸ δὲ σῶμα τῆς Ὕδρας ἀνασχίσας, τῇ χολῇ τοὺς ὀϊστοὺς ἔβαψεν. Εὐρυσθεὺς δὲ ἔφη, μὴ δεῖν καταριθμῆσαι ἐν τοῖς δώδεκα τὸν ἆθλον.

ad Lernam contendit: quò cum perueniſſet, equos ſiſtit, Hydram in tumulo quodam nactus, propter Amymones fontes, vbi ea latitare conſueuerat: quam cum ignitis ſagittis impetiſſet, de latebris exilire cõpulit. egreſſamque ipſam manu prehenſat, prehenſamque tenet: ea verò pedibus ſtatim circũplicita cohibebatur. Hercules capita contundens claua, nequicquam elaborabat: namque vno contuſo, duo ſubnaſcebantur. Inſuper Hydræ peruaſti corporis Cancer admorſo Herculis pede opem ferebat. Quocirca interfecto cancro, Iolai & ipſe opem implorauit. Qui cum proximæ ſyluæ partem ſuccendiſſet, inflammatis torribus renaſcentia Hydrę capita inurẽs, eum in modum renaſcẽtium capitum ortus ſuboriri prohibebat: victor caput illud morti haud obnoxiũ reciſum defodit, eiq; ingentis ponderis lapidẽ ſuperimpoſuit, ſecus viã, quæ per Lernam Eleũtem ducit. Adhæc Hydræ corpore minutiſſime conciſo ſagittas eius felle tinxit. At EVrystheus hũc Herculis laborẽ duodecim ærumnis annumerandum eſſe negauit.

οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἰολάου τῆς Ὕδρας περιεγένετο. Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, τὴν κεράστην ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως Ἀρτέμιδος ἱερά. διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μήτε ἀνελεῖν, μήτε τρῶσαι, συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. ἐπεὶ δὲ κάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει, συνέφυγεν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, ἐκεῖθεν ἐπὶ ποταμὸν Λάδωνα· καὶ τοῦτον διαβαίνειν μέλλουσαν, τοξεύσας συνέλαβε. καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, διὰ τῆς Ἀρκαδίας ἠπείγετο. μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρτεμις συντυχοῦσα ἀφῃρεῖτο· καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον αὐτῆς κτείνοντα κατεμέμφετο. ὁ δὲ ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν ΕΥρυσθέα γεγονέναι, πραΰνας τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ, τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας. Τέταρτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν. τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκει τὴν Ψωφίδα, ὁρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. διερχόμενος οὖν Φολόην ἐπιξε-

Propterea quòd Hercules non solus, sed Iolaï adiumento Hydram superauerat. Tertium verò facinus hoc illi gerendum imponit, vt cornutam ceruam Mycenas viuam adferret. Erat enim ad OEnoen auratis cornib' insignis cerua Dianæ sacra. Quocirca Hercules, quòd eam neque occidere, neque vulneribus afficere vellet, annum totum est insecutus: Postea verò, quàm fera Herculis persecutione lassatam se esse sensit, in Artemisium montem confugit, & illinc ad Ladonem amnem: quem cum iam tranatura esset, sagitta percussam cepit, humeris sublatam ferens: & per Arcadiam iter agebat. cui, cum Apolline Diana simul obuiam facta, ceruam recipit: atque Herculem quòd sacrum sibi animal occidere voluisset, obiurgauit. tũ ille, necessitate rei damnata, EVrystheum auctorem rei fuisse affirmauit: placata Deæ iracundia, feram viuam adhuc Mycenas importauit. Quartum inde ei certamen imperauit, Erymanthiũ aprũ ad se viuum ferat. Hæc autẽ fera Psophidẽ vsque ab Erymãtho mõte prorũpẽs deuastabat. Hercules itaque Pholoem inter-

γοῦται κενταύρῳ Φόλῳ. Σιληνοῦ καὶ Νύμφης Μελίας παιδί. οὗτος Ἡρακλεῖ μὲν ὀπτὰ παρεῖχε τὰ κρέα· αὐτὸς δὲ ὠμοῖς ἐχρῆτο. αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέους, ἔφη δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον. θαρρεῖν δὲ παρακελευσάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν ἤνοιξε. καὶ μετ' οὐ πολὺ, διὰ τῆς ὀσμῆς, αἰσθόμενοι παρῆσαν οἱ κένταυροι πέτραις ὡπλισμένοι, καὶ ἐλάταις ἐπὶ τὸ τοῦ Φόλου σπήλαιον. τοὺς μὲν οὖν πρώτους τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν, Ἄγχιον καὶ Ἄγριον, Ἡρακλῆς ἐτρέψατο βαλὼν δαλοῖς· τοὺς δὲ λοιποὺς ἐτόξευσε διώκων ἄχρι τῆς Μαλέας. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον. ὃς ἐξελαθεὶς ὑπὸ Λαπιθῶν ὄρους Πηλίου, παρὰ Μέλεαν κατῴκησε. τούτῳ περιπεπτωκότας τοὺς κενταύρους τοξεύων ἵησι βέλος· τὸ δ' ἐνεχθὲν Ἐλάτου διὰ τοῦ βραχίονος τὸ γόνυ τοῦ Χείρωνος ἐμπήγνυται. ἀνιαθεὶς δὲ Ἡρακλῆς προσδραμὼν, τό, τε βέλος ἐξείλκυσε. καὶ δόντος Χείρωνος φάρμακον ἐπέθηκεν. ἀνίατον ἔχων τὸ ἕλκος, εἰς τὸ σπήλαιον ἀπαλλάσσεται· κἀκεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος,

eundum, à Pholo centauro, Sileni ac Meliæ Nymphæ filio, hospitio excipitur. Hic hospiti tostas carnes edendas apposuit. ipse verò crudis vesci maluit. Herculi interim vinum poscenti, vereri se, inquit, commune centaurorum dolium relinere: at bono illum esse animo Hercules iubet: ac ipse dolium releuit. Neque ita multo pòst centauri, quòd vinum suboluissent, affuere lapidibus armati, & abietibus in Pholi antrum irrumpunt. E quibus Anchium & Agrium, quòd primi intrare spelæum ausi fuissent, Hercules accensis torribus percussos euertit: reliquos autem ad Maleam vsque sagittis persecutus est. Inde verò ad Chironem confugere, qui à Lapithis eiectus è Pelio monte, ad Maleam habitauit. In hunc Hercules, cum circa delapsos centauros sagittis impeteret, telum emisit, quod delatũ per Elati brachiũ in Chironis genu infigitur. Tum Hercules tristitia affectus accurrit, ac sagitã extrahit, datúmq; à Chirone remedium vulneri imposuit. Ille verò irremediabili vulnere sauciatus, in spelæum se recipit, quòd in eo vita excedere vellet:

καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν· αἰτοῦντος δὲ Διὸς Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε. οἱ λοιποὶ δὲ τῶν κενταύρων φεύγουσιν ἄλλος ἀλλαχῆ. καί τινες μὲν παρεγένοντο εἰς ὄρος Μαλέαν. Εὐρυτίων δὲ, εἰς Φολόην· Νέσσος δὲ ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον. τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποδεξάμενος Ποσειδῶν εἰς Ἐλευσῖνα, ὄρος κατεκάλυψεν. ἐπανελθὼν δὲ εἰς Φολόην Ἡρακλῆς, καὶ Φόλον τελευτῶντα θεασάμενος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ἑλκύσας [τε] ἐκ νεκροῦ τὸ βέλος, ἐθαύμαζεν εἰ τοὺς τηλικούτους τὸ μικρὸν διέφθειρε. τὸ δὲ, τῆς χειρὸς ὀλισθεῖσαν ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα, καὶ παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. θάψας δὲ Φόλον Ἡρακλῆς, ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίνεται. καὶ διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλὴν παρειμένον, ἐμβροχίσας τε ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας. Πέμπτον μὲν ἐπέταξεν αὐτῷ ἆθλον, τῶν Αὐγίου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. ἦν δὲ Αὐγίας βασιλεὺς Ἤλιδος·

qui, cum per immortalitatem qua donatus erat, minime interire posset, tamen Prometheo Iouis permissu, immortalitatem adepto, Chironis loco, tandem esse desijt. Cætera verò Centaurorum multitudo, alius aliò ex fuga sese receperunt. Nec defuerunt qui in Maleam montem confugerint. EVrytion verò in Pholoen: atqui Nessus ad EVenum amnem: reliquos autem Neptunus excipiens ad Eleusinem montem occuluit. Porrò Hercules ad Pholoen regressus, ac Pholum multis cum alijs morientem conspicatus, eruta de mortui corporis sagitta, quo pacto tantos tam parua sagitta occidisset admirabatur. Hæc autem è manu sua delapsa in illius pedem decidit, atque actutum ipsum interemit. Igitur Hercules Pholo humi condito ad Apri venationem contendit. quem è fruteto quodam ingenti cum clamore excitatũ, per altam niuem defessum, ac vinculis præpeditum Mycenas inuexit. Quintum deinde laborem imperauit, vt AVgeæ pecoris fimum vnius diei curriculo exportaret. At AVgeas rex Elidis fuit;

ὡς μὲν τινὲς εἶπον, παῖς Ἡλίου· ὡς δέ τινες, Ποσειδῶνος· ὡς δ' ἔνιοι, Φόρβαντος. πολλὰς δὲ εἶχε βοσκημάτων ποίμνας. τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγὴν, ἔφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορήσειν, εἰ δώσει τὴν δεκάτην αὐτῷ τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δὲ ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται. μαρτυρούμενος δὲ Ἡρακλῆς τὸν Αὐγείου παῖδα Φυλέα, τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας, ἐπήγαγεν, ἔκρουν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. μαθὼν δὲ Αὐγείας ὅτι καὶ ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. προσέτι δ' ἠρνεῖτο, καὶ μισθὸν ὑποσχέσθαι δώσειν. καὶ κρίνεσθαι περὶ τούτου ἕτοιμος ἔλεγεν εἶναι. καθεζομένων δὲ τῶν δικαστῶν, κληθεὶς ὁ Φυλεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους, τοῦ πατρὸς καταμαρτύρησεν. εἰπὼν ὁμολογῆσαι μισθὸν δώσειν αὐτῷ. ὀργισθεὶς δὲ Αὐγείας πρὶν τὴν ψῆφον ἐνεχθῆναι, τόν τε Φυλέα, καὶ τὸν Ἡρακλέα βαδίζειν ἐξ Ἤλιδος ἐκέλευσε.

sunt, qui illum Solis filium fuisse dicãt. Nec desunt qui Neptuni, & qui Phorbantis. Hũc multos pecorum greges habuisse ferunt: ad quẽ cum Hercules adijsset, nulla de EVrysthei mandato mentione facta, vna die fimum omnẽ exportaturum se pollicitus est, si decimam pecoris vniuersi ipsi cõdonaret. AVgeas autẽ huic minime credulus, se illi tamẽ postulata cõcessurum promittit. Hercules inde antestatus Phyleum AVgeæ filium, stabuli fundamentum euertit, Alpheúmque & Peneum, flumina præterfluentia, per fossam deducta corriuataq; immisit: ita vt, per alienum à priore alueũ defluerẽt, effecerit. AVgeas, vbi de EVrysthei imperio confectum fuisse accepit, non modò mercedem pactam non persoluebat, sed etiam quicquã se promisisse negabat: eíque de re iudicum sententiæ se staturũ esse dictitabat. Considentibus itaque iudicibus, Phyleus ab Hercule citatus, in patrem testimonium dixit, quòd isce mercedem Herculi se daturum pactus fuerit. proinde AVgeas ira inflammatus antè quàm iudicum suffragijs sententia ferretur, vti & Phyleus & Hercules ab Elide facesserent, imperauit.

τοῦτον Ἀκουσίλαος μὲν εἶναι φασὶ τὸν διαπορθμεύσαντα ΕΥρώπην Διΐ· τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδοθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτι καταθύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ τῆς θαλάσσης. καὶ φασὶ θεασάμενον αὐτὸν τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμπειν, θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. ἐφ' οἷς ὀργισθέντα τὸν θεὸν ἀγριῶσαι τὸν ταῦρον. ἐπὶ τοῦτον παραγενόμενος εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι * Μίνως εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν διαγωνισαμένῳ, καὶ λαβὼν πρὸς ΕΥρυσθέα διακομίσας ἔδειξε· καὶ τὸ λοιπὸν εἴασεν ἄνετον. ὁ δὲ πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἅπασαν, καὶ διαβὰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφικόμενος, τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο. Ὄγδοον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν· ἦν δὲ οὗτος Ἄρεος καὶ Κυρήνης· βασιλεὺς Βιστόνων ἔθνους Θρᾳκίου, καὶ μαχιμωτάτου. εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. πλεύσας οὖν μετὰ τῶν ἑκουσίως συνεπομένων, βιασάμενος τοὺς

Hunc Acusilaus quidem esse refert, qui EVropam ad Iouem tulit. Nonnulli verò à Neptuno è mari submissum, quo tempore Minos id se Neptuno immolaturum dixit, quod è mari apparuisset. Atque, aiunt conspicatum ipsum Tauri formam, ac specimen, tunc planè hunc inter armenta dimisisse, pro quo alium Neptuno sacrificasse: quibus in rebus iratum numen tauro feritatem immisisse. in hunc igitur Hercules profectus in Cretam, quoniam capere volenti * Minos inquit, Vbi expugnarit, sibi caperet. Post, vbi illum cepit, EVrystheo translatum ostendit. Cætera verò sacrũ, numiniq; dedicatum abire permisit. Hic Spartéque, & Arcadia vniuersa peragrata, Isthmum traiecit, ac in Marathonem Atticæ terrę profectus, incolas pessimè habebat. Octauum certamen Diomedis Thracis equas Mycenas abigendi fuit. Is Martis & Cyrenes filius, Bistonum Thracij generis, ac pugnacissimi, rex fuit. cui tum equæ erãt, quas mortalium corporibus pascebat. Ad quem cum Hercules volonum multitudine stipatus nauigasset, perdomitis qui

ἐπὶ ταῖς φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας, ἤγαγεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὅπλοις ἐπιβοηθούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἀβδήρῳ φυλάσσειν. οὗτος δὲ ἦν Ἠρέμου παῖς Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος, Ἡρακλέους ἐρώμενος· ὃν αἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμεναι. πρὸς δὲ τοὺς Βίστονας διαγωνισάμενος, καὶ Διομήδην ἀποκτείνας, τοὺς λοιποὺς ἠνάγκαζε φεύγειν. καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον, παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἀβδήρου, τὰς ἵππους κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε. μεθέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Ὄλυμπον ἐλθοῦσαι, πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο. ἔνατον ἆθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε, ζωστῆρα κομίζειν τὸν Ἱππολύτης. αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἳ κατῴκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλεμον· ἤσκουν γὰρ ἀνδρίαν. καὶ εἴποτε μιγεῖσαι γεννήσαιεν, τὰ θήλεα ἔτρεφον· καὶ τοὺς μὲν δεξιοὺς μαστοὺς ἐξέθλιβον, ἵνα μὴ κωλύωνται ἀκοντίζειν· τοὺς δὲ ἀριστεροὺς εἴων, ἵνα τρέφοιεν. εἶχε δὲ Ἱππολύτη τὸν Ἄρεος ζωστῆρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἁπασῶν.

equarũ præsepibus præerãt, eas ad mare abegit. Inter hæc, Bistonibus sumptis armis ad opem ferendã accurrentibus, equas Abdero custodiendas cõmisit. Hic autẽ Erimi fuisse filius dicitur, genere Locrus, ab Opunte, Herculis amasius, quẽ equæ discerptum interemerunt. Hercules deuictis Bistonibus, atq; occiso Diomede, reliquos in fugã abire compulit. Inde Abdera vrbe, ad Abderi perempti sepulchrũ condita, abactas equas EVrystheo tradidit. Quę postea ab EVrystheo sũt in Olympum montẽ transmissæ: eò cùm peruenissent, à feris dilaniatæ sunt. Nonus labor est, quo Hippolytæ cingulũ ad se ferri iussit EVrystheus. Hæc erat Amazonum regina: quæ circa Thermodóntem amnem habitabãt. hæc gens erat bello gerẽdo præstantissima, quippe quæ viriliter fortitudinem exercebant: ac siquãdo viris admistę pepererint, partus fœmineos educabant. Dextras ad hæc mãmas, ne iaculis emittendis impedimẽto forent, in nihilũ redigebãt: læuas autẽ alẽdi filiorũ gratia succrescere patiebantur. Cæterùm Hippolyte Martis baltheũ, argumẽto, vt omnibus alijs præesset, habebat.

Ad hoc

ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστῆρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο λαβεῖν, αὐτὸν ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης. παραλαβὼν οὖν ἐθελοντὰς συμμάχους, ἐν μιᾷ νηῒ ἔπλει. καὶ προσίσχει νήσῳ Πάρῳ. καὶ κατῴκουν οἱ Μίνωος υἱοί, Εὐρυμέδων, καὶ Χρύσης, Νηφαλίων, Φιλόλαος. ἀπὸ πάντων δύο τῶν ἐν νηῒ συνέβη τελευτῆσαι ὑπὸ τῶν Μίνωος υἱῶν. ὑπὲρ ὧν ἀγανακτῶν Ἡρακλῆς, τούτους μὲν παραχρῆμα ἀπέκτεινε· τοὺς δὲ λοιποὺς κατακλείσας ἐπολιόρκει· ἕως ἐπιπρεσβευσάμενοι παρεκάλουν ἀντὶ τῶν ἀναιρεθέντων δύο λαβεῖν οὓς ἂν αὐτὸς θελήσειεν. ὁ δέ, λύσας τὴν πολιορκίαν, καὶ τοὺς Ἀνδρόγεω τοῦ Μίνωος υἱοὺς ἀνελόμενος, Ἀλκαῖον καὶ Σθένελον, ἧκεν εἰς Μισίαν πρὸς Λύκον τὸν Δασκύλου, καὶ ξενισθεὶς ὑπὸ [Ἀμύκου] τοῦ Βεβρύκων βασιλέως, συμβαλόντων βοηθῶν Λύκῳ, πολλοὺς ἀπέκτεινε. μεθ' ὧν καὶ τὸν βασιλέα Μύγδονα, ἀδελφὸν Ἀμύκου, καὶ τὴν Βεβρύκων πόλιν ἀποτεμόμενος, γῆν ἔδωκε Λύκῳ. ὁ δέ, πᾶσαν ἐκείνην ἐκάλεσεν Ἡράκλειαν. καταπλεύσαντος δὲ εἰς τὴν Θεμισκύραν λιμένα,

Ad hoc igitur Hercules capiendum emittebatur, vt illud cupienti Admetæ filiæ EVrystheus obsequeretur. Impositis itaq; voluntarijs socijs vna in naui, Hercules sese nauigationi accingit, ac mox ad insulā Paron appellit. Vbi tum Minois filij EVrymedon, Chryses, Nephalion, & Philolaus habitabāt. Ex omnibus quos secum in naui vehebat Hercules, duo à Minois filijs interfecti fuerūt: quorum interitū iniquissimè ferēs Hercules, hosce statim è medio sustulit, at reliquos intra oppidum conclusos, obsidione premebat: donec per legatos ab Hercule precibus impetrarunt, vt pro duobus è suis neci datis, quos ipse vellet, acciperet. Tum ille soluta obsidione, atq; Androgei filijs Alcæo Sthenelóq;, acceptis, in Mysiam ad Lycum Dascyli filiū contendit: atque hospitio exceptus Amyci Bebrycum regis iussu cum Mariandynis, Lycum adiuuans multos trucidauit, in quibus & Mygdonem regem Amyci fratrem occidit, mox excisa Bebrycum vrbe, terram Lyco attribuit. Hic autem omnem illā Heracleam vocauit. Inde verò Hercule ad Themiscyrę portū appulso,

καὶ παραγινομένης ὡς αὐτὸν Ἱππολύτης, καὶ τίνος ἥκει χάριν πυθομένης, καὶ δώσειν τὸν ζωστῆρα ὑπισχνουμένης, Ἥρα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων εἰκασθεῖσα, τὸ πλῆθος ἐπεφοίτα, λέγουσα, Τὴν βασιλίδα ἁρπάζουσιν οἱ προσελθόντες ξένοι. αἱ δὲ, μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν ναῦν κατέθεον σὺν ἵπποις. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰς καθωπλισμένας Ἡρακλῆς, νομίσας ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἱππολύτην κτείνας, τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται· πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος, ἀποπλεῖ· καὶ προσίσχει Τροίᾳ. συνεβεβήκει δὲ τότε κατὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος, ἀτυχεῖν τὴν πόλιν. Ἀπόλλων γὰρ καὶ Ποσειδῶν τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πειρᾶσαι θέλοντες, εἰκασθέντες ἀνθρώποις, ὑπέσχετο ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν τὸ Πέργαμον. τοῖς δὲ τειχίσασι, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. διὰ τοῦτο Ἀπόλλων μὲν, λοιμὸν ἔπεμψεν· Ποσειδῶν δὲ, κῆτος ἀναφερόμενον ὑπὸ πλημμυρίδος, ὃ τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ συνήρπαζεν ἀνθρώπους. χρησμῶν δὲ λεγόντων ἀπαλλαγὴν ἔσεσθαι τῆς συμφορᾶς, ἐὰν προθῇ Λαομέδων Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα

ad eúmque profecta Hippolyte, atque eius aduentus cauſam percunctata, & zonam ſe daturam promittente: Iuno, ſumpta Amazonum vnius forma, multitudinem adit: nuncians Reginam ab aduectis hoſpitibus rapi. Tum illæ captis armis in nauem, equo vectæ decurrunt. Hercules, vt armatas Amazonum copias proſpexit, arbitratus, id iam non ſine dolo fieri, Hippolytem necat, & zonam aufert: ad hæc reliquis deuictis, renauigat, & Troiam appellit. Tum forte accidit, per Apollinis & Neptuni iram, vt ciuitas infeliciter ageret. Quoniã Apollo Neptunúſq; Laomedontis iniuriam vlciſci volẽtes, mortalibus aſſimilati, ac veluti mercenarij, Pergama ſe ędificaturos paciſcuntur: quibus cũ opere abſoluto conſtitutam mercedẽ Laomedon minime ſolueret, tum Apollo peſtem, ac Neptunus cum inundatione cetum immiſit: quod, quicquid, mortaliũ in campis offendit, corripiebat. cum verò ex oraculis, malorum finem tũ demũ fore diceretur, cũ Laomedon Heſionẽ filiam

αὐτοῦ βορὰν κήτει· ὁ δὲ προσέθηκε, ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης πέτραις προσαρτήσας. ταύτην ἰδὼν ἐκκειμένην Ἡρακλῆς, ὑπέσχετο σώσειν αὐτήν, εἰ τὰς ἵππους παρὰ Λαομέδοντος λήψεται· ἃς ὁ Ζεὺς ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκεν. δώσειν δὲ Λαομέδοντος εἰπόντος, κτείνας τὸ κῆτος, Ἡσιόνην ἔσωσε. μὴ βουλομένου δὲ τὸν μισθὸν ἀποδοῦναι, πολεμήσειν Τροίαν ἀπειλήσας, ἀνήχθη, καὶ προσίσχει Αἴνῳ. ἔνθα ξενίζεται ὑπὸ Πόλτυος. ἀποπλέων δὲ ἐπὶ ἠϊόνος τῆς Αἰνίας, Σαρπηδόνα Ποσειδῶνος μὲν υἱόν, ἀδελφὸν δὲ Πόλτυος, ὑβριστὴν ὄντα, τοξεύσας ἀπέκτεινε. καὶ παραγενόμενος εἰς Θάσον, καὶ χειρωσάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας Θρᾷκας, ἔδωκε τοῖς Ἀνδρόγεω παισὶ κατοικεῖν. ἐκ Θάσου δὲ ὁρμηθεὶς ἐπὶ Τορώνην, Πολύγονον καὶ Τελέγονον τοὺς Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὺς παλαίειν προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην ἀπέκτεινε. κομίσας δὲ τὸν ζωστῆρα εἰς Μυκήνας, ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

Δέκατον δὲ ἐπάγη ἆθλον, τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος,

suam ceto deuorandam apposuerit: tum ille in proximis pelago saxis illigatam, proposuit. Hanc ita expositam vt vidit Hercules, se seruaturum pollicetur, si sibi, quas equas pro rapti Ganymedis iactura, ei Iupiter dederat, Laomedō tradat. Hoc illi se daturum pollicitus est Laomedon: Hercules cetũ occidit, & Hesionẽ seruauit. at Laomedōte mercedẽ pactam non soluente, Hercules Troiæ excidiũ minatus, abiuit, & Ænum appellit: vbi à Poltye hospitio excipitur. Mox inter nauigandum in littore Æniensi Sarpedonem Neptuni filiũ, ac Poltyis fratrem, virum cõtumeliosum atq; improbum, sagittis cõfixum interfecit. Inde cum ad Thasum peruenisset, expugnatis inibi Thracibus, eã Androgei filijs habitandam dedit. At è Thaso profectus aduersus Toronen, Polygonũ Telegonúmq; Protei, qui ex Neptuno procreatus fuerat, filios, ad luctandũ prouocare solitos, in ipsa palæstra interemit. Demum illatã Mycenas zonã EVrystheo dedit. Tũ decimũ illi certamẽ ærumnámq; indixit Geryonæ boues ab Erythea abigẽdas. Sed Erythea non procul ab Oceano insula erat,

ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται. ταύτην κατῴκει Γηρυόνης Χρυσάορος, καὶ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα, συνηγμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον τε εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τε καὶ μηρῶν. εἶχε δὲ φοινικᾶς βόας, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων· φύλαξ δὲ Ὄρθος ὁ κύων, δικέφαλος ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος. πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθών, Λιβύην ἐπέβαινε. καὶ παρελθὼν Ταρτησσόν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης, ἀντιστοίχους δύο στήλας. θερμαινόμενος δὲ ὑπὸ ἡλίου κατὰ τὴν πορείαν τὸ τόξον ἐπὶ τὸν θεὸν ἐνέτεινεν. ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας, χρύσεον ἔδωκε δέπας, ἐν ᾧ τὸν Ὠκεανὸν διεπέρασε. καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει *Ἄρβαντι αὐλίζεται. αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὥρμα. ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει. καὶ τὸν βουκόλον Εὐρυτίωνα τῷ κυνὶ βοηθοῦντα ἀπέκτεινε. Μενοίτιος δὲ ἐκεῖ τὰς Ἅδου βόας βόσκων, Γηρυόνῃ τὸ γεγονὸς ἀπήγγειλεν.

quàm nūc Gadiram nominãt. Hanc Geryones Chrysaoris,& Callirrhoes,quę filia erat Oceani,habitabat. Is erat trium hominum corpore prǽditus, ita cōpacto, vt in vnum vẽtre tenus coiret,& ab ilibus,femoribúsq; in trium rursus partes diuisum esse videretur. Adhæc illę puniceę boues erãt,quib* bubulcũ EVrytionẽ præesse voluerat. his Orthrus autẽ canis biceps ex Echidna & Typhone genitus, custos pręerat. Concedẽs igitur ad Geryonæ boues, per EVropam, mōstra inter eundũm multa prætergressus, in Libyam traiecit: atq; cum per Tartessum iter fecisset, itineris sui monumẽta in EVropę ac Libyę finibus oppositas inter se columnas duas constituit. Ast,vbi in itinere solis radijs calfieret, arcum in deum ipsum intẽdere nō erubuit. Hic verò hominis vires admiratus, Herculem aureo poculo donauit, quò Oceanũ traiecit, & Erytheã aduectus in *Arbante mõte pernoctauit. Id sentiens canis in eum prorumpit. Hũc heros claua percussit, nec nõ EVrytionẽ bubulcũ, cani suppetias atq; opem ferentem, occidit. Inter hæc Menœtius Plutonis boũ pastor rẽ omnẽ Geryonę nũciauit.

ὁ δὲ, καταλαβὼν Ἡρακλέα παρὰ ποταμὸν Ἀνθεμοῦντα τὰς βόας ἀπάγοντα, συστησάμενος μάχην, καὶ τοξευθεὶς, ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς ἐνθέμενος τὰς βόας εἰς τὸ δέπας, καὶ διαπλεύσας εἰς Ταρτησσὸν, ἡλίῳ πάλιν ἀπέδωκε τὸ δέπας. διελθὼν δὲ Ἀβδηρίαν, εἰς Λιβύην ἦλθεν, ἐν ᾗ τὰς βόας ἀφῃροῦντο Ἀλεβίων τε καὶ Δέρκυνος οἱ Ποσειδῶνος υἱοὶ, οὓς κτείνας διὰ Τυρρηνίας ᾔει. ἀπὸ Ῥηγίου δὲ εἷς ἀπορρήγνυσι ταῦρος, καὶ ταχέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσὼν, καὶ διαπλευσάμενος εἰς Σικελίαν, καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν, τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν Ἰταλίαν· Τυρρηνοὶ γὰρ Ἰταλὸν τὸν ταῦρον ἐκάλεσαν· ἦλθεν εἰς πεδίον Ἔρυκος, ὃς ἐβασίλευεν Ἐρυκίνων. Ἔρυξ δὲ ἦν Ποσειδῶνος παῖς, ὃς τὸν ταῦρον ταῖς ἰδίαις συγκατέμιξεν ἀγέλαις. παραθέμενος οὖν τὰς βόας Ἡρακλῆς Ἡφαίστῳ, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ἠπείγετο. εὑρὼν δὲ ἐν ταῖς τοῦ Ἔρυκος ἀγέλαις, ἀπαιτεῖ, καὶ λέγοντος οὐ δώσειν, εἰ μὴ παλαίσας αὐτοῦ περιγένηται, τρὶς περιγενόμενος κατὰ τὴν πάλην, ἀπέκτεινε.

Hic Herculem ad Anthemuntē fluuium boues abigentem nactus, commissa pugna, sagitta perfossus interijt. Hercules autem impositis poculo bobus, Tartessum tranauit vbi Soli poculum reddidit: transgressus inde Abderam, in Libyam peruenit: in qua Alebion ac Dercynus Neptuni filij boues abigere solebant: quibus peremptis, cum per Tyrrheniam iter haberet, taurorum vnus ab Rhegio aufugit, atque in fretum repente delapsus in Siciliam tranauit: ac vicina terra percursa, quæ ab ab illo Italia fuit appellata) nam Tyrrheni, quem Latini taurum vocarunt, ἰταλὸν dixerunt) in Erycis campos se contulit. Is Erycinis in Siciliæ parte, regnabat, ex Neptuno natus, qui hunc ipsum taurum suis armentis aggregauit. Commendatis itaque bobus Volcano, Hercules taurum quæsiturus procedit: quem, cum inuenisset inter Erycis armenta, ab eo repoposcit. Tum is, nisi ipsum palęstra superarit, taurum se redditurum esse negabat. Hercules semel atq; iterū, & tertiò abse victum Erycem luctando peremit.

καὶ τὸν ταῦρον λαβὼν, μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸν Ἰόνιον ἤλαυνε πόντον. ὡς δὲ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου, ταῖς βουσὶν οἶστρον ἐνέβαλεν ἡ Ἥρα· καὶ σχίζονται κατὰ τὰς Θρᾴκης ὑπωρείας. ὁ δὲ διώξας, τὰς μὲν συλλαβὼν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἤγαγεν· αἱ δὲ ἀπολειφθεῖσαι, τὸ λοιπὸν ἦσαν ἄγριαι. μόλις δὲ τῶν βοῶν συνελθουσῶν Στρυμόνα μεμψάμενος τὸν ποταμὸν, πάλαι τὸ ῥεῖθρον πλωτὸν, ὃν ἐμπλήσας πέτραις, ἄπλωτον ἐποίησε. καὶ τὰς βόας Εὐρυσθεῖ κομίσας δέδωκε. ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἥρᾳ. τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτὼ, μὴ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τόν τε τῶν τοῦ Αὐγείου βοσκημάτων, καὶ τὸν τῆς Ὕδρας, ἑνδέκατον ἐπέταξεν ἆθλον παρ' Ἑσπερίδων χρύσεα μῆλα κομίζειν. ταῦτα δὲ ἦν, οὐχ, ὥς τινες εἶπον, ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορέοις· ἃ Διὶ γήμαντι Ἥρα ἐδωρήσατο. ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. ἐχρῆτο δὲ φωναῖς παντοίαις, καὶ ποικίλαις· μετὰ τούτου δὲ Ἑσπε-

Et taurum receptum cum alijs in Ionium mare perduxit. Qui simulac in ponti recessus penetrauit, bobus asilum Iuno iniecit: quo perciti ad Thraciæ montana dissipantur. Hic insecutus, boum partem collectam ad Hellespõtum compulit. Quæ verò reliquæ fuerunt, cætera feræ, atque agrestes euaserunt. Hercules tandem ægre collectis bobus, Strymonem, vt olim nauigabile flumẽ, accusans, oppletum lapidibus, innauigabilem effecit: ac traductas boues EVrystheo dedit, quas ille postea Iunoni immolauit. Confectis autem hisce certaminibus, intra vnius mensis annorúmque octo curriculũ: EVrystheus AVgeæ pecoris, & Hydræ laboribus minimè admissis, vndecimam Herculi ærumnã imposuit, vt ab Hesperijs aurea mala reportaret. Hæc verò non, vt quorundã est sentẽtia, in Libya erant, sed in Hyperboreorum Atlante, quæ Iuno suis in nuptijs Ioui muneri dedit. Ea draco immortalis, Typhonis & Echidnæ [filius] centiceps asseruabat. Hic varijs etiam omniúmque generum vocibus vtebatur: cum quo & Hespe-

ρίδες ἐφύλαττον, Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑστία, Ἀρέθουσα. πορευόμενος οὖν ἐπὶ ποταμὸν Ἐχέδωρον ἧκε. Κύκνος δὲ Ἄρεος καὶ Πυρήνης, εἰς μονομαχίαν αὐτὸν προὐκαλεῖτο. Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος, καὶ συνιστάντος μονομαχίαν, βληθεὶς κεραυνὸς μέσον ἀμφοτέρων, διαλύει τὴν μάχην. βαδίζων δὲ δι' Ἰλλυριῶν, καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἠριδανὸν, ἧκε πρὸς Νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος· αὗται μηνύουσιν αὐτῷ Νηρέα. συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον, καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς, ἔδησε· καὶ οὐκ ἔλυσε, πρὶν ἢ μαθεῖν παρ' αὐτοῦ ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα, καὶ αἱ Ἑσπερίδες. μαθὼν δὲ Λιβύην διεξῄει. ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν, ἀνῄρει. τούτῳ δὲ παλαίειν ἀναγκαζόμενος Ἡρακλῆς, ἀράμενος ἄγκασι μετέωρον θλίψας, ἀπέκτεινε. ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότατον συνέβη γίνεσθαι. διὸ καὶ Γῆς τινὲς ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα. μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον διεξῄει· ταύτης ἐβασίλευε Βούσιρις Ποσειδῶνος παῖς, καὶ Λυσιανάσσης τῆς Ἐπάφου.

rides, Ægle, Erythia, Vesta, & Arethusa, simul custodiebant. Hercules itaque, cum ad Echedorum amnem peruenisset, à Cygno Martis & Pyrenes filio, ad singulare certamen prouocatur. Hũc autem dum Mars tuetur, & pugnam committit: demissum è cœlo fulmen inter vtrosque medium diremit. Iter deinde per Illyrios faciens, ac properans ad Eridanum amnem, Nymphas Iouis & Themidis filias adijt. Hæ ipsi Nereum indicant: comprehensúmque ipsum dormientem, atque omnigenas formas alternantem deuinxit.: neque illum prius, quàm ab eo vbi iam mala illa, & Hesperides essent, edocuisset, abire permisit. Quod vbi didicit, Libyam percurrit. Huic Antæus, Neptuni filius, præerat, qui peregrinos secum palæstra dimicare compellens, occidebat. At Hercules cum eo luctari coactus, sublimem illum è terra vlnis elisum interemit. nam si terram contigisset, is robustissimus euadebat. quapropter hunc terræ filium nonnulli esse dixerũt. Inde à Libya, Ægyptum peragrauit, in qua Busiris ex Neptuno ac Lysianassa Epaphi, natus, regnabat.

οὗτος τοὺς ξένους ἔθυεν ἐπὶ βωμῷ Διὸς, κατά τι λόγιον· ἐννέα γὰρ ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε. Θράσιος δὲ ἐλθὼν ἐκ Κύπρου, μάντις τὴν ἐπιστήμην, ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσασθαι, ἐὰν ξένον ἄνδρα τῷ Διῒ σφάξωσι κατ' ἔτος. Βούσιρις δὲ ἐκεῖνον πρῶτον σφάξας τὸν μάντιν, τοὺς κατιόντας ξένους ἔσφαζε. συλληφθεὶς οὖν καὶ Ἡρακλῆς, τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο. τὰ δὲ δεσμὰ διαῤῥήξας, τόν τε Βούσιριν, καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην. διεξιὼν δὲ Ἀσίας Θερμυδραῖς Ῥοδίων λιμένι προσάγει. καὶ βοηλάτου τινὸς λύσας τὸν ἕτερον τῶν ταύρων ἀπὸ τῆς ἁμάξης, εὐωχεῖτο θύσας. ὁ δὲ βοηλάτης βοηθεῖν ἑαυτῷ μὴ δυνάμενος, στὰς ἐπί τινος ὄρους κατηρᾶτο. διὸ καὶ νῦν ἐπειδὰν θύωσιν Ἡρακλεῖ, μετὰ καταρῶν τοῦτο πράττουσι. παριὼν δὲ Ἀῤῥαβίαν Ἠμαθίωνα κτείνει παῖδα Τιθωνοῦ. καὶ διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς, ἐπὶ τὴν ἔξω θάλασσαν καταπλεῖ. οὗ τὸ δέπας καταλαμβάνει. καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν ἀντικρὺ,

Hic ad Iouis aram hospites oraculo quodam monitus immolabat: annos enim nouem Ægyptus agrorum sterilitate laborauit. Inter hæc Thrasius vaticinandi peritus, è Cypro aduenit, qui hanc annonæ caritatem desituram esse pronuntiauit, si virum hospitem, quot quot annis Ioui mactarint. Tum Busiris vate illo prius immolato, aduenientes deinceps iugulabat. Comprehensus itaque & Hercules etiam ad aras trahebatur, at disruptis vinculis, Busirinque, & eius filium Iphidamantem, & Chalbẽ Cerycẽ necau t. Post hæc Asia percursa, in Thermydras Rhodiorum portum appulit: & bubulci cuiuspiam alterum de plaustro solutũ taurum, ac mactatũ comedit. Tum bubulcus, vbi nullam sibi auxilij copiam, neque spem refulgere videt, quodam in monte consistens execrari cœpit. Quocirca & nunc etiam, cum faciunt Herculi sacrũ, cum execrationibus id peragunt. Hinc Hercules in Arabiam peruasit, vbi Emathionem Tithoni filium necat, & facto per Libyam itinere, ad extimum vsque mare nauigabat: vbi scypho sumpto in obiectam continentem traiecit:

κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἧπαρ αἰετὸν ὄντα Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος· ὃς καὶ τὸν Προμηθέα διέλυσε δεσμὸν ἑλόμενος τὸν τῆς ἐλαίας. καὶ παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Ὑπερβορέους πρὸς Ἄτλαντα, ὑποθέντος Προμηθέως τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι· διαδεξάμενον δὲ Ἄτλαντος τὸν πόλον, ἀποστελεῖν ἐκεῖνον. πεισθεὶς δὲ, διεδέξατο. Ἄτλας δὲ δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἧκε πρὸς Ἡρακλέα. καὶ μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, καὶ σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θέλων ποιήσασθαι· τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας ἐπὶ γῆς καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. καὶ οὕτως ἀνελόμενος αὐτὰ, Ἡρακλῆς ἀπηλλάττετο. ἔνιοι δὲ φασὶν, οὐ παρὰ Ἄτλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ αὐτὸν δρέψασθαι τὰ μῆλα κτείναντα τὸν φρουροῦντα ὄφιν. κομίσας δὲ τὰ μῆλα ΕΥρυσθεῖ ἔδωκεν· ὁ δὲ λαβὼν, Ἡρακλεῖ ἐδωρήσατο. παρ' οὗ λαβοῦσα Ἀθηνᾶ, πάλιν αὐτὰ ἀπεκόμισεν. ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που.

atque aquilā, Typhonis & Echidnæ filiam, Promethei iecur in Caucaso monte depascentem, sagittis cōficit. & Prometheū detracto permolesto vinculo, solutū liberauit: eúmq; ad Iouē reduxit: qui illum pro Chirone, qui mori cupiebat, immortalē esse declararat. Post autem quàm in Hyperboreos ad Atlantem peruenit, ac Promethei prudētia cōmonefactus est Hercules, ne ad Hesperidū mala proficisceretur, sed ipse Atlanti in cœlo sustinendo succederet, illúmque pro se mitteret. Itáque persuasus excepit. Atlas autem decerptis ex Hesperidum hortis tribus malis ad Herculem redit. Qui, cum cœlum habere subterfugeret: cesticillū, inquit, se velle facere suo capiti imponēdū, [quo cōmodiꝰ tātū cœli pōdus ferre posset.] Quod vbi audiuit Atlas, depositis humi pomis cœlū recepit: atq; ita poma Hercules cōsecutꝰ discedit. Sunt verò qui dicāt, hæc nō ab Atlāte habuisse, sed ipsū cęso dracone custode decerpsisse, quæ secū delata dedit EVrystheo. Tū ille accepta Herculi cōdonauit, à quo cū Minerua accepisset, ea rursꝰ reportauit, quoniā religiosū erat, ea alicubi collocari.

Δωδέκατον ἆθλον ἐπετάγη Κέρβερον ἐξ ᾅδου κομίζειν. εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλάς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου, παντοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. μέλλων οὖν ἐπὶ τοῦτον ἀπιέναι, ἦλθε πρὸς ΕΥμολπον, πρὸς Ἐλευσῖνα, βουλόμενος μυηθῆναι. ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν ξένοις τότε μυεῖσθαι. ἐπειδήπερ Θέσπιος Πυλίου παῖς γενόμενος ἐμυεῖτο· μὴ δυνάμενος δὲ ἰδεῖν τὰ μυστήρια, ἐπείπερ οὐκ ἦν ἡγνισμένος τὸν Κενταύρου φόνον· ἁγνισθεὶς ὑπὸ ΕΥμόλπου τότε ἐμυήθη. καὶ παραγενόμενος ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς Ἅδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου ἀπῄει. ὁπηνίκα δὲ εἶδον αὐτὸν αἱ ψυχαί, χωρὶς Μελεάγρου καὶ Μεδούσης τῆς Γοργόνος, ἔφυγον. ἐπὶ δὲ τὴν Γοργόνα τὸ ξίφος, ὡς ζῶσαν, ἕλκει. καὶ παρὰ Ἑρμοῦ μανθάνει, ὅτι κενὸν εἴδωλόν ἐστι. πλησίον δὲ τῶν Ἅδου πυλῶν γενόμενος, Θησέα εὗρε, καὶ Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον· καὶ διὰ τοῦτο δεθέντα. θεασάμενοι δὲ Ἡρακλέα, τὰς χεῖρας ὤρεγον, ὡς ἀναστησόμενοι διὰ τῆς ἐκείνου βίας.

Duodecimus labor iniunctus est Cerberi ab inferis abstrahendi. Hunc autē terna canum capita, & draconis caudā, & in dorso serpētum omnium generum capita habuisse fertur. Descensurus igitur ad hūc canem, Eleusinem ad EVmolpum se contulit, vt ab eo Cereris sacris initiaretur. At verò externis ijs sacris tunc admitti non licebat. Thespius factus adoptiuus Pylij filius, initiabatur, qui ne mysteria spectare quidem iam poterat, qui nondum Centauri cædem expiarat: Hercules demum ab EVmolpo tanti criminis cōtagione expurgatus, Cereris sacris initiatur. Inde ad Tęnarum Laconiæ promontorium, vbi ad inferni descensum ostiū patet, accessit. Hac ad inferos penetrauit: quę cum animæ cōspexissēt, duab⁹ exceptis, Meleagri ac Medusę Gorgonis filiæ, omnes in fugā abiere. In Gorgonē verò Hercules ensem vt in viuā nudauit: tū illud à Mercurio vanū spectrū esse discit. Mox, vbi ad Plutonis ventum est, Theseum ac Pirithoū Proserpinę nuptias poscentem, eáq; de causa deuinctū inuenit. Hi cōspicati Herculem, velut illius viribus redituri in vitā, manus porrigebant.

ὁ δὲ Θησέα μὲν λαβόμενος τῆς χειρὸς ἤγειρε· Πειρίθουν δὲ ἀναστῆσαι βουλόμενος, τῆς γῆς κινουμένης, ἀφῆκεν. ἀπεκύλισε δὲ καὶ τὸν Ἀσκαλάφου πέτρον. βουλόμενος δὲ αἷμα ταῖς ψυχαῖς παρασχέσθαι, μίαν τῶν Ἅιδου βοῶν ἀπέσφαξεν. ὁ δὲ νέμων αὐτὰς Μενοίτης ὁ Κευθωνύμου προκαλεσάμενος εἰς πάλην Ἡρακλέα, ληφθεὶς μέσος, καὶ τὰς πλευρὰς κατεάξας, ὑπὸ Περσεφόνης παρῃτήθη. αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν χωρὶς ὧν εἶχεν ὅπλων κρατοῦντα. ὁ δὲ εὑρὼν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος, καὶ τῇ λεοντῇ συσκεπασθεὶς, καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, οὐκ ἀνῆκε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος, κρατῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ ἄγχων τὸ θηρίον ἔπεισε. συλλαβὼν οὖν αὐτόν, ἧκε [πρὸς Εὐρυσθέα] διὰ Τροιζῆνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν. Ἀσκάλαφον [μὲν] οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὦτον. Ἡρακλῆς δὲ Εὐρυσθεῖ δείξας τὸν Κέρβερον πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἅιδου.

tum ille Theſeū manu prehenſum excitauit: ſed Pirithoū quoq; reuocare in vitā cupiens, ob terrę motum dimiſit, & Aſcalaphi ſaxum reuoluit. Ad hęc ſanguinem animis prębiturus, vnam ex Plutonis bubus iugulauit. Cęterū Menœtius, Ceuthonymi filius, Plutonis bubulcus, cum prouocaſſet in palæſtrā Herculem, perfractis coſtis, ac medius ab eo prehenſus; Proſerpinę deprecatione ſeruatus eſt. Demum Hercules Cerberū à Plutone depoſcit. Is illi, ſine armis, quibus cōmunitus aduenerat, canis abducēdi poteſtatē facit. At, Hercules nactus illum ꝑ Acherōtis portis, thorace circūmſeptus, ac leonis pelle cōtectus, & circumiectis illius capiti manibus, haud abire permittit, & ſi à dracone qui in Cerberi cauda exiſtebat morderetur, ceruicem comprimens, ac belluam præfocans parere coegit. Captum itaque Cerberum ad EVryſtheum, regreſſus per Trœzenē, abduxit. At Ceres Aſcalaphum in bubonem mutauit. Hercules EVryſtheo mōſtratū Cerberū rurſus ad inferna reduxit. Porrò Hercules exātlatis laboribus, Thebas

μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς ἀφικόμενος εἰς Θήβας,

Μέγαραν μὲν ἔδωκεν Ἰολάῳ. αὐτὸς δὲ γῆμαι θέλων, ἐπυνθάνετο [Εὔρυτον] Οἰχαλίας δυνάστην ἆθλον προτιθῆναι τὸν Ἰόλης τῆς θυγατρὸς γάμον, τῷ νικήσαντι τοξικῇ, αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ ὑπάρχοντας. ἀφικόμενος οὖν εἰς Οἰχαλίαν, καὶ τῇ τοξικῇ κρείττων αὐτῶν γενόμενος, οὐκ ἔτυχε τοῦ γάμου· Ἰφίτου μὲν τοῦ πρεσβυτέρου τῶν παίδων λέγοντος διδόναι τῷ Ἡρακλεῖ τὴν Ἰόλην. Εὐρύτου δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπαγορευόντων, καὶ δεδοικέναι λεγόντων, μὴ τεκνοποιησάμενος τὰ γεννώμενα πάλιν ἀποκτείνῃ. μετ' οὐ πολὺ δὲ κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπὸ Αὐτολύκου βοῶν, Εὔρυτος μὲν ἐνόμιζεν ὑφ' Ἡρακλέους γεγονέναι τοῦτο· Ἴφιτος δὲ ἀπιστῶν, ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα. καὶ συντυχὼν ἥκοντι ἐκ Φερῶν αὐτῷ σεσωκότι τὴν ἀποθανοῦσαν Ἄλκηστιν Ἀδμήτῳ, παρακαλεῖ συζητῆσαι τὰς βόας. Ἡρακλῆς δὲ ὑπισχνεῖται, καὶ ξενίζει μὲν αὐτόν. μανεὶς δὲ αὖθις ἀπὸ τῶν Τιρυνθίων ἔρριψεν αὐτὸν τῶν τειχῶν. καθαρθῆναι δὲ θέλων τὸν φόνον, ἀφικνεῖται πρὸς Νηλέα. Πυλίων ἦν οὗτος δυνά-

regressus, Megarā quidē Iolao cōiugē dedit: ipse verò vxorē ductur', EVrytū OEchaliæ regulū, qui sagittādi peritia se, ac filios suos vicerit, certaminis præmiū Iołes filiæ cōnubiū ꝓposuisse accepit. OEchaliā igitur ꝓfectus, cum sagittādi arte iis omnibus præstātior extitisset, vxorē certe promissum certaminis præmium est minime cōsecutus. Iphitus sanè filiorum maximus Iolē Herculi cōcedendā esse cēsebat. At EVrytus, cæterique filij dehortari, ne, quā forte prolem ex ea susciperet, aliquando obtruncaret, pertimescentes. Hinc vero nō lōgo post tempore, abactis ex EVbœa per AVtolycum bubus, EVryt' id H rculis persuasu cōfectū esse putauit. cōtrà Iphit' id minime credens, ad Herculem cōuolat, eiq; à Pheris venièti, occurrit, quo tépore seruatā ab se iā mortuā Alcestin Admeto marito restituerat. Proinde Iphitus Herculē, vt secū boues vestigaret, cohortatur. Id illi Hercules se præstiturum pollicetur, & eum quoque hospitio accepit. At furore iterum agitat' hunc è Tirynthiorū mœnibus deiecit. Cum verò cōmissę cędis causa expiari vellet, ad Neleum, Pyliorum dyna-

της. ἀπωσαμένου δὲ Νηλέως αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς Εὔρυτον φιλίαν, εἰς Ἀμύκλας παραγενόμενος, ὑπὸ Δηιφόβου τοῦ Ἱππολύτου καθαίρεται, κατασχεθεὶς δεινῇ νόσῳ, διὰ τὸν Ἰφίτου φόνον, εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς νόσου. μὴ χρησμῳδούσης δὲ αὐτῷ τῆς Πυθίας, τόν τε ναὸν συλᾶν ἤθελε· καὶ τὸν τρίποδα βαστάσας, κατασκευάζειν μαντεῖον ἴδιον. μαχομένου δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος, ὁ Ζεὺς ἵησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν. καὶ τοῦτον διαλυθέντων τὸν τρόπον λαμβάνει χρησμὸν Ἡρακλῆς· ὃς ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν αὐτῷ τῆς νόσου ἔσεσθαι πραθέντι καὶ τρία ἔτη δουλεύσαντι· καὶ δόντι ποινὴν τοῦ φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ. τοῦ δὲ χρησμοῦ δοθέντος, Ἑρμῆς Ἡρακλέα πιπράσκει· καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Ὀμφάλη Ἰαρδάνου, βασιλεύουσα Λυδῶν, ἣ τὴν ἡγεμονίαν τελευτῶν ὁ γήμας Τμῶλος κατέλιπε. τὴν μὲν οὖν τιμὴν κομισθεῖσαν Εὔρυτος οὐ προσεδέξατο. Ἡρακλῆς δὲ Ὀμφάλῃ δουλεύων, τοὺς μὲν περὶ τὴν Ἔφεσον Κέρκωπας συλλαβὼν ἔδησε. Συλέα δὲ ἐν Αὐλίδι τοὺς παριόντας

ſtam, proficiſcitur: excluſus autem ab eo, quod olim vetus cum EVryto ſibi beneuolētia interceſſerat: Amyclas peruenit, vbi illum Deiphobus Hippolyti filius ſceleris cōtagē luſtrauit. deinde graui morbo de Iphiti nece correptus Delphos adiit: ac morbi finem roganti illi Pythia nihil reſpondet. at Hercules eo nomine ſpoliare tēplum voluit, auectóque tripode, propriā ſibi oraculorum ædem cōſtruxit: ac mox ab Apolline in eum pugna cōmiſſa, Iupiter inter hoſce duos medium fulmen demiſit, coque modo direpta illorum pugna hoc Hercules oraculum habuit, Morbi finem tum fore, cum triennium totum venditus ſeruierit ſeruitutem, & commiſſæ cædis ergô EVryto æſtimationem penderit. Mercurius hoc oraculo dato, Herculem vendit, eumque Omphale Iardani filia Lydorum regina mercatur: cui Tmolus coniux moriens regnum reliquit. Sed EVrytus oblatam fraternæ cædis æſtimationem admittendam minime cenſuit. Interim Hercules Omphalæ ſeruiens non procul ab Epheſo Cercopas captos in vincula coniecit. Syleum verò in AVlide, qui peregrinos

ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα, σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας, μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. καὶ προσχὼν νήσῳ Δολίχῃ, τὸ Ἰκάρου σῶμα ἰδὼν τοῖς αἰγιαλοῖς προσφερόμενον, ἔθαψε· καὶ τὴν νῆσον ἀντὶ Δολίχης Ἰκαρίαν ἐκάλεσεν. ἀντὶ τούτου Δαίδαλος ἐν Πίσῃ εἰκόνα παραπλησίαν κατεσκεύασεν Ἡρακλεῖ· ἣν νυκτὸς ἀγνοήσας Ἡρακλῆς, λίθῳ βαλὼν, ὡς ἔμπνουν ἔπληξε. καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐλάτρευε παρ' Ὀμφάλῃ, λέγεται τὸν ἐπὶ Κόλχους πλοῦν γενέσθαι, καὶ τὴν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, καὶ Θησέα παραγενόμενον ἐκ Τροιζῆνος τὸν Ἰσθμὸν καθᾶραι. μετὰ δὲ τὴν λατρείαν ἀπαλλαγεὶς τῆς νόσου ἐπὶ Ἴλιον ἔπλει πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα συναθροίσας στρατὸν ἀνδρῶν ἀρίστων ἑκουσίως θελόντων στρατεύεσθαι. καταπλεύσας δὲ εἰς Ἴλιον, τὴν μὲν τῶν νεῶν φυλακὴν Οἰκλεῖ κατέλιπεν. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἀριστέων ὥρμα ἐπὶ τὴν πόλιν. παραγενόμενος δὲ ἐπὶ τὰς ναῦς σὺν τῷ πλήθει Λαομέδων, Οἰκλέα μὲν ἀπέκτεινε μαχόμενον. ἀπελαθεὶς δὲ, ὑπὸ τῶν μετὰ Ἡρακλέους, ἐπολιορκεῖτο. τῆς δὲ πολιορκίας ἐνεστώσης, ῥήξας τὸ τεῖχος

eà iter faciētes terrā fodere cōpelleret: refossis ab radice vitibus, vnà cū Xenodice filia interfecit. Ideq; ad Dolichē insulā delat⁹, ac vidēs Icari corp⁹ in litore eiectū, sepulturę dedit, ab eóq; Dolichē insulā mutato nomine Icariā vocauit. Cuius beneficij causa Dędalus è picea Herculis imaginē cōsimilimā effinxit, quā ꝙ ignoraret, Hercules per noctē lapide, viuā esse opinat⁹, percussit. At quo tēpore apud Omphalen seruiret, aiunt, tū in Colchos nauigationem, Calydonijq; apri venationem cōfectā fuisse, ac Thesēū, ꝙ Trœzene Isthmū aduenerat eū expiasse. Porrò post seruitutē, morbo liberatus, nauib⁹ ordine remorū quinquaginta prędítis decē, & octo, collecta fortissimorū volonū manu in Iliū nauigauit. Postea verò ꝗ̃ Iliū cū classe appulit, eā Oicleo custodiēdā reliquit. Ipse autē cū ceteris rei bellicæ peritissimis in vrbē ꝓmouit. Laomedō interea facto cū multitudine in classē impetu, Oicleū quidē pugnātē interfecit, at reiectus ab Herculis copijs intra vrbē obsideri cœpit: cūq; vrbis obsidiōe cōtinēti ꝑmeretur, refractis mœnib⁹,

Τελαμὼν, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ μετὰ τοῦτον Ἡρακλῆς. ὡς δὲ ἐθεάσατο Τελαμῶνα πρῶτον εἰσεληλυθότα, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐπ᾽ αὐτὸν ἤει· μηδένα θέλων ἑαυτοῦ κρείττονα νομίζεσθαι. συνιδὼν τοῦτο Τελαμὼν, πλησίον λίθους κειμένους συνήθροιζε. τοῦ δὲ ἐρομένου τί πράττοι· βωμὸν, εἶπεν, Ἡρακλέους κατασκευάζειν Καλλινίκου. ὁ δὲ, ἐπαινέσας, ὡς εἷλε τὴν πόλιν, κατατοξεύσας Λαομέδοντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, χωρὶς Ποδάρκου· Τελαμῶνι ἀριστεῖον Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα δίδωσι [ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ.] καὶ ταύτῃ συγχωρεῖ τῶν αἰχμαλώτων ὃν ἤθελεν, ἄγεσθαι. τῆς δὲ αἱρουμένης τὸν ἀδελφὸν Ποδάρκην, ἔφη δεῖν πρῶτον αὐτὸν δοῦλον γενέσθαι, καὶ τότε, τί δήποτε δοῦσαν ἀντ᾽ αὐτοῦ, λαβεῖν αὐτόν. ἡ δὲ πιπρασκομένου χρυσῆν τὴν καλύπτραν ἀφελομένη τῆς κεφαλῆς, ἀντέδωκεν· ὅθεν Ποδάρκης Πρίαμος ἐκλήθη. πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους, Ἥρα χαλεποὺς ἔπεμψε χειμῶνας· ἐφ᾽ οἷς ἀγανακτήσας Ζεὺς, ἐκρέμασεν αὐτὴν ἐξ Ὀλύμπου.

Telamo primꝰ vrbē, intrat, & poſt eū Hercules. Aſt vbi Telamonē prius intraſſe videt, ſtricto in eū enſe vadit. Nā is meliorē ſeipſo volebat neminē. Id cū Telamō prouidè animaduertiſſet, proximos adiacētes lapides colligere aggreditur. Tū Hercules, quid nā faceret, percōtatur: arā, ille inquit, Herculi Callinico ſe excitare. Tū is Telamonem collaudauit. Mox verò capto Ilio, ſagittis confecto Laomedōte, cū filijs ſuis, præter vnū Podarcē: Telamoni Heſionā, Laomedōtis filiā, ob rē præclariſſimè geſtam, præmij loco dedit: [ex qua poſtea Telamo Teucrū procreauit:] & huic quē vellet captiuorum abducēdū cōcedit. Ea verò cū ſibi Podarcē fratrē delegiſſet, Hercules hunc prius in ſeruitutem redigendum eſſe ait. Tum etiam illa adiecit, quid nam ipſi harum rerum cauſa, vt eum accipiat, datura ſit. Ea verò pro vendito fratre demptum è capite ſuo flammeū aureum dedit. Hinc pro Podarces Priamus eſt nominatus. Herculi verò ab Ilio claſſem reducenti Iuno fœdam immiſit tempeſtatē: quamobrē Iupiter indignatus eā ex Olympo ſuſpēdit.

προσέπλει δὲ Ἡρακλῆς τῇ Κῷ. καὶ νομίσαντες αὐτὸν οἱ Κῷοι ληστρικὸν ἄγειν στόλον, βάλλοντες λίθοις προσπλεῖν ἐκώλυον. ὁ δὲ βιασάμενος τὴν νῆσον εἷλε· καὶ τὸν βασιλέα Εὐρύπυλον Ἀστυπαλαίας παῖδα καὶ Ποσειδῶνος ἔκτεινε. ἐτρώθη δὲ κατὰ τὴν μάχην Ἡρακλῆς ὑπὸ Χαλκώδοντος· καὶ Διὸς ἐξαρπάσαντος αὐτὸν, οὐδὲν ἔπαθε. πορθήσας δὲ Κῶ, ἧκε δι' Ἀθηνᾶν, εἰς Φλέγραν· καὶ μετὰ θεῶν κατεπολέμησε γίγαντας· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπ' Αὐγείαν ἐστρατεύετο, συναθροίσας Ἀρκαδικὸν στρατὸν, καὶ παραλαβὼν ἐθελοντὰς τῶν ἀστῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀριστέων. Αὐγείας δὲ τὸν ἀφ' Ἡρακλέους πόλεμον ἀκούων, κατέστησεν Ἠλείων στρατηγοὺς, Εὔρυτον καὶ Κτέατον συμφυεῖς· οἳ δυνάμει τοὺς τότε ἀνθρώπους ὑπερέβαλλον· παῖδες δὲ ἦσαν Μολιόνης καὶ Ἄκτορος· ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος. Ἄκτωρ δὲ ἀδελφὸς ἦν Αὐγείου. συνέβη δὲ Ἡρακλεῖ κατὰ τὴν στρατείαν νοσῆσαι. διὰ τοῦτο καὶ σπονδὰς πρὸς τοὺς Μολιονίδας ἐποιήσατο. οἱ δὲ ὕστερον ἐπιγνόντες αὐτὸν νοσοῦντα,

Hercules interea cum ad insulam Cô nauigaret. Coi, quòd piraticã ipse classem ageret, existimãtes, lapidum iactu in portum appellere prohibebant. Is autem vi illata, insulam cepit: regémq; EVrypylum Astypalææ ac Neptuni filium interemit. Sed & Hercules inter pugnã dum à Chalcodonte vulneratus fuit, & Iouis ope conseruatus mali nihil pertulit. Inde, Cô deuastata, Phlegram, ob Mineruam adiuit: vbi vnà cum dijs gigantes debellauit, nec longo pòst tempore Arcadum magna manu collecta, & acceptis secum ex vrbibus Græciæ volonibus fortissimis in AVgeã bellum mouit. AVgeas interim ab Hercule expeditionem in se cõparati audiens: ab Eliensibus EVrytum & Cteatum geminos duces delegit: qui viribus, atq; opibus omnes eorum temporum mortales anteibant: hi Moliones & Actoris filij erant, licet Neptuni esse dicerentur. Actor etiam AVgeę frater erat. Enimuero accidit, vt per eiusce expeditionis tempus Hercules in morbum incideret: eãque ob causam cum Molionidis pacem iniuit: qui, cum postea Herculem morbo pressum resciissent:

eius

ἐπιτίθενται τῷ στρατεύματι, καὶ κτείνουσι πολλούς. τότε μὲν οὖν ἀνεχώρησεν Ἡρακλῆς. αὖθις δὲ τῆς τρίτης Ἰσθμιάδος τελουμένης, Ἠλείων τοὺς Μολιονίδας πεμψάντων συνθύτας, ἐν Κλεωναῖς, ἐνεδρεύσας τούτους Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Ἦλιν εἷλε τὴν πόλιν. καὶ κτείνας μετὰ τῶν παίδων Αὐγείαν, κατήγαγε Φυλέα, καὶ τούτῳ τὴν βασιλείαν ἔδωκεν. ἔθηκε δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα· Πέλοπός τε βωμὸν ἱδρύσατο καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἑξῆς ἐδείματο. μετὰ δὲ τῆς Ἤλιδος ἅλωσιν, ἐστράτευσεν ἐπὶ Πύλον· καὶ τὴν πόλιν ἑλὼν, Περικλύμενον κτείνει τὸν ἀλκιμώτατον τῶν Νηλέως παίδων, ὃς μεταβάλλων τὰς μορφὰς ἐμάχετο. τὸν δὲ Νηλέα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ χωρὶς Νέστορος ἀπέκτεινε. οὗτος δὲ νέος ὢν παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο. κατὰ δὲ τὴν μάχην, καὶ Ἅδην ἔτρωσε Πυλίοις βοηθοῦντα· ἑλὼν δὲ τὴν Πύλον, ἐστράτευεν ἐπὶ Λακεδαίμονα μετελθεῖν τοὺς Ἱπποκόωντος παῖδας θέλων· ὠργίζετο μὲν γὰρ αὐτοῖς, καὶ διότι Νηλεῖ συνεμάχησαν· μᾶλλον δὲ ὠργίσθη, ὅτι τὸν

eius copias insidijs aggrediuntur, ac multos trucidant. Nec ob id tamen iam tum ab re bellica Hercules discessit. At cum tertiò rursus Isthmici ludi celebrarentur, missos ab Eleis Molionidas cum aliis simul immolaturos ad Cleonas, per insidias circumueniens trucidat, & ductis in Elin copijs vrbem cepit, occisóque cum filijs AVgea, Phyleum reduxit, eíque regnum attribuit. Ad hæc etiam Olympicum certamen instituit, ac Pelopi aram statuit, nec nō duodecim Deorum aras deinceps extitauit. Post autem Elidem captam aduersus Pylum castra promouit, & vrbe expugnata Periclymenum Nelei filiorum fortissimum, qui in varias inter pugnandū formas mutabatur. Neleúmque, & eius filios omnes, vno excepto Nestore, interfecit. Hic enim puer adhuc apud Gerenios alebatur. Quin etiā eadem pugna Plutonem Pylijs opitulantem vulnerauit Dein euersa Pylo in Lacedæmonē Hippocoontis filios puniturus, bellum gerit: quibus, quoniam Neleo suppetias tulissent, erat iratus: &, quòd

Λικυμνίου παῖδα ἀπέκτειναν. θεωμένου γὰρ αὐτοῦ τὰ Ἱπποκόωντος βασίλεια, ἐκδραμὼν κύων τῶν μολοττικῶν ἐπ' αὐτὸν ἐφέρετο. ὁ δὲ, βαλὼν λίθον ἐπέτυχε τοῦ κυνός. ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἱπποκοωντίδαι, καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις, ἀπέκτειναν. τὸν δὲ τούτου θάνατον ἐκδικῶν, στρατείαν ἐπὶ Λακεδαιμονίαν συνήθροιζε. καὶ παραγενόμενος εἰς Ἀρκαδίαν, ἠξίου καὶ Κηφέα μετὰ τῶν παίδων, ὧν εἶχεν, εἴκοσι, συμμαχεῖν. δεδιὼς δὲ Κηφεὺς μὴ καταλιπόντος αὐτοῦ Τέγεαν Ἀργεῖοι ἐπιστρατεύσωνται, τὴν στρατείαν ἠρνεῖτο. Ἡρακλῆς δὲ παρ' Ἀθηνᾶς λαβὼν ἐν ὑδρίᾳ, χαλκοῦν βόστρυχα Γοργόνος, Στερόπῃ τῇ Κηφέως θυγατρὶ δίδωσιν, εἰπὼν, Ἐὰν ἐπίῃ στρατὸς τρὶς ἀνασχούσης [ἐκ] τῶν τειχῶν τὸν βόστρυχον, καὶ μὴ προϊδούσης, τροπὴν τῶν πολεμίων ἔσεσθαι. τούτου γενομένου, Κηφεὺς μετὰ τῶν παίδων ἐστράτευε. καὶ κατὰ τὴν μάχην αὐτός τε καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ τελευτῶσι· καὶ πρὸς τούτοις Ἴφικλος ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἀδελφός. Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἱπποκόωντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ χειρωσάμενος,

Licymnij filiũ occidiſſent, longè magis illis ſuccenſebat. Nam, cum ipſe Hippocoontis regiã ſpectaret, erumpit illico in eũ moloſſici generis canis: tum puer arreptum lapidẽ in canem cõiecit, nec lapidis cõiectio puerũ fefellit. Mox eruptione facta Hippocoontidæ, virgis puerum verberantes peremerunt. Huiuſce igitur mortem vlturus, exercitum in Lacedæmonios cõparauit: atq; in Arcadiam caſtris promotis, Cepheũ cum viginti, quos habebat, filijs, vt belli ſocius eſſe velit, obteſtatur. At Cepheus veritus, ne relictã à ſe Tegeam Argiui bello inuaderent, expeditionem detrectabat. Tum Hercules ſumpta de Mineruа ænea Gorgonis coma in vrna, Steropæ Cephei filiæ muneri dedit, hiſce adiectis verbis, Quandoq; militum copijs ingruẽtibus eam comam de mœnibus, nec tamen præuiſam, ſublimem oſtentet, hoſtium futuram euerſionem prænunciatur. Quo facto Cepheus cum filijs expeditionẽ ſecutus eſt. Atque idem in pugna, filiíque eius omnes occubuere: his etiam acceſſit Iphicles Herculis frater. At Hercules cæſo Hippocoonte, eiúſque filijs in ſeruitutem redactis,

τὴν πόλιν Τυνδάρεῳ κατάγων, τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ. παριὼν δὲ Τεγέαν Ἡρακλῆς, τὴν Αὔγην Ἀλεοῦ θυγατέρα οὖσαν, ἀγνοῶν ἔφθειρεν. ἡ δὲ, τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος, κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. λοιμῷ δὲ τῆς χώρας φθειρομένης Ἀλεὸς εἰσελθὼν, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ τέμενος, τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδῖνας εὗρε. τὸ μὲν οὖν βρέφος εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ἐξέθετο. καὶ τοῦτο μὲν κατὰ θεῶν τινὰ πρόνοιαν ἐσώθη· θηλὴν μὲν γὰρ ἀρτιτόκος ἔλαφος ὑπέσχεν αὐτῷ. ποιμένες δὲ ἀνελόμενοι τὸ βρέφος, Τήλεφον ἐκάλεσαν αὐτόν. Αὔγην δὲ ἔδωκε Ναυπλίῳ τῷ Ποσειδῶνος, ὑπερόριον ἀπεμπωλῆσαι. ὁ δὲ Τεύθραντι τῷ Τευθρανίας δυνάστῃ αὐτὴν ἔδωκεν· κἀκεῖνος γυναῖκα ἐποιήσατο. Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο. καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῷον, ἀπεικασθέντα ταύρῳ περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ. τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει,

subiecit vrbem Tyndareo: & huic etiam regnum concessit. deinde Hercules Tegea transiens, AVgen Alei filiam, haud agnitam vitiauit. Quæ cum antea puerum occultè peperisset, in Mineruæ templo deposuit. Interim peste per ea loca debacchante, Aleus templum ingressus, & singula rimatus, filiæ partum reperit: ac puerum in Parthenium montem deferendum, exponendúmque dedit. Qui diuina quadā prouidentia conseruatus est. nam, quæ nuperrime cerua pepererat, illi vbera præbuit: mox autem pastores assumptum infantem, Telephum vocitarunt. Sed & Aleus AVgen Nauplio Neptuni filio extra fines vendendam exportari iussit. Hic autem Teuthranti Teuthraniæ vrbis Dynastæ tradidit, & ille eam sibi postea vxorem fecit. Cæterùm Hercules Calydonem profectus, Deianiram OEnei filiam coniugem depoposcit, ac luctatus matrimonij huiusce de causa, cum Acheloo in taurum transformato, vnum illi de cornibus perfregit. Itaque Deianiram duxit: cornúque Acheloo redditur,

δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δέ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτόν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς. καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθών, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. διατελῶν δὲ παρ' αὐτοῖς, καὶ πέμψας πρὸς Θέστιον, ἑπτὰ μὲν κατέχειν ἔλεγε παῖδας, τρεῖς δὲ εἰς Θήβας ἀποστέλλειν, τοὺς δὲ λοιποὺς τέσσαρας πέμπειν εἰς Σαρδὼ τὴν νῆσον, ἐπ' ἀποικίαν. γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρ' Οἰνεῖ, καὶ κονδύλῳ παίσας, ἀπέκτεινεν Ἀρχιτέλους παῖδα Εὔνομον κατὰ χειρῶν διδόντα. συγγενὴς δὲ Οἰνέως οὗτος. ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδός, ἀκουσίως γεγενημένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει. Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον, τὴν φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε. καὶ διέγνω πρὸς Κήυκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἧκεν· ἐν ᾧ καθεζόμενος Νε-

cuius loco Amaltheæ cornu accepit. Hæc Hæmonij filia fuit, quæ tauri cornu habuit. Id, vt Pherecydis testimonio comprobatur, eius fuisse facultatis, vt, quicquid esculenti ac poculenti quispiam expetisset, copiosè admodum suppeditaret. Insuper Hercules pro Calydonijs cōtra Thesprotos bellum gerit, qui vrbe Ephyra, cui Phylas rex præerat, vi capta, congressus cū Astyoche huiusce filia, Tlepolemi fit pater. Cum verò apud eos permaneret, ad Thestium misit, ac septem fermè filios vi retinere dicebat, de quibus treis ablegaturum ſ: Thebas, at reliquos quatuor in Sardiniam insulam veluti colonos se transmissurū. Quibus confectis cum apud OEneum in conuiuio esset, pugno percussum EVnomum Architelis filiū ei pocula propinantem occidit. Is autem OEnco propinquus erat. sed pueri pater, quòd id præter eius voluntatem factū fuisse contigisset, ei veniam dedit. Atqui Hercules legis multā secutus, exilium sustinere voluit, atq; Trachinem ad Ceycem se iam conferre decreuit: qui, vbi cum Deianira vxore ad EVenum amnem peruenit, ibi Nes-

σσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε. μισθὸν δὲ λέγων παρὰ θεῶν τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ δικαιοσύνην. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη. Δηϊανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψεν ἔσω διακομίζειν. ὁ δὲ διαπορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακεκραγούσης αἰσθόμενος ὁ Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾷν, προσκαλεσάμενος εἶπεν εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τόν τε γόνον, ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος, αἷμα συμμίξαι. ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν ἀπορῶν τροφῆς, ἀπαντήσαντος Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας, καὶ σφάξας, καὶ ἑψήσας εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ Δωριέων συνεμάχησε. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων ἐπολέμουν αὐτῷ,

sum Centaurum manẽtem, qui viatores traijciebat, offendit: eúmq; traijciendi laborẽ mercedis loco à Dijs, iustitiæ suę causa se recepisse dictitabat. Igitur Hercules ipse per se amnem tranauit. Et Deianirã, portoriũ pactus, in alterã ripam Nesso transuehendam commisit: tum illi Centaurus, dum traijcit, vim inferre aggreditur: eam verò acclamantẽ audiens Hercules, egressum in terram Nessum in corde sagitta percussit. Is, vbi se moriturũ videt: mulierem ad se vocat, eíque si velit, inquit, philtrum apud Herculem sibi habere, quod ipse semen in terram effudisset, cum sanguine, qui ex spiculi vulnere manasset, commisceat. Tum illa id factum penes se cõseruauit. At Hercules, Dryopũ finibus peragratis, & cibi inopia laborãs, Thiodamantem, plaustrum, quod à binis bobus trahebatur, ducentẽ, obuium habuit: eorum alterum è curru solutum, iugulatúmque, & coctum, deuorauit. Postea cum Trachinẽ peruenisset ad Ceycem, hospitio ab eodẽ acceptus, Dryopas debellauit. Inde illinc promotus Ægimio Doriẽsium regi se belli socium fecit. Nam Lapithæ, cũm de terræ finibus

Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ, πολιορκούμενος, ἐπικαλέσατο τὸν Ἡρακλέα βοηθὸν, ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν παρέδωκεν ἐλευθέραν αὐτῷ. ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαογόραν, μετὰ τῶν τέκνων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προσκαλεῖται αὐτὸν Κύκνος Ἄρεος καὶ Πελοπίας. συστὰς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴα [μεθ' ὅπλων] διέρχεσθαι. κωλυόμενος δὲ παριέναι, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρείσασθαι θέλων. συμμαχούντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν. καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασόν τε τὸν Κήϋκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας·

Corono eius belli Imperatore, armis infestabât Is igitur obsidione pressus Herculē in societatē, atq; in regni partem adiutorē arcessierat. Cui Hercules opitulatus, Coronum cū cęteris suis interemit, eiq; regni fines vniuersos liberos reddidit. Adhæc etiā Laogorā Dryopum regem cum filijs in Apollinis luco epulantē, vt virū petulantē improbúmq;, ac Lapitharum socium, obtruncauit. Nec multo pôst per Itonēm iter facientem Herculē Cygnus Martis & Pelopię filius, vt in singulare secū certamen congrederetur, prouocauit. Congressus itaq; & hunc etiam interfecit. Vt autem Orchomenū peruenit, eum rex Amyntor cum armis procedere minime sinebat: qui, dum ita pertrāsire prohibetur, & hunc ipse vita priuauit. At, cum Trachinem peruenisset, exercitum in OEchaliā adunauit, vt eo bello in EVrytum animaduerteret: accitis sibi socijs Arcadibus, & Meliensibus domo Trachine, ac Locris Epicnemidibus, EVryto vnà cū filijs occiso vrbem capit. Sepultis deinde suis cōmilitonibus, qui in eo bello interierāt, atq; Hipaso Ceycis filio, Argeum, & Melanem Licymnij filios:

καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἐπ' ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου βωμὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Τραχῖνα τὸν Κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τῆς Ἰόλης Δηιάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ [πάλιν] ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτου, τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας [εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν.] τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ. τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθεὶς, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηιάνειρα δὲ αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς ἐκ Δηιανείρας ἦν αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι· παραγενόμενος εἰς Οἴτην ὄρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων)

ac demum oppido direpto Iolen captiuã abduxit. Inde in Cenæum EVbœæ promontorium appulsus Iouis Cenæi aram constituit. Sacrificaturus autem, Trachinem ad Ceycem misit, qui lautam ac splendidam ad se, tunicam afferret: à quo vbi quæ de Iole successerant, Deianira percepit, verita ne illam iterum magis arderet, rata verum esse philtrum, effusum Nessi sanguinem, eo tunicam infecit. Quam sibi Hercules indutus, sacrificauit: sed, vbi vestis incaluit, hydræo viro Herculis corpus putrescebat. Tum Licham ille pedibus abreptum, sublatúmque à Bœotia deiecit in EVboicũ mare præcipitem: tunicam verò, quę iam corpori inhæserat, rescindit: eámque ita auulsam carnis frusta subsequebãtur. Tãto igitur Hercules morbo laborans naui Trachinẽ aduehitur. Quod vbi Deianira resciuit, suã ipsius manu suspẽdio vitam finiuit. Hercules Hyllo, qui natu maior ex Deianiræ filijs erat, vt cum per ætatem ei liceret, Iolen vxorem duceret, imperauit. Deinde ad OEtam Trachiniorum montem se contulit,

ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν, ἐπιβαίνων ὑφάπτειν. μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων ὑφῆψε. τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. ἐκεῖθεν δὲ τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο. ἦσαν δὲ παῖδες αὐτοῦ, ἐκ μὲν τῶν Θεσπίου θυγατέρων, Πρόκριδος μὲν, Ἀντιλέων καὶ Ἱππεύς. ἡ πρεσβυτάτη γὰρ διδύμους ἐγέννησε. Πανόπης δὲ, Θρέψιππας, Λύσης, ΕΥμείδης, *Κρέων· Ἐπιλαΐδος, Ἀστυάναξ. Κρήθης δὲ, Ἰόβης δὲ, ΕΥρυβίας. Πολύλαος, Πάτροις, Ἀρχέμαχος· Μελίνης, Λαομέδων, Κλυτίππης, ΕΥρυκάπης· ΕΥρύπυλος, ΕΥβώτης, Ἀγλαΐης, Ἀντιάδης, Ὀνήσιππος· Χρυσηΐδος, Ὀρείης, Λανομένης, Τέλης· Λυσιδίκης, Ἐντελίδης, Μενιππίδης· Ἀνθίππης, Ἱπποδρόμης, Τελευταγόρας, ΕΥρύκης, Πύλος, Ἵπποτος, ΕΥβοίας, Ὄλυμπος, Νίκης, Νι-

ibique cōſtructam abſe pyram, iam conſcendit, atq; ignē ſubijci iubebat. Quod cum ſuorum facere auderet nemo, Pœas interim quæſiturus amiſſos greges, cum per id loci iter faceret, pyram ſuccendit. Huic Hercules ſagittas arcúmq; dono dedit: ardente autem pyra, nubem cum tonitru ſublatam ipſum in cœlum remiſiſſe dicitur. Inde immortalitatem adeptus, & reuocatus in gratiam cum Iunone, Hebem illius filiam vxorem duxit, de qua ſibi filios Alexiaren & Anicetum procreauit. Herculi autem filij ex Theſpij filiabus hi fuerunt: Procride quidem, Antileon & Hippeus. ea enim natu maxima geminos peperit. ex Panope, Thripſippas, Lyſes, EVmides, *Creon: Epilaide, Aſtyanax: ex Crethe verò Iobes, EVrybiæ, Polylaus, Patrone, Archemachus: Meline, Laomedon, Clytippæ, EVrycapes, EVrypylus, EVbotes: ex Aglaia, Antiades, Oneſippus: ex Chryſeide Oreas, Lanomene, Teles, Lyſidice, Entedides, Menippides: ex Anthippe, Hippodrome, Teleutagoras, EVryca, Pylus, Hippotus, EVbœas, Olympus, Nice, Ni-

κόδρομος, ἀργέλης, κλεόλαος, ἐξόλης, ἐρύθρας, ξανθίδος ὁμόλιπος, στρατονίκης, ἀτρόμης, κελευστάνωρ, ἶφις, λαοθόης, ἀντίδος, ἀντιόπης, ἀλόπιος, ἀστυβίης *κάλης μήτιδος, φυληΐδος, τίγασις. αἰσχρηΐδος λευκώνης, ἀνθέας. * εὐρύπυλος, ἀρχεδίκης, δυνάστης, ἐρατοῦς, ἀσωπίδης, μέντωρ, ἠώνης, ἀμήστριος, τιφύσης λυγκεὺς, ἁλοκράτης, ὀλυμπούσης ἑλικωνίδος φαλίας, ἡσυχέης, οἰστρέβλης, τερψικράτης, εὐρύωψ, ἐλευχέας, βουλεύς. ἀντιμάχης, νικίππης, πάτροκλος, πυρίππης, νῆφος, πραξιθέας λύσιππος, ἐρασίππης λυκοῦργος, λύκιος, τοξικράτης, βουκόλος, μάρσης λευκίππης, εὐρυτέλης, ἱπποκράτης, ἱππόζυγος. οὗτοι μὲν ἐκ τῶν θεσπίου θυγατέρων. ἐκ δὲ τῶν ἄλλων, δηιανείρας τε τοῦ οἰνέως, ὕλλος, κτήσιππος, * γλυκισονείτης. ἐκ μεγάρας δὲ τῆς κρέοντος, θηρίμαχος, δηϊκόων, κρεοντιάδης, δηίων. ἐξ ὀμφάλης δὲ, ἀγέλαος, ὅθεν καὶ τὸ κροίσου γένος. χαλκιόπης τῆς εὐρυπύλου θετταλός· ἐπικάστης τῆς αἰγέως, θέσσαλος, παρθενόπης τῆς στυμφάλου, εὐήρης, αὔγης τῆς ἀλεοῦ

codromus, Argela, Cleolaus, Exolæ Erythras, Xanthidis Homolipus, Stratonice, Atroma, Celeustanor, Iphis, Laothoe, Antidus, Antiope, Alopius, Astybie* Cala Metidus, Phyleidus, Tigasis: ex Æschreide, Leucones, Anthea, *EVrypylus, Archedice, Dynastes, Eratus, Asopides, Mētor, Eone, Amestriꝰ, Tiphyse, Lynceus, Halocrates, Olympuses, Heliconide, Phalias: ex Hesychee, OEstrebles, Terpsicratea, EVryops, Eleuchea, Buleus, Antimache, Nicippe, Patroclꝰ, Pyrippe, Nephos, Praxitheæ Lysippus, Erasippe, Lycurgus, Lycius, Toxicratea, Bucolus, Marsę Leucippus. Euryteles, Hippocratea, Hippozygus. Hi sunt ex Thespiadibus orti: ex alijs autē, ac Deianira, OEnei filia, Hyllus, Ctesippus, Glycisonetes, sed ex Megara Creōtis, Therimachus, Deicoon, Creontiades, Deion. Quem autem Hercules sustulit filium ex Omphale Lydorum regina, nomen fuit Agelao, vnde & Crœsi genus. Ex Chalciope EVrypyli filia Thessalus, ex Epicaste Ægei filia, * Thestalus, ex Parthenope Stymphali filia Eueres, ex AVge Alei, Te-

Τήλεφος, Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος Τληπόλεμος, Ἀστυδαμείας τῆς Ἀμύντορος Κτήσιππος, Αὐτονόης τῆς Πειρέως Παλαίμων. μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήυκα παρεγένοντο. ὡς δὲ ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας. καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν. ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. ἀπολομένου δὲ Εὐρυσθέως, ἐπὶ Πελοπόννησον ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ πάσας εἷλον τὰς πόλεις. ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένη φθορᾶ,

lephus, ex Astyoche Phylantis Tlepolemus, ex Astydamia Amyntoris Ctesippus, ex AVtonoe Perei Palæmon. Relato demùm inter Deos Hercule, filij fui EVrystheum fugientes ad Ceycem se receperunt. Vbi verò illos ab eo repetere cœpit EVrystheus, ac, nisi dederentur, bellum minitabatur, ij tum metu perculsi relicta Trachine per Helladem fugerunt. Qui, cum EVrystheus eos insectaretur, Athenas concesserunt: & confidentes ad Misericordiæ aram opem implorabant. Athenienses nō modo non dediderunt eos, sed etiam aduersus EVrystheum bellum sustinuerūt, & eius filios, Alexandrum, Iphimedōtem, EVrybium, Mentorem, Perimedémq; occiderunt. Ipsum insuper EVrystheum fugientem è curru, atque ad petras Scironides adequitātem Hyllus insecutus obtrūcat: eiúsque caput amputatum Alcmenę dedit. Hæc autem illi textoris radijs oculos effodit. Itaque post interfectum EVrystheum in Peloponnesum Heraclidæ redierunt, omnésque amissas vrbes receperunt. Cęterum, quoniā intra anni spatiū, ex quo in patriam remearant,

πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε· καὶ ταύτην γενέσθαι, χρησμὸς δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἐδήλου· πρὸ γὰρ τοῦ δέοντος αὐτοὺς κατελθεῖν. ὅθεν ἀπολιπόντες Πελοπόννησον, ἦλθον εἰς Μαραθῶνα, κἀκεῖ κατῴκουν. Τληπόλεμος οὖν κτείνας οὐχ ἑκὼν Λικύμνιον (τῇ βακτηρίᾳ γὰρ αὐτοῦ θεραπεύοντα πλήσσων ἥμαρτε) πρὶν ἐξελθεῖν αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου. φυγὼν οὖν μετ' οὐκ ὀλίγων, ἧκεν εἰς Ῥόδον, κἀκεῖ κατῴκει. Ὕλλος δὲ, τὴν μὲν Ἰόλην [τὴν Εὐρύτου] κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐντολὴν ἔγημε. τὴν δὲ κάθοδον ἐζήτει τοῖς Ἡρακλείδαις κατεργάσασθαι. διὸ παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπυνθάνετο πῶς ἂν κατέλθοιεν. ὁ δὲ θεὸς ἔφησε περιμείναντας τὸν τρίτον καρπὸν κατέρχεσθαι. νομίσας δὲ Ὕλλος τρίτον καρπὸν λέγεσθαι τὴν τριετίαν, τοσοῦτον περιμείνας χρόνον σὺν τῷ στρατῷ κατῄει τοὺς Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον, Τισαμενοῦ τοῦ Ὀρέστου βασιλεύοντος Πελοποννησίων. καὶ γενομένης πάλιν μάχης, νικῶσι Πελοποννήσιοι, καὶ Ἀριστόμαχος θνήσκει. ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, ἐχρῶντο περὶ καθόδου. τοῦ θεοῦ δὲ εἰπόντος ὅ τι καὶ τὸ πρό-

vniuersā Pelopōnesū pestis inuasit, eāq; euenisse, ꝙ Heraclidę priusquā liceret, ipsi sedē patriā repetissēt, oraculo declaratū est. Quāobrē relicta rursus Pelopōneso, Marathonē cōmigrarūt. Tlepolemus autē Licymniū non spōte occidit, quippe, q administrū suū quēdā baculo percussur⁹ aberrauit. idq; ante q̄ è Pelopōneso abscederet. Exulās igitur haud quaquā exigua cū hominū manu Rhodū venit, atq; ibi sedē locauit. Hyllus adhęc ex patris imperio Iolē EVryti filiā sibi in matrimoniū copulauit, & quanam ratione suis Heraclidis redeundi facultatē cōpararet, nihil reliqui faciebat. Proinde Delphos concessit, & quanā via reuerti posset, Apollinē scitatur, Tū Deus, si ad tertiū, vsq; fructū, inquit, expectarint eos esse redituros. Hyll⁹ verò tertium fructū, triēnij cursū dici arbitrat⁹, ad tātū tēporis curriculū ꝑmoratus cum exercitu Heraclidas in Pelopōnesū reducit, quo tēpore Tisamen⁹ Orestis fili⁹ Pelopōnesiorū regnū tenebat: ac noua pugna cōmissa Pelopōnesij vincūt, & Aristomach⁹ interficitur. Postea verò q̄ Cleolai filij adulta iā ætate fuerunt, de reditu Pythiā cōsulūt, à qua qđ antea oraculū dederat, acceperūt.

πρότερον, Τήμενος ᾐτιᾶτο λέγων, τούτῳ πεισθέντας ἀτυχῆσαι. ὁ δὲ θεὸς αὐτοὺς τῶν ἀτυχημάτων αὐτοὺς αἰτίους εἶναι. τοὺς γὰρ χρησμοὺς οὐ συμβάλλειν. λέγειν γὰρ οὐ γῆς, ἀλλὰ γενεᾶς καρπὸν τρίτον· καὶ * Στένυγρον τὴν Εὐρυγαστέρα δεξιὰν κατὰ τὸν ἰσθμὸν ἔχοντα τὴν θάλασσαν. ταῦτα Τήμενος ἀκούσας, ἡτοίμαζε τὸν στρατόν, καὶ ναῦς ἐπήξατο ἐν τῷ Αἰτωλίας τόπῳ· ἔνθα νῦν ἀπ' ἐκείνου ὁ τόπος Ναύπακτος λέγεται. ἐκεῖ δὲ ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἀριστόδημος κεραυνωθεὶς ἀπέθανε, παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἀργείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμους, Εὐρυσθένη καὶ Προκλέα. συνέβη δὲ καὶ τὸν στρατὸν ἐν Ναυπάκτῳ συμφορᾷ περιπεσεῖν. ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς μάντις χρησμοὺς λέγων, καὶ ἐνθεάζων, ὃν ἐνόμισαν μάγον εἶναι, ἐπὶ λύμῃ τοῦ στρατοῦ πρὸς Πελοποννησίων ἀπεσταλμένον. τοῦτον βαλὼν ἀκοντίῳ Ἱππότης ὁ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους τυχὼν ἀπέκτεινεν. οὕτως δὲ γενομένου τούτου, τὸ μὲν ναυτικὸν διαφθαρεισῶν τῶν νεῶν, ἀπώλετο· τὸ δὲ πεζὸν, ἠτύχησε λιμῷ,

Temenus, ſibi, quòd reſpõſo eiuſmodi fidem habuiſſent, infeliciter ſucceſsiſſe, obijciebat. Tum contrà Pythia ipſos infelicitatis ſuæ fuiſſe auctores reſpondit, quoniam reſpõſa data minime intelligebant. Non enim tertium terræ ſed generis eſſe fructum, inquit, oraculum indicat, ac * Stenigrum iſthmum innuit, quem latioris aluei pelagus dextrorſum allidit. Quæ cũ audiſſet Temenus, militum copias legit, & in Ætoliæ loco naues compingit. Vbi etiam nũc loco ab ea re nomen eſt Naupactos. Interea dum ibi comparatæ militũ copiæ morantur: Ariſtodemus, relictis ex Argia AVteſionis filia geminis, EVrysthene, ac Procle, fulmine ictus occubuit. Quin etiam Naupacti exercitus in morbum ingentem concidit: ſiquidem ipſis vates futura prædicens, atque afflatus numine apparuit: quẽ magum eſſe, atque à Peloponneſijs in exercitus perniciem emiſſum exiſtimarunt. Hunc Hippotes Phylantis Antiochi ex Hercule nati filius iaculo percuſſum interfecit. Quo facto rei naualis apparatus perdita claſſe diſperijt: peditatus itẽ fame infeliciſſime egit,

καὶ διελύθη τὸ στράτευμα. χρωμένου δὲ περὶ τῆς συμφορᾶς Τημένου, καὶ τοῦ θεοῦ διὰ τὸν μάντιν γενέσθαι ταῦτα λέγοντος, καὶ κελεύοντος φυγαδεῦσαι δέκα ἔτη τὸν ἀνελόντα, καὶ διὰ τοῦτο δύο ἔτη, καὶ χρήσασθαι ἡγεμόνι τῷ Τριοφθάλμῳ, τὸν μὲν Ἱππότην ἐφυγάδευσαν, τὸν δὲ Τριόφθαλμον ἐζήτουν, καὶ περιτυγχάνουσιν Ὀξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος, ἐφ᾽ ἵππου καθημένῳ, μονοφθάλμῳ· τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέκοπτο τόξῳ· ἐπὶ φόνῳ γὰρ οὗτος φυγὼν εἰς Ἦλιν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἰτωλίαν· ἐνιαυτοῦ δὲ διελθόντος, ἐπανείρχετο. συμβαλόντες οὖν τὸν χρησμόν, τοῦτον ἡγεμόνα ποιοῦνται· καὶ συμβαλόντες τοῖς πολεμίοις, καὶ τῷ πεζῷ καὶ τῷ ναυτικῷ περιτεροῦσι στρατῷ· καὶ Τισαμενὸν κτείνουσι τὸν Ὀρέστου. θνήσκουσι δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς, οἱ Αἰγιμίου παῖδες, Πάμφυλος καὶ Δύμας. ἐπειδὴ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἱδρύσαντο βωμοὺς πατρῴου Διός· καὶ ἐπὶ τούτων ἔθυσαν, καὶ ἐκληροῦντο τὰς πόλεις. πρώτη μὲν οὖν λῆξις, Ἄργος· δευτέρα Λακεδαίμων· τρίτη δὲ Μεσσήνη.

exercitúsque omnis dissolutus est. Temeno interim ea de clade oraculum postulanti, numē ob vatis cædem ea obuenisse respōdit: Propteréaque homicidam decennium exulare, iussit: necnon ea de causa Trioculi belli prætoris opera biēnium vti illi præcepit. Quare Hippotē exilij causa solum vertere coegerunt. Atqui Trioculum vestigantes, Oxylo Andræmonis filio, equum insidenti, obuiam fiunt. Hic vnoculus erat, qui oculorum alterum sagitta excussum amiserat. Nā cum cædis patratæ causa in Elidem, atque illinc in Ætoliam isset exulatū, circumacto iam anno in patriam redibat. Hunc igitur ab oraculo significari arbitrantes copiis imperatorem præficiunt, & mox pugna inita, terra maríque vincūt, & Tisamenum Orestis filiū occidunt. Verum è suis socijs desiderantur Ægimij filij Pāphylus ac Dymas. Post vbi Pelopōneso potiti sunt, treis aras Ioui patrio excitarunt, in quibus peractis sacris vrbes sortiti inter se partiūtur. Prima itaq; sortitio fuit Argos, secūda Lacedæmō. Tertia demū Messene

κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος, ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον. Τήμενος οὖν, καὶ οἱ Ἀριστοδήμου παῖδες, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, ἔβαλον λίθους. Κρεσφόντης δὲ βουλόμενος Μεσσήνην λαχεῖν, γῆς ἐνέβαλε βῶλον. ταύτης δὲ διαλυθείσης, ἔδει τοὺς δύο κλήρους προτέρους ἀναφανῆναι. ἑλκυσθείσης δὲ προτέρας μὲν τῆς Τημένου, δευτέρας δὲ τῆς κλήρου τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, Μεσσήνην ἔλαβε Κρεσφόντης. ἐπὶ δὲ τοῖς βωμοῖς, οἷς ἔθυσαν, εὗρον σημεῖα κείμενα· οἱ μὲν λαχόντες Ἄργος ἐπὶ τὸν ἴδιον, φρῦνον· οἱ δὲ Λακεδαίμονα λαχόντες, δράκοντα· οἱ δὲ Μεσσήνην, ἀλώπεκα. περὶ δὲ τῶν σημείων, ἔλεγον οἱ μάντεις, τοῖς μὲν τὸν φρῦνον καταλαβοῦσιν, ἐπὶ τῆς πόλεως μένειν ἄμεινον· μὴ γὰρ ἔχειν ἀλκὴν πορευόμενον τὸ θηρίον. τοὺς δὲ δράκοντα καταλαβόντας, δεινοὺς ἐπιόντας ἔλεγον ἔσεσθαι· τοὺς δὲ τὴν ἀλώπεκα, δολίους. Τήμενος μὲν οὖν παραπεμπόμενος τοὺς παῖδας Ἀγέλαον καὶ Εὐρύπυλον καὶ Καλλίαν, τῇ θυγατρὶ προσανεῖχεν Ὑρνηθοῖ, καὶ τῷ ταύτης ἀνδρὶ Δηιφόντῃ.

Illata deinde situla aquę plena, placitũ est cuiq; in eam sortes conijci. Tũ Temenus, & Aristodemi filij Procles & EVrysthenes, calculos cõiecerunt. Cresphõtes autem Messenẽ sortito habere volens, terrę glebã iniecit: quã resoluta priores illas duas sortes ante ꝓdire necesse erat. Educta igitur prius Temenĩ sorte, secũda Aristodemi liberũ sortitio fuit. Quo factũ est, vt illa soluta, hęc cõstiterit, & per eã Cresphõti Messena obtigerit. Porrò in aris, quibus immolatũ erat, iacẽtia signa inuenere. Nã, quibus Argos obtigit priuatim, rubetã: quibus Lacedęmon, draconẽ: quibus autẽ Messene, vulpem. hi in suã quisq; ara priuati signi symbolũ offenderunt. quæ verò ad symbola spectant, vates cecinerunt. Nactis quidem rubetam, in vrbe manere præstat. Id enim animantium genus, si peregrinetur, nullis viribus se tueri potest. Qui draconem consecuti sunt: formidabiles fore, si promoueãtur. Qui verò vulpem deprehẽdissent, dolosos fore prædicebant. Temenus igitur prætermissis Agelao EVrypylóque, & Callia, filijs, Hyrnethoni filiæ, atque huiusce viro Deiphonti adhæsit.

ὅθεν οἱ παῖδες πείθουσι Τιτᾶνας ἐπὶ μισθῷ τὸν πατέρα αὐτῶν φονεῦσαι. γενομένου δὲ τοῦ φόνου, τὴν βασιλείαν ὁ στρατὸς ἔχειν ἐδικαίωσεν Ὑρνηθοῖ καὶ Δηϊφόντῃ. Κρεσφόντης δὲ οὐ πολὺν Μεσσήνης βασιλεύσας χρόνον, μετὰ δύο παίδων φονευθεὶς ἀπέθανε. Πολυφόντης δὲ ἐβασίλευσεν αὐτῶν, τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων· καὶ τὴν τοῦ φονευθέντος γυναῖκα ἄκουσαν Μερόπην ἔλαβεν· ἀνῃρέθη δὲ καὶ οὗτος. τρίτον γὰρ ἔχουσα παῖδα Μερόπη καλούμενον Αἴγυπτον, ἔδωκε τῷ ἑαυτῆς πατρὶ τρέφειν. οὗτος ἀνδρωθεὶς, καὶ κρύφα κατελθὼν, ἔκτεινε Πολυφόντην· καὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀπέλαβεν.

Proinde illius filij Titanas mercede conductos ad patrem interimendum inducunt. Cōmisso itaque parricidio regnū penes Hyrnethonem ac Deiphōtē exercitus fore iudicauit. Cresphontes autē non ita multo post susceptū imperium Messenæ duobus cum filijs interfectus est. Atqui Polyphontes eorum imperio, quòd Heraclidarum genere ortus esset, præficitur, atque occisi Cresphontis vxorem Meropem inuitam perduxit. at hic etiā è medio sublatus fuit. Nam cum tertiū Merope filium Ægyptum nomine haberet, patri suo ipsius alendum dedit: qui cum adultę iam ætatis esset, per insidias adortus Polyphontem peremit, ac paternū sibi regnū recuperauit.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Η ΠΕΡΙ Θεῶν, βιβλίον γʹ.

APOLLODORI ATHENIENSIS GRAMMATICI BIBLIOTHECES SIVE DE DEORVM ORIGINE, Liber tertius.

Benedicto AEgio Spoletino interprete.

ΕΠΕΙ' δὲ τὸ Ἰνάχειον διερχόμενοι γένος, τοὺς ἀπὸ Βήλου μέχρι τῶν Ἡρακλειδῶν δεδηλώκαμεν, ἐχομένως λέγωμεν τὰ περὶ Ἀγήνορος. ὡς γὰρ ἡμῖν λέλεκται, δύο Λιβύη ἐγέννησε παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Βῆλος μὲν οὖν βασιλεύων Αἰγυπτίων, τοὺς προειρημένους ἐγέννησεν. Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν ΕΥρώπην, γαμεῖ Τηλεφάασσαν· καὶ

QVONIAM verò genus Inachiũ enarrata Beli progenie, vsque ad Heraclidarum familiam exposuimus: & Agenoris prolem quoq; deinceps enarremus. Enimuero, vt à nobis antea dictum fuit, duos è Libya filios Belum & Agenorẽ Neptunus procreauit. Belus quidem Ægyptiorum rex, quos superius diximus, liberos genuit: Agenor autẽ in EVropã profectus, Telephassam coniugem ducit: ex qua

καὶ τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. τινὲς δὲ Εὐρώπην, οὐκ Ἀγήνορος ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, πλεῖ διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος. ὃς χειροήθης γενόμενος, ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης, ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. ἡ δὲ, ἐκεῖ συνευνασθέντος αὐτῇ Διὸς, ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ῥαδάμανθυν. καθ᾽ Ὅμηρον δὲ Σαρπηδὼν ἐκ Διὸς καὶ Λαοδαμείας τῆς Βελλεροφόντου. ἀφανοῦς δὲ Εὐρώπης γενομένης, ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγήνωρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξέπεμψε τοὺς παῖδας, εἰπὼν, μὴ πρότερον ἀναστρέφειν πρὶν ἂν ἐξεύρωσιν Εὐρώπην. συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς, Τηλέφασσα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλιξ. ὡς δὲ πᾶσαν ποιούμενοι ζήτησιν εὑρεῖν ἦσαν Εὐρώπην ἀδύνατοι, τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπογνόντες, ἄλλος ἀλλαχοῦ κατῴκησαν. Φοῖνιξ μὲν Φοινίκην· Κίλιξ δὲ, Φοινίκης πλησίον, καὶ πᾶσαν τὴν ὑφ᾽ ἑαυτοῦ κειμένην χώραν ποταμῷ σύνεγγυς Πυράμῳ,

ex qua EVropam filiam, & Cadmum, Phœnicémque mares, & Cilicem sustulit. Sunt, qui EVropam non Agenoris, sed Phœnicis filiam esse affirment. Huius amore captus perit Iupiter, necnon taurus per Rhodium mare nauigat. qui vbi sese puellæ mitem sicurémque præbuit, atque inde tauri dorso illam impositam velut prædam, pelago auexit in Cretam: eáque inibi ab Ioue cōpressa, Minoem, Sarpedonē, ac Rhadamanthum peperit: sed Homeri testimonio Sarpedon ex Ioue ac Laodamia Bellerophontis filia, natus est. Pòst, vbi EVropa nusquam appareret, Agenor pater eam filios vestigaturos emisit: iísque, ne nisi cum reperta prius EVropa, redirēt, imperauit. Quibuscum & Telephássa mater, ac Thasus Neptuni filius, vel, vt Pherecydes ait, Cilix, ad eam perquirendam coiuit. Postea verò, cum passim omnia vestigassent, neque vsquam EVropam comperissent, desperato ad suos reditu, alius aliò commigrarūt. Phœnix in Phœnicen se contulit. Cilix huic finitima loca inuasit, atq; omnem Pyramo amni adiacētem regionē subegit,

Κιλικίαν ἐκάλεσε. Κάδμος δὲ, καὶ Τηλέφασσα, ἐν Θράκῃ κατῴκησαν. ὁμοίως δὲ καὶ Θάσος ἐν Θράκῃ, κτίσας πόλιν Θάσον κατῴκησεν. ΕΥρώπην δὲ γήμας Ἀστερίων ὁ Κρητῶν δυνάστης, τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας ἔτρεφεν. οἱ δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίασαν. ἴσχουσι γὰρ ἔρωτα παιδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Μίλητος. Ἀπόλλωνος δὲ ἦν, καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. τοῦ δὲ παιδὸς πρὸς Σαρπηδόνα μᾶλλον οἰκείως ἔχοντος, πολεμήσας Μίνως ἐπροτέρησεν. οἱ δὲ, φεύγουσι, καὶ Μίλητος μὲν, Καρίᾳ προσχὼν, ἐκεῖ πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε Μίλητον. Σαρπηδὼν δὲ συμμαχήσας Κίλικι, πρὸς Λυκίους ἔχοντι πόλεμον, ἐπὶ μέρει τῆς χώρας Λυκίας ἐβασίλευσε. καὶ αὐτῷ δίδωσι Ζεὺς, ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐρασθῆναι λέγουσιν Ἀτυμνίου τοῦ Διὸς, καὶ Κασσιεπείας, καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι. Ῥαδάμανθυς δὲ, τοῖς νησιώταις νομοθετῶν, αὖθις φυγὼν εἰς Βοιωτίαν, Ἀλκμήνην γαμεῖ. καὶ μεταλλάξας ἐν ᾅδου μετὰ Μίνωος δικάζει.

eámque de se Ciliciam nominauit. Cadmus autem ac Telephassa in Thraciã penetrarunt. necnon & Thasus conditã in Thracia vrbem Thasum suo de nomine appellatã habitauit. Demum Asterion Cretensium regulus, EVropa in matrimonium ducta, ex ea natos filios aluit, qui, cum adoleuissent, mutuã inter se discordiam exercuerunt: nam Miletum puerum deperibant. Hic filius Apollinis, & Areæ Cleochi filiæ fuit: Puer, cum in Sarpedonis beneuolentiam amorémque potius inclinare videretur, Minos conflato bello victor fuit. Post illi in fugã vertũtur: ac Miletus in Cariam appulsus ibi Miletum à seipso dictã vrbem condidit. Verum Sarpedon Cilici aduersus Lycios bellũ gerẽti opitulatus, ex Lyciæ parte regnum sibi comparauit: eíque Iupiter ad tres ætates vitã concessit. Nec desunt, qui illum Atymnij, Iouis & Cassiepeæ filij, amore cõflagrasse tradãt, eáque de causa in seditionem concidisse. Sed Rhadamanthus, cum conditis ab se legibus insulanis imperaret, atq; ex fuga rursus in Bœotiam contendisset, Alcmenem duxit vxorem. Demum vita defunctus, apud inferos cum Minoe fratre iudicãdis animis præficitur.

Μίνως δὲ Κρήτην κατοικῶν, ἔγραψε νόμους. καὶ γήμας Πασιφάην, τὴν Ἡλίου καὶ Περσηΐδος· ὡς Ἀσκληπιάδης φησὶ, Κρήτην τὴν Ἀστερίου θυγατέρα· παῖδας μὲν ἐτέκνωσε, Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρογεων· θυγατέρας δὲ, Ἑκάλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην, Φαίδραν. Ἐκ Παρείας δὲ νύμφης ΕΥρυμέδοντα, Νηφαλίωνα, Χρύσην, Φιλόλαον· ἐκ δὲ Δεξιθέας, ΕΥξάνθιον. Ἀστερίου δὲ ἄπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων Κρήτης, ἐκωλύετο. φήσας δὲ παρὰ θεῶν τὴν βασιλείαν εἰληφέναι, χάριν τοῦ πιστευθῆναι, ἔφη, ὅ τι ἂν εὔξηται, γενέσθαι. καὶ Ποσειδῶνι θύων, ηὔξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος καταθύσειν τὸν φανέντα. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀνέντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. τὸν δὲ ταῦρον εἰς τὰ βουκόλια πέμψας, ἔθυσεν ἕτερον. θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος, πασῶν τῶν νήσων σχεδὸν ὑπῆρξεν. ὀργισθεὶς δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν, ὅτι μὴ κατέθυσε τὸν ταῦρον, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε·

At Minos Cretam incolens leges conscripsit, ductáque Pasiphae Solis ac Perseidis filia, siue, vt Asclepiades ait, Crete Asterij filia, Creteum, Deucalionem, Glaucum, & Androgeum mares: fœminas autem Hecalen, Xenodicen, Ariadnémque, ac Phædram, sustulit. Porrò ex nympha Paria EVrymedontem, Nephalionē, Chrysen, & Philolaum: at ex Dexithea, EVxanthium. Deinde, vbi Asterius nullis relictis liberis decessit, Minos Cretæ suscepta regni administratione prohibetur. Qui fidei faciendæ caussa à dijs regnum se accepisse aiebat, si quid voto depoposcisset, sibi id euenturum. Inde Neptuno immolans, taurum, vt sibi ex profundo mari offerri precibus depoposcit, oblatum immolaturum se pollicetur. A Neptuno itaque, tauro, qualis eum deceret, emisso, regnum accepit. Qui cum eiusmodi taurum ad armenta deduci iussisset, alium immolauit. Hic subacto sibi pelago omnibus propè insulis præfuit. At iratus illi Neptunus, quòd eundē taurū minime immolasset, hunc ipsum efferauit:

Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. ἡ δέ, ἐρασθεῖσα τοῦ ταύρου, συνεργὸν λαμβάνει Δαίδαλον, ὃς ἦν ἀρχιτέκτων, πεφευγὼς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ φόνῳ. οὗτος ξυλίνην βοῦν ἐπὶ τροχῶν κατασκευάσας, καὶ ταύτην λαβών, καὶ κοιλάνας ἔσωθεν, ἐκδείρας τε βοῦν, τὴν δορὰν περιέρραψε. καὶ θεὶς ἐν ᾧ περ εἴωθεν ὁ ταῦρος λειμῶνι βόσκεσθαι, τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν. ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος, ὡς ἀληθινῇ βοΐ συνῆλθεν. ἡ δὲ Ἀστέριον ἐγέννησε τὸν κληθέντα Μινώταυρον. οὗτος εἶχε ταύρου πρόσωπον, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδρός. Μίνως δὲ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ, κατά τινας χρησμοὺς κατακλείσας αὐτὸν ἐφύλαττεν. ἦν δὲ ὁ λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κατεσκεύασεν, οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον. τὰ μὲν οὖν περὶ Μινωταύρου καὶ Ἀνδρόγεω, καὶ Φαίδρας, καὶ Ἀριάδνης ἐν τοῖς περὶ Θησέως ὕστερον ἐροῦμεν. Κρατέως δὲ τοῦ Μίνωος Ἀερόπη, καὶ Κλυμένη, καὶ Ἀπημοσύνη, καὶ Ἀλθημένης, υἱοὶ γίνονται. χρωμένῳ δὲ Κρητεῖ περὶ καταστροφῆς τοῦ βίου,

Pasiphaénque, vt illum ardentiſſime deperiret, effecit. Hæc igitur tauri inflammata deſiderio, adiutorem ſibi Dædalum aſſumit architectum, qui cædis reus Athenis aufugerat: hic ligneam in rotulis vaccam concauam intrinſecus miro artificio cõſtruit, cuíque bubulam pellẽ circumſuit, eámque in prato, vbi taurus depaſcere conſueuerat, elocauit. Inde Paſiphaen intromiſit: ad quã taurus accurrens, ceu naturalem vaccam iniuit. Hæc demũ Aſterium cognomento Minotaurum peperit: taurino vultu, cætera virum fuiſſe, fertur. Hunc Minos oraculis quibuſdam monitus intra labyrinthum concluſum cuſtodiri iubet. Sed labyrinthus, quem Dædalus ædificauit, domiciliũ erat, quod ob multiplices viarum ambages, occurſúſque, ac recurſus, fallebat. Quæ verò de Minotauro, & Androgeo, ac Phædra, & Ariadna, legũtur, vbi de Theſeo poſt dicetur, explicabimus. Aſt Aërope, Clymene, Apemoſyne, & Althemenes è Crateo Minois filio liberi nati ſunt. Creteo verò, qualem ipſe vitæ exitũ habiturus eſſet, oraculum ſcitanti,

ὁ θεὸς ἔφη, ὑπὸ ἑνὸς τῶν παίδων τεθνήξεσθαι. Κρητεὺς μὲν οὖν ἀπεκρύβετο τοὺς χρησμούς. Ἀλθημένης δὲ ἀκούσας, καὶ δείσας μὴ φονεὺς γένηται τοῦ πατρὸς, ἄρας ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἀπημοσιώνης, προσίσχει τινὶ τόπῳ τῆς Ῥόδου. καὶ κατασχὼν Κρητηνίαν ὠνόμασεν. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος, ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους. κατιδὼν δὲ καὶ Κρήτην, καὶ τῶν πατρῴων ὑπομνησθεὶς θεῶν, ἱδρύετο βωμὸν Ἀταβυρίου Διός. μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς ἀδελφῆς αὐτόχειρ ἐγένετο. Ἑρμῆς γὰρ αὐτῆς ἐρασθεὶς, ὡς φεύγουσαν αὐτὴν καταλαβεῖν οὐκ ἠδύνατο (περιῆν γὰρ αὐτοῦ τῷ τάχει τῶν ποδῶν) κατὰ τῆς ὁδοῦ βύρσας ἐπέστρωσε νεοδάρτας. ἐφ' αἷς ὀλισθήσασα, ἡνίκα ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανῄει, φθείρεται· καὶ τῷ ἀδελφῷ μηνύει τὸ γεγονός· ὁ δὲ, σκῆψιν νομίσας εἶναι τὸν θεὸν, λὰξ ἐνθορὼν ἀπέκτεινεν. Ἀερόπην δὲ καὶ Κλυμένην Κρητεὺς Ναυπλίῳ δίδωσιν εἰς ἀλλοδαπὰς ἠπείρους ἀπεμπωλῆσαι. τούτων Ἀερόπην μὲν ἔγημε Πλεισθένης· καὶ παῖδας, Ἀγαμέμνονα

Deus ab vno è filijs suis interfectum iri respõdit. Creteus itaque oraculum celat. Quod cũ accepisset Althemenes: & veritus ne patri mortem inferret, relicta Creta cum Apemosyne sorore profectus, in quendam Rhodi locum appellit: quo potitus Creteniam illi de se nomen indidit. Conscenso autem Atabyrio monte, iacentes circa insulas circumspectauit, ac etiam despicatus Creten, & deûm patriorum recordatus, Atabyrio Ioui aram statuit: nec longo post tempore suam ipse sororẽ interemit. Nam Mercurius eius amore correptus, quòd fugientem assequi non posset (quippe quæ illi pedum pernicitate præstabat) recentibus tergoribus viam substrauit, in quibus delapsam, cũ è Creta rediret, vitiat, ac ea fratri rem commissam renunciat. Is autem Dei nomen culpæ expugnatæ pudicitiæ prætextum esse arbitratus, eam calcibus impetitam occidit. Mox Creteus Aëropem Clymenénque per Nauplium in longinquas terras, vendendas amandat. Ex his quidem Plisthenes Aëropem vxorem duxit: ex qua filios, Agamemnonem

καὶ Μενέλαον ἔτεκεν. Κλυμένην δὲ γαμεῖ Ναύπλιος, καὶ τέκνων πατὴρ γίνεται Οἴακος καὶ Παλαμήδους. Κρητεὺς δὲ ὕστερον γήρᾳ κατεχόμενος, ἐπόθει τὴν βασιλείαν Ἀλθημένει τῷ παιδὶ παραδοῦναι· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς Ῥόδον. ἀποβὰς δὲ τῆς νεὼς σὺν τοῖς ἥρωσι κατά τινα τῆς νήσου τόπον ἔρημον, ἠλαύνετο ὑπὸ τῶν βουκόλων, λῃστὰς ἐμβεβληκέναι δοκούντων. καὶ μὴ δυναμένων ἀκοῦσαι λέγοντος αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὴν κραυγὴν τῶν κυνῶν, ἀλλὰ βαλλόντων κἀκεῖνον, παραγενόμενος Ἀλθημένης ἀκοντίσας, ἀπέκτεινεν ἀγνοῶν Κρατέα. μαθὼν δὲ ὕστερον τὸ γεγονός, ἀξάμενος ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. Δευκαλίωνι δὲ ἐγένοντο Ἰδομενεύς τε καὶ Κρήτη, καὶ Νόθος καὶ Μῶλος. Γλαῦκος δὲ [ὁ Μίνωος] ἔτι νήπιος ὑπάρχων, τὸν μῦν διώκων εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν. ἀφανοῦς δὲ ὄντος αὐτοῦ, Μίνως πολλὴν ζήτησιν ποιησάμενος περὶ τῆς εὑρέσεως ἐμαντεύετο. Κούρητες δὲ εἶπον αὐτῷ τριχρώματον ἐν ταῖς ἀγέλαις ἔχειν βοῦν.

& Menelaum ſubſtulit. Verum Clymenen Nauplius in matrimonium cepit, ac filiorum Oracis & Palamedis pater efficitur. Cum verò Creteus ſenio confectus eſſet, Althemeni filio regnum tradere cupiebat: éaque de cauſa Rhodum contendit: cúmque è naui cum heroibus ſocijs in deſertum quendam inſulæ locum deſcendiſſet: à bubulcis prædones ingruiſſe ratis eijcitur: quíque vera dicẽs, cum ob canum latratum, quòd ab inſulanis percuteretur, exaudiri non poſſet: Althemenes ſuperueniens telo contorto Crateum patrem haudquaquam agnitum interfecit. Qui, vbi ſcelus patratum cognouit, deos precatus terræ hiatu abſorptus occulitur. Cæterùm Deucalioni nati ſunt filij Idomeneus, Crete, ac Nothus, & Molus. Glaucus autem Minois filius infans adhuc murem inſequẽs in mellis doliũ delapſus, occubuit. Qui, cum gentium nuſquã appareret: Minos pater, quòd amiſſum filiũ non reperiret, cũ diu, multúmq; quæſiuiſſet, de illius inuẽtione ſcitatum oracula miſit. Curetes illi tricolorẽ inter armentã bouem eſſe retulerunt:

τὸν δὲ τὴν ταύτης θέαν ἄριστα εἰκάσαι δυνηθέντα, καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν. συγκληθέντων δὲ τῶν μάντεων, Πολύϊδος ὁ Κοιρανοῦ, τὴν χρόαν τῆς βοὸς εἴκασε βάτου καρπῷ, καὶ ζητεῖν τὸν παῖδα ἀναγκασθεὶς, διά τινος μαντείας ἀνεῦρε. λέγοντος δὲ Μίνωος, ὅτι δεῖ καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν, [ἔν τινι οἰκήματι] ἀπεκλείσθη σὺν τῷ νεκρῷ. ἐν ἀμηχανίᾳ δὲ πολλῇ τυγχάνων, εἶδε δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἰόντα· τοῦτον βαλὼν λίθῳ ἀπέκτεινε· δείσας μὴ αὖ αὐτὸς τελευτήσῃ, εἰ τοῦτο συμπάθοι. ἔρχεται δὲ ἕτερος δράκων· καὶ θεασάμενος νεκρὸν τὸν πρότερον, ἄπεισιν· εἶτα ὑποστρέφει πόαν κομίζων, καὶ ταύτην ἐπιτίθησιν ἐπὶ πᾶν τὸ τοῦ ἑτέρου σῶμα· ἐπιτεθείσης δὲ τῆς πόας, ἀνέστη. θεασάμενος δὲ Πολύϊδος καὶ θαυμάσας, τὴν αὐτὴν πόαν προσενεγκὼν τῷ τοῦ Γλαύκου σώματι ἀνέστησεν. ἀπολαβὼν δὲ Μίνως τὸν παῖδα, οὐδ᾽ οὕτως εἰς Ἄργος ἀπιέναι τὸν Πολύϊδον εἴα, πρὶν ἢ τὴν μαντείαν διδάξαι τὸν Γλαῦκον. ἀναγκασθεὶς δὲ Πολύϊδος διδάσκει·

cuius qui optime effingere ſimulacrum poſſit, ab eo filium in vitam reuocatum iri. Accerſitis itaque vndecumque vatibus, Polyidus Cœrani filius rubi fructui bouis colorem aſſimilauit: & puerum veſtigare coactus vaticinij cuiuſpiam adiumento tandem reperit. At cum Minos eum ſibi viuum reddi oportere dictitaret, cum pueri cadauere in quodam domicilio concluditur, cúmq; in ſumma con ſilij inopia verſaretur, draconem ad præmortui pueri corpus proſerpentem vidit. Hunc lapide percuſſum occidit, veritus, ne illum commiſeratus ipſe moreretur. Interea draco alter aduenit, ac priorem extinctum conſpicatus, retro abijt: mox herbam ferens redit: eáque ſuper omni draconis mortui corpore impoſita, illum in vitam reuocauit. Id cum Polyidus ſumma cũ admiratione conſpexiſſet, eandẽ herbã illatã Glauci corpori impoſuit: atque illico mortuum ſuſcitauit. At Minos, neque poſt recuperatum filium, niſi prius vaticinandi rationem Glaucum doceat, Polyidus, illum Argos remeare permittebat. Polyidus autem coactus edocet:

καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει, κελεύει τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ στόμα ἐπιπτύσαι. καὶ τοῦτο ποιήσας Γλαῦκος, τὴν μαντείαν ἐπελάθετο. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν τῆς ΕΥρώπης ἀπογόνων, μέχρι τοῦ δέ μοι λελέχθω. Κάδμος δὲ, ἀποθανοῦσαν θάψας Τηλεφάσσαν, ὑπὸ Θρακῶν ξενιωθεὶς ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς ΕΥρώπης πυνθανόμενος. ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ μὲν ΕΥρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, χρῆσθαι δὲ καθοδηγῷ βοΐ, καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὐτὴ πέσῃ καμοῦσα. τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν, διὰ Φωκέων ἐπορεύετο. εἶτα βοῒ συντυχὼν ἐν τοῖς Πελάγοντος βουκολίοις, ταύτῃ κατόπισθεν εἵπετο. ἡ δὲ διεξιοῦσα Βοιωτίαν ἐκλίθη, πόλις ἔνθα νῦν εἰσὶ Θῆβαι. βουλόμενος δὲ Ἀθηνᾷ καταθῦσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' αὐτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδωρ. φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων, ὃν ἐξ Ἄρεος εἶπον τινὲς γεγονέναι, τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διέφθειρεν. ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος, κτείνει τὸν δράκοντα· καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει.

atque in patriam rediturus, vela faciebat: Glaucúmque suum in os inspuere iubet. quo facto Glaucum vaticinandi obliuio subijt. Hactenus itaque de EVropæ posteris dixisse sat est. Porrò Cadmus cum iam vita functam Telephassam sepelisset: à Thracibus hospitio exceptus, Delphos de EVropa deum scitaturus, contendit: Deus illi nihil ab eo curiose de EVropa quærendum respondit: sed boue viæ duce vtatur, atque vrbem condat vbicumque ea ambulando defessa procumbat. Quo ille accepto responso per Phocensium terram iter faciebat: mox boui inter Pelagontis armenta obuiam factus, eam ponè sequebatur: ea verò Bœotia percursa humi procubuit, vbi nunc extant Thebæ. Deinde bouem illam Palladi mactaturus, è socijs suis quendã ex Martio fonte desumptã aquam reportaturum mittit: draco fonti custos appositus erat: hũc Marte satum fuisse perhibebant. Is ex aquaturis plerosque absumpsit. Quare indignatus Cadmus draconem interemit: ac Mineruæ consilio eius dẽtes serit.

τούτων δὲ σπαρέντων, ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. οὗτοι δὲ ἀπέκτειναν ἀλλήλους. οἱ μὲν εἰς ἔριν ἀκούσιον ἐλθόντες· οἱ δὲ, ἀλλήλους ἀγνοοῦντες. Φερεκύδης δέ φησιν ὅτι Κάδμος ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ' αὐτοὺς ἔβαλε λίθους. οἱ δὲ ὑπ' ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν. περιεσώθησαν δὲ πέντε· Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, Πέλωρ. Κάδμος δὲ ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν, ἀΐδιον ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἔτη. μετὰ δὲ τὴν θητείαν, Ἀθηνᾶ αὐτῷ βασιλείαν κατεσκεύασε. Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα Ἁρμονίαν, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος θυγατέρα. καὶ πάντες θεοὶ καταλιπόντες τὸν οὐρανὸν, ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸν γάμον εὐωχούμενοι ὕμνησαν. ἔδωκε δὲ αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον, ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ. Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς αὐτὴν λαβεῖν. γίνονται δὲ Κάδμῳ θυγατέρες μὲν Αὐτονόη, Ἰνὼ, Σεμέλη, Ἀγαυή

quibus ſatis, armati è terra viri exorti fũt: quibus Spartis id eſt Satis, nomẽ inditũ fuit: Hi poſtea mutuis ſeſe vulneribus, alteri quidem, vel inuiti in pugnam congreſſi: alteri verò, quòd alter alterum nequaquã cognoſcerent, occiderunt. Sed Pherecydes ſcriptum reliquit: Cadmus, vt armatos viros è terra exoriri cõſpexit, lapides inter eos coniecit. Tum ij viciſſim percuti exiſtimantes, mutuam inter ſe pugnã inierunt. Verum ex iiſce, quinque tãtummodo Echion, Vdæus, Chthonius, Hyperenor, & Pelor, incolumes ſuperfuerunt. at Cadmus pro cæſis interſe viris annum integrũ Marti mercenarius fuit. Iam tum annus annis octo conſtabat. Poſt exactum mercedis tempus regi ipſi Minerua regiã adornauit, Harmoniam Veneris & Martis filiam vxorẽ dedit. Adhæc dij omnes relicto cœlo in Cadmia conuiuio excepti nuptias cõcelebrarunt. Cadmus vxori peplum, ac monile Volcani opus, quod ij ab Volcano dono miſſum ferunt, muneri dedit. At Pherecydes ab EVropa datum ſcribit: idque ab Ioue accepiſſe. Cadmi filiæ fuere AVtonoe, Inô, Semele, Agaue.

παῖς δὲ Πολύδωρος. Ἰνὼ μὲν οὖν Ἀθάμας ἔγημεν· Αὐτονόην δὲ Ἀρισταῖος· Ἀγαυὴν, Ἐχίων. Σεμέλης δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς, Ἥρας κρύφα συνευνάζεται. ἡ δὲ, ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ Ἥρας, κατανεύσαντος αὐτῇ Διὸς πᾶν τὸ αἰτηθὲν ποιήσειν· αἰτεῖται τοιοῦτον αὐτὸν ἐλθεῖν οἷος ἦλθε μνηστευόμενος Ἥραν. Ζεὺς δὲ μὴ δυνάμενος ἀνανεῦσαι, παραγίνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ἅρματος, ἀστραπαῖς ὁμοῦ καὶ βρονταῖς, καὶ κεραυνὸν ἵησιν. Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης, ἑξαμηνιαῖον βρέφος ἐξαμβλωθὲν ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας, ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. ἀποθανούσης δὲ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διήνεγκαν λόγον συνευνῆσθαι θνητῷ τινὶ Σεμέλην, καὶ καταψεύσασθαι Διός· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυνώθη. κατὰ δὲ τὸν χρόνον τὸν καθήκοντα, Διόνυσον γεννᾷ Ζεὺς λύσας τὰ ῥάμματα· καὶ δίδωσιν Ἑρμῇ. ὁ δὲ, κομίζει πρὸς Ἰνὼ, καὶ Ἀθάμαντα· καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην. ἀγανακτήσασα δὲ Ἥρα, μανίαν αὐτοῖς ἐνέβαλε. καὶ Ἀθάμας μὲν τὸν πρεσβύτερον παῖδα Λέαρχον, ὡς ἔλαφον θηρεύσας, ἀπέκτεινεν.

Verũ Polydorũ vnicum habuit marē.ſed Inō Athamāti nupſit. Ariſtæus AVtonoē ſibi cōiugauit, Echiō Agauē duxit. Iupiter, cũ Semelē arderet, cũ ea clā Iunone concumbit. Hæc autē ab Iunone decepta, quicquid ab eo depoſceret, ſeſe facturũ Ioue pollicēte: vt, qualis cum cōiuge cōgreſſurus adueniret, ſecum decumberet, poſtulauit. quod cum Iupiter abnuere non poſſet, curru inuectus in peramatæ Semeles thalamum præmiſſo fulmine cum fulgetris ſimul, & tonitribus aduenit: quare Semele metu externata ſemeſtrē partum eijcit. Iupiter hunc è medio abreptũ igne, femori inſuit. Mox Semele extincta, reliquæ Cadmi filiæ, euulgãt dictis Semelē cum mortaliũ quodã concubuiſſe, & ab Ioue ſe compreſſam mentitam fuiſſe, eamq; ob rem fulminatam fuiſſe. Congruo deinde tēpore ſolutis filis Iupiter Dionyſũ gignit, eũq; Mercurio tradit. Hunc ille ad Inonem & Athamãtem affert: atq; vt puellam educarent, ſuadet. Quod iniquo animo ferens Iuno ijſçe furorem immiſit. Inde Athamas maiorem natu filium Learchum, velut ceruum venatus, interfecit.

Ἰνὼ δὲ τὸν Μελικέρτην εἰς πεπυρωμένον λέβητα ῥίψασα, εἶτα βαστάσασα μετὰ νεκροῦ τοῦ παιδὸς ἥλατο κατὰ βυθῶν. καὶ Λευκοθέα μὲν αὐτὴ καλεῖται· Παλαίμων δὲ, ὁ παῖς· οὕτως ὀνομασθέντες ὑπὸ τῶν πλεόντων· τοῖς χειμαζομένοις γὰρ βοηθοῦσιν. ἐτέθη δὲ ἐπὶ Μελικέρτῃ ἀγὼν τῶν Ἰσθμίων Σισύφου θέντος. Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας, τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε. καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς, πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν, ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικούσας· ἃς ὕστερον Ζεὺς καταστερίσας ὠνόμασεν Ὑάδας. Αὐτονόης δὲ καὶ Ἀρισταίου παῖς Ἀκταίων ἐγένετο. ὃς τραφεὶς παρὰ Χείρωνι, κυνηγὸς ἐδιδάχθη. καὶ ὕστερον κατεβρώθη ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν, καὶ τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον. ὡς μὲν Ἀκουσίλαος λέγει μηνίσαντος τοῦ Διὸς ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. ὡς δὲ οἱ πλείονες, ὅτι τὴν Ἄρτεμιν λουομένην εἶδε. καὶ φασὶ τὴν θεὸν παραχρῆμα αὐτοῦ τὴν μορφὴν εἰς ἔλαφον ἀλλάξαι. καὶ τοῖς ἑπομένοις αὐτῷ πεντήκοντα κυσὶν ἐμβαλεῖν λύσσαν, ὑφ᾽ ὧν κατὰ ἄγνοιαν ἐβρώθη.

Inò verò Melicerta in feruentem lebetis aquam coniecto, & cum perempto filio in maris profunda desiluit. Et hæc quidem Leucothea nominatur. puer autem Palæmonis nomen accepit. Sic itaque appellati à nauigantibus, quòd maris tempestatem patientibus opem ferunt. Ad hæc Melicertæ Isthmiorum certamẽ Sisypho auctore institutum fuit. Mox Iupiter, Dionysium in hœdum transformat, vt Iunonis iram euaderet. Hinc Mercurius sumptum puerum ad Nymphas, quæ tum Nysam Asiæ vrbẽ incolebant, transportauit. Has postea Iupiter in stellas mutatas, Hyadas appellauit. Sed ex AVtonoe & Aristæo Actæon filius procreatur, qui à Chirone educatus, venator euasit. Postea verò suis à canibus in Cithærone deuoratꝰ est, eúmque in modum interijt. vt verò Acusilaus ait, Iouis ira, quòd Semelem petisset vxorẽ: sed, vt plerique, quòd Dianam lauantem vidisset: aiuntque ab dea extemplo in ceruum cõmutatũ fuisse, atq; quinquaginta illiꝰ canibus insequẽtibus rabiẽ iniectã fuisse, vt per eã dominũ haud agnitum deuorarint.

ἀπολουμένου δὲ Ἀκταίωνος, οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην, κατωρύοντο. καὶ ζήτησιν ποιούμενοι, παρεγένοντο ἐπὶ τὴν Χείρωνος ἄντρον· ὃς εἴδωλον κατεσκεύασεν Ἀκταίωνος, ὃ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπαύσατο. τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν ἐξ ὧν οὕτοι·

Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδὸν, ἠΰτε θῆρες
Τοῦτον ἐδάσαντο κύνες κρατεροί. * πέλας ἄρκυα περόντι.
Μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα.
Λυγκεὺς, καὶ * Βαλίος πόδας αἰετὸς. ἠδ' Ἀμάρυνθος.
Καὶ οὓς ὀνομαστὶ διήνεγκεν, ὡς κατέλεξε.
Καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίῃσι.
Πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα ἀπὸ σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' ὢν, Ἄργος τε, Βορῆς τ' αἰψηροκέλευθος.
Τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα τ' ἔδαψαν.
Τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθον ἐμμεμαῶτες.
Ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Διόνυσος [δὲ.] εὑρετὴς ἀμπέλου γενόμενος, Ἥρας μανίαν αὐτῷ ἐμβαλούσης, περιπλανᾶται Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν.

Cęterum Actæonē è medio sublatum canes dominum vestigātes gannitu vocis & Domini desideriū tristitia quadā significātes baubantur, ac demū post diu quęsitum herum in Chironis antrum deuenerūt: quibus ille Actęonis simulacrum effinxit, quo viso statim mœrore soluti sunt omnes. Actęonis *Canum nomina.

De quibus hi pulchrum undique regis
Inuadunt corpus rabidæ ceu tigrides, ursique
*Immanis soboles laniant prope * retia, Prote:*
Post alij dominum inuadunt sæuissima proles,
*Lynceus, & * Banus pedibus citus, atq; Amarynthus*
&*quos nominatim ,ptulit * in enumeratione.
Tum Iouis Imperio Actaeon cecidit
Regis namque sui nigrum absumpsere cruorem
Argúsque, Spartúsque, Boréśque celerrimus, ijdem
Artubus Actæi, atque etiam sunt sanguine pasti.
Cetera dein prompte inuaserunt turba latrantum.
**Sæuorum hæc hominum generi est medicina dolorum.*

Porrò Dionysius post vitē inuentam à Iunone furorę iniecto percitus, Ægyptūmque ac Syriam pererrauit.

καὶ τὸ μὲν πρῶτον Πρωτεὺς αὐτὸν ὑποδέχεται· βασιλεὺς Αἰγυπτίων. αὖθις δὲ εἰς Κύβελα τῆς Φρυγίας ἀφικνεῖται. κἀκεῖ καθαρθεὶς ὑπὸ Ῥέας, καὶ τὰς τελετὰς ἐκμαθών, καὶ λαβὼν παρ' ἐκείνης τὴν στολήν, ἐπὶ Ἰνδοὺς διὰ τῆς Θράκης ἠπείγετο. Λυκοῦργος δὲ παῖς Δρύαντος Ἠδωνῶν βασιλεύων, Στρυμόνα ποταμὸν οἳ παροικοῦσι, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν· καὶ Διόνυσος μὲν εἰς θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε. Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι, καὶ τὸ συνεπόμενον Σατύρων πλῆθος αὐτῷ. αὖθις δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης. Λυκούργῳ γὰρ μανίαν ἐποίησε Διόνυσος· ὁ δὲ μεμηνώς, Δρύαντα τὸν παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κλῆμα κόπτειν, πελέκει πλήξας ἀπέκτεινε· καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτόν, ἐσωφρόνησε. τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μενούσης, ἔχρησεν ὁ θεός, καρποφορήσειν αὐτήν, ἂν θανατωθῇ Λυκοῦργος. Ἠδωνοὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς τὸ Παγγαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες ὄρος ἔδησαν· κἀκεῖ κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεὶς ἀπέθανε.

Hũc primus omnium Proteus Ægyptiorum rex hospitio accipit: ac rursus ad Cybellam Phrygiæ vrbem proficiscitur: atque ibi expiatus à Rhea, & cæremonias edoctus Cybeleias, stolâque ab eadem sumpta ad Indos per Thraciam contendit. Lycurgus Dryantis filius rex Edonorum, qui amnem Strymonem incolunt, primum ipsum contumelia affectũ deiecit. Tum Bacchus ad Thetin Nerei filiam confugit. Bacchæ autem in vincula coniectæ fuerunt, nec non, quæ magna Satyrorum multitudo eum consecuta est. Contra verò Bacchæ statim solutæ sunt. Nam Dionysius Lycurgo furorẽ iniecit. Tum ille amentia præceps Dryãtem filium vitis palmitem se ratus amputare, securi percussum interfecit. Qui cum extrema sui corporis præcidisset, resipiuit. Deinde, vbi terra nullas suppeditaret fruges, numen suo renunciauit oraculo, terram tum fore fructiferam, cum Lycurgus mortalitatem exuerit: Quod, vt Edoni acceperunt, ipsum in Pangæum montem abductum in vincula coniecerunt: vbi ex Dionysij voto equis laniatus occubuit.

διελθὼν δὲ Θρᾴκην, καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἧκεν εἰς Θήβας· καὶ τὰς γυναῖκας ἠνάγκασε καταλιπούσας τὰς οἰκίας, βακχεύειν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι. Πενθεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Ἀγαυῆς Ἐχίονι, παρὰ Κάδμου εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, διεκώλυε ταῦτα γίνεσθαι. καὶ παραγενόμενος εἰς Κιθαιρῶνα τῶν βακχῶν κατάσκοπος ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μανίαν ἐμελίσθη· ἐνόμισε γὰρ αὐτὸν θηρίον εἶναι. δείξας δὲ Θηβαίοις, ὅτι θεός ἐστιν, ἧκεν εἰς Ἄργος· κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτὸν, ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας. αἱ δὲ, ἐν τοῖς ὄρεσι τοὺς ἐπιμαστιδίους ἔχουσαι παῖδας, τὰς σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο. βουλόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἰκαρείας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυῤῥηνῶν λῃστρικὴν ἐμισθώσατο τριήρη. οἱ δὲ, αὐτὸν ἐνθέμενοι, Νάξον μὲν παρέπλεον· ἠπείγοντο δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπεμπωλήσοντες. ὁ δὲ τὸν μὲν ἱστὸν καὶ τὰς κώπας ἐποίησεν ὄφεις. τὸ δὲ σκάφος ἔπλησε κισσοῦ, καὶ βοῆς αὐλῶν· οἱ δὲ, ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης ἔφυγον, καὶ ἐγένοντο δελφῖνες.

Adhæc Bacchus poſt Thraciam atq; Indiã vniuerſam peragratam, & locatis inibi cum titulo ſtelis, Thebas repedauit, nec nõ feminas relictis domib' ſuis in Cithærone debacchari compulit. Pentheus autem Agaues & Echionis filius à Cadmo in regno ſubrogatus, hęc ab illis fieri prohibuit: quíq; cũ ſe in Cithęronẽ montẽ Mimallonidas exploraturus, cõtuliſſet, ab Agaue matre, per furorẽ, eum ferã eſſe arbitrata, mẽbratim conciditur. Demum Bacchus vbi ſe Thebanis Deum eſſe declarauit, Argos adijt: atque ibi rurſus ab illis vt numẽ minimè obſeruatus, eorũ mulieres furere ac debacchari coegit. Quę mox in mõtib' lactẽtium, quos ſecum extulerãt, filiorum carnibus veſcebãtur. Poſtea verò, cũ ab Icaria in Naxũ trãſuehi cuperet, prædatoriã Tyrrhenorũ triremẽ mercede cõduxit, ac deo ipſo in naui impoſito, Naxi littora prætérlegunt, atque in Aſiã Deum vẽdituri vela faciunt. Tum Dionyſius malum, remóſq; in ſerpẽtes vertit, nauim ad hæc hedera, & tibiarum ſonitu omnem repleuit. Nautę interim furore actĩ in mare præcipites fugiunt, atq; in delphinos trãsformãtur:

ὡς δὲ μαθόντες αὐτὸν θεὸν ἄνθρωποι, ἐτίμων. ὁ δὲ ἀναγαγὼν ἐξ ᾅδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυώνην, μετ' αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθεν. ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἁρμονίας Θήβας ἐκλιπὼν, πρὸς Ἐγχελέας παραγίνεται. τούτοις δὲ ὑπὸ Ἰλλυριῶν πολεμουμένοις, ὁ θεὸς ἔχρησεν Ἰλλυριῶν κρατήσειν, ἐὰν ἡγεμόνα Κάδμον καὶ Ἁρμονίαν ἔχωσι. οἱ δὲ, πεισθέντες, ποιοῦνται κατὰ Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι. καὶ βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν· καὶ παῖς Ἰλλύριος αὐτῷ γίνεται. αὖθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἠλύσιον πεδίον ὑπὸ Διὸς ἐξεπέμφθησαν. Πολύδωρος δὲ Θηβῶν βασιλεὺς γενόμενος, Νυκτηΐδα γαμεῖ Νυκτέως τοῦ Χθονίου θυγατέρα· καὶ γεννᾷ Λάβδακον. οὗτος ἀπώλετο μετὰ Πενθέα, ἐκείνῳ φρονῶν παραπλήσια. καταλιπόντος δὲ Λαβδάκου παῖδα ἐνιαυσιαῖον Λάϊον, τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο Λύκος, ἕως οὗτος ἦν παῖς, ἀδελφὸς ὢν Νυκτέως. ἀμφότεροι δὲ ἀπὸ Εὐβοίας φυγόντες, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν τὸν Ἄρεος, καὶ Χρύσης τῆς Βοιωτίδος, Συρίαν κατῴκουν·

Pôſt, vbi, hunc Deũ eſſe à rebus geſtis mortales didicerunt, diuinis honoribus per colebãt. hic deinde ab inferis matrẽ reuocauit, Thyonéq; mox illã appellauit, cũ ea demũ in cœlũ cõſcẽdit. Interea Cadmus cũ Harmonia cõiuge poſt relictas Thebas ad Encheliẽſes cõmigrauit. Quibꝰ cũ ab Illyrijs bello impeterẽtur, à Deo reſpõſũ fuit. Illyrijs, ſi Cadmum Harmoniãq; ducẽ haberẽt, imperaturos. Tũ hi oraculi fidẽ ſecuti eos aduerſus Illyrios duces deligunt, ac vincunt. Sic itaq; Cadmus Illyriorũ regnũ adipiſcitur: eiq; Illyrius filius naſcitur, nec longo poſt tẽpore in draconẽ cũ Harmonia mutatꝰ in cãpũ Elyſiũ ab Ioue demiſſi ſunt. Dein Polydorus Thebarum regno pręfectus Nycteidẽ filiã Nyctei, qui fuit Chthonij filiꝰ, ducit vxorẽ: ex qua Labdacũ gignit. Hic poſt Pentheum, quòd eadẽ quæ ille, ſentiret, occubuit. Qui, cum Laium filium anniculum ſuperſtitem reliquiſſet, Lycus Nyctei frater, interea, dum ille in pueris eſſet, regnum occupauit. Ambo verò ab EVbœa in fugam acti, poſt Phlegyam Martis & Chryſæ Bœotidis filium interfectum, in Syria ſedem collocarunt:

καὶ διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα, ἐγγόνεισαν πολῖται. αἱρεθεὶς οὖν Λύκος πολέμαρχος ὑπὸ Θηβαίων, ἐπέθετο τῇ δυναστείᾳ, καὶ βασιλεύσας ἔτη εἴκοσι φονευθεὶς ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, θνήσκει δι᾽ αἰτίαν τήνδε. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως· ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. ἡ δὲ, ὡς ἔγκυος ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπειλοῦντος, εἰς Σικυῶνα ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπέα· καὶ τούτῳ γαμεῖται. Νυκτεὺς δὲ ἀθυμήσας, ἑαυτὸν φονεύει· δοὺς ἐντολὴν Λύκῳ περὶ Ἐπωπέως, καὶ περὶ Ἀντιόπης λαβεῖν δίκας. ὁ δὲ, στρατευσάμενος Σικυῶνα χειροῦται· καὶ τὸν μὲν Ἐπωπέα κτείνει, τὴν δὲ Ἀντιόπην ἤγαγεν αἰχμάλωτον. ἡ δὲ, ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας. οὓς ἐκκειμένους εὑρὼν βουκόλος ἀνατρέφει. καὶ τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίονα. Ζῆθος μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων· Ἀμφίων δὲ κιθαρῳδίαν ἤσκει, δόντος αὐτῷ λύραν Ἑρμοῦ. Ἀντιόπην δὲ ᾐκίζετο Λύκος καθείρξας, καὶ ἡ τούτου γυνὴ Δίρκη·

atque ob suam, quæ cum Pentheo necessitudo intercesserat, in ciuitatem cooptati fuere. Declaratus igitur Lycus à Thebanis belli imperator, regno præficitur: qui, cum iam annos viginti imperasset, à Zetho & Amphione obtruncatus diem obijt. Huiusce necis hanc fuisse causam produnt. Antiope Nyctei filia fuit: hanc Iupiter iniuit: eaque, quòd grauida esset patre comminante, in Sicyonem ad Epopeum ex fuga sese recepit: atq; huic nubit. Nycteus interim mœrore confectus, cum antea Lyco, vt in Epopeum Antiopémque animaduerteret, imperasset, sibi ipsi mortem consciscit. Is autem comparata magna militum multitudine, Sicyonem capit, & Epopeum interimit. Atq; Antiopem captiuã abducit, quæ, cũ abduceretur ad Eleutheras Bœotię gemi nos parit, quos expositos bubulc⁹ inuenit, ac educat. Horũq; alteri, Zetho, alteri autẽ Amphioni, indidit nomen. Zethus rei pecuariæ studio sese dedit, Amphion verò, quòd à Mercurio lyra donatus esset, citharœdicam exercuit. Lycus interea Antiopẽ in vinculis, & eiusce coniux Dirce torquebat.

Clam

λαθοῦσα δέ ποτε τῶν δεσμῶν αὐτομάτων λυθέντων, ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν παίδων ἔπαυλιν, δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. οἱ δὲ, ἀναγνωρισάμενοι τὴν μητέρα, τὸν μὲν Λύκον κτείνουσι· τὴν δὲ Δίρκην [θριξὶ] δήσαντες ἐκ ταύρου θανοῦσαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην, τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. παραλαβόντες δὲ τὴν δυναστείαν, τὴν μὲν πόλιν ἐτείχισαν, ἐπακολουθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ τῶν λίθων· Λάϊον δὲ ἐξέβαλον. ὁ δὲ, ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν, ἐπιξενοῦται Πέλοπι· καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον, ἁρματοδρομεῖν διδάσκων, ἐρασθεὶς ἀναρπάζει. γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Θήβην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Θῆβαι· Ἀμφίων δὲ Νιόβην τὴν Ταντάλου. ἣ γεννᾷ παῖδας μὲν ἑπτὰ, Σίπυλον, Μίνυτον, Ἴσμηνον, Δαμασίχθονα, Ἀγήνορα, Φαίδιμον, Τάνταλον· θυγατέρας δὲ τὰς ἴσας, Ἐθοδαΐαν, ἢ ὥς τινες Θῆραν, Κλεοδόξαν, Ἀστυόχην, Φθίαν, Πελοπίαν, Ἀστυκράτειαν, Ὠγυγίαν. Ἡσίοδος δὲ δέκα μὲν υἱούς, δέκα δὲ θυγατέρας. Ἡρόδοτος δὲ, δύο μὲν ἄρρενας, τρεῖς δὲ θηλείας· Ὅμηρος δὲ,

Clám verò, tãdem aliquando vinculis vltro solutis, ad filiorum domicilium, vt ab eis exciperetur, contendit. Qui matre agnita, Lycum occidunt, ac Dircen crinibus religatam è tauro necant, & in fontem, qui ab ea Dirce postea nominatus est, conijciunt. Recuperato deinde imperio, vrbem, subsecutis Amphionis lyram lapidibus, muro cinxerunt, Laïúmque fugarũt. Quem, cum in Peloponneso ageret, Pelops hospitio excipit: & huiusce filium Chrysippum curulis artis exercendæ rationem edocens, eiúsque amore succensus, rapit. Zethus porrò Theben ducit, de qua Thebis vrbi factum est nomẽ. Amphion verò Nioben Tantali filiam sibi coniugauit. De qua filios mares septem procreauit, Sipylum, Minytum, Ismenum, Damasichthonem, Agenorem, Phædimum, ac Tantalum: fœminas autem totidem * Ethodæam, siue, vt alij, volunt Theram, Cleodoxã, Astyochen, Phthiam, Pelopiam, Astycrateam, Ogygiam. At Hesiodus, decem filios totidémque filias genuisse ait. Sed Herodotus duos quidem mares, tres autẽ fœminas. Immo verò Homerus,

ἓξ μὲν υἱούς, ἓξ δὲ θυγατέρας φησὶ γενέσθαι. εὔτεκνος δὲ οὖσα Νιόβη, τῆς Λητοῦς ἀτεκνωτέραν εἶπεν ὑπάρχειν. Λητὼ δὲ ἀγανακτήσασα, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλω κατ᾽ αὐτῶν παρώξυνε. καὶ τὰς μὲν θηλείας ἐπὶ τῆς οἰκίας κατετόξευσεν Ἄρτεμις· τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας ἀπέκτεινεν. ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀρρένων* Ἀμφίων· τῶν δὲ θηλειῶν Χλῶρις ἡ πρεσβυτέρα, ᾗ Νηλεὺς συνῴκησε. κατὰ δὲ Τελέσιλλαν ἐσώθησαν Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια * ἐτοξεύθη δὲ ὑπ᾽ αὐτῶν καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. αὐτὴ [δὲ] Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα, πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον· κἀκεῖ Διὶ ἀξαμένη, τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλεν· καὶ χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν τοῦ λίθου. μετὰ δὲ τὴν Ἀμφίονος τελευτήν, Λάϊος τὴν βασιλείαν παρέλαβε· καὶ γήμας θυγατέρα Μενοικέως, ἣν ἔνιοι μὲν Ἰοκάστην, ἔνιοι δὲ Ἐπικάστην, λέγουσι· χρήσαντος τοῦ θεοῦ μὴ γεννᾶν· τὸν γεννηθέντα γὰρ πατροκτόνον ἔσεσθαι. ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε τῇ γυναικί·

ſex filios, & ſex item fœminas illum ex ea ſuſtuliſſe refert. Quare Niobe tot filijs aucta, Latona ſe fœcundiorem eſſe iactitauit. Latona verò id ęgerrimè ferēs, Dianámque ac Apollinem in ipſos irritauit. Mox autem Diana Niobes filias ſagittis domi confecit: at mares ad vnum omnes in Cithærone venanteis Apollo interfecit. * Amphion tamē è maribus, & è fœminis Chloris natu maxima, quæ Neleo nupſerat, aſſeruati ſunt. Verùm Teleſillæ teſtimonio Amycla & Melibœa intactæ remanſerunt: & ab ijſdem Zethus etiam & Amphion ſagittis confixi occubuerunt. Ipſa verò Niobe, Thebis relictis in Sipylum ad Tantalum patrem peruenit: ibíque Iouem precata, in ſaxum commutata fuit, ac lachrymas noctes atque dies effundit ſuo de lapide. Poſt, vbi Amphion vita deceſſit, Laius regnum accepit, duxítque Menœcei filiam, quam nonnulli Iocaſtam, quidam verò Epicaſtam hominant. Qui, oraculo monitus eſt, ne filios gigneret, quòd ex eo qui naſceretur, parricida futurus eſſet. Is autem per ebrietatem cum vxore cōcubuit:

καὶ τὸ γεννηθὲν, ἐκεῖνοι δίδωσι νομεῖ, περόναις διαβύσας τὰ σφυρά. ἀλλ' οὗτος μὲν ἐξέθηκεν εἰς Κιθαιρῶνα. Πολύβου δὲ βουκόλοι τοῦ Κορινθίων βασιλέως τὸ βρέφος εὑρόντες, πρὸς τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Περίβοιαν ἤνεγκαν. ἡ δὲ, ἀνελοῦσα ὑποβάλλεται· καὶ θεραπεύσασα τὰ σφυρὰ, Οἰδίπουν καλεῖ. τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοιδῆσαι. τελειωθεὶς δὲ ὁ παῖς, καὶ διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ, διὰ φθόνον ὠνειδίζεται ὑποβλητός. ὁ δὲ πυθανόμενος παρὰ τῆς Περιβοίας μαθεῖν, οὐκ ἠδύνατο. ἀφικόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς, περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων. ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι· τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι. τοῦτο ἀκούσας, καὶ νομίζων ἐξ ὧν ἐλέγετο γεγεννῆσθαι, Κόρινθον μὲν ἀπέλιπεν. ἐφ' ἅρματος δὲ διὰ τῆς Φωκίδος φερόμενος, συντυγχάνει κατά τινα στενὴν ὁδὸν ἐφ' ἅρματος ὀχουμένῳ Λαΐῳ καὶ Πολυφόντῃ· κῆρυξ δὲ οὗτος ἦν Λαΐου· καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν, καὶ δι' ἀπείθειαν καὶ ἀναβολὴν κτείναντος τῶν ἵππων τὸν ἕτερον.

ex ea natum infantẽ, pastori traiectis ferrea fibula calcaneis, dedit exponendum. at hic quidẽ puerum in Cithęrone mõte exposuit. Polybi verò Corinthiorũ regis bubulci repertum infantẽ ad Peribœam illius vxorẽ contulerunt: quę sumptũ puerũ velut proprium partum sibi supponit, & curatis pedibus, OEdipum nominat, idq; illi de pedum tumore nomẽ imponit. Adultus interea puer, ac robore suis æqualibus antecellens, ob inuidiã contumeliosissimè supposititius ac spurius appellatur. Qui, cum de Peribœa id quæreret, scire minimè potuit. Profectus autẽ Delphos de parentibus suis Deum sciscitatur, cui tum Apollo, ne in patriã rediret, oraculo edicit, quippe qui suo patri cędem esset illaturus, & cum matre rẽ habiturũ. Hic, vbi id accepit, ac reputans ex ijs qui dicti fuerant, se procreatum esse, Corinthũ redire supersedit. & dum curru per Phocidem vehitur, angusta quadã in via Laïo ac Polyphontæ (hic erat Laij præco) curru euntibus occurrit: cui cũ Polyphontes, vt de via cederet, imperasset, nec ille dicto audiẽs esset, quin potius cunctaretur, equorũ iugalium alterum præco interfecit.

ἀγανακτήσας Οἰδίπους καὶ Πολυφόντην καὶ Λάϊον ἀπέκτεινε· καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας. Λάϊον μὲν οὖν θάπτει βασιλεὺς Πλαταιέων Δαμασίστρατος. τὴν δὲ βασιλείαν Κρέων Μενοικέως παραλαμβάνει. τούτου δὲ βασιλεύοντος, οὐ μικρὰ συμφορὰ κατέσχε Θήβας· ἔπεμψε γὰρ Ἥρα Σφίγγα, ἣ μητρὸς μὲν, Ἐχίδνης ἦν· πατρὸς δὲ, Τυφῶνος. εἶχε δὲ πρόσωπον μὲν γυναικός, στῆθος δὲ καὶ βάσιν καὶ οὐρὰν λέοντος, καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. μαθοῦσα δὲ αἴνιγμα παρὰ Μουσῶν, ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος ἐκαθέζετο· καὶ τοῦτο προύτεινε Θηβαίοις. ἦν δὲ τὸ αἴνιγμα, τί ἐστι τὸ μίαν ἔχον φωνὴν, τετράπουν, καὶ δίπουν, καὶ τρίπουν γίνεται· χρησμοῦ δὲ Θηβαίοις ὑπάρχοντος τηνικαῦτα ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς σφιγγὸς, ἡνίκα ἂν τὸ αἴνιγμα λύσωσι. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις, ἐζήτει τί τὸ λεγόμενόν ἐστιν. ἐπεὶ δὲ μὴ εὕρισκον, ἁρπάσασα ἕνα, κατεβίβρωσκε. πολλάκις δὲ ἀπολλυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἵμονος τοῦ Κρέοντος, κηρύσσει Κρέων, τῷ τὸ αἴνιγμα λύσαντι,

Iracūdia percitus OEdipus, & Polyphontem & Laium ſimul obtrūcauit: inde Thebas peruenit. Laium itaque Platæenſium rex Damaſiſtratus ſepeliēdum curauit. Regnum verò Creon Menœcei filius inuaſit. quo regnante non mediocris clades Thebas occupauit. Siquidem Iuno Sphingem, ex Echidna & Typhone parētibus ortam immiſit. Hęc muliebri facie, pectore, pedibúſque, ac cauda leonis, & auis pennis prædita fuit. Quæ cum à Muſis ænigmata didiciſſet, in Phiceo monte conſedit: de quibus id vnum Thebanis proponere ſolebat quod eſt huiuſmodi, Quod nā eſſet id animal, quod vnā habet vocem, & quadrupes, bipes, ac demum tripes efficitur. Ad hæc Thebanis oraculo renuntiatum fuerat, iam tum ſphingis incōmodo ac detrimēto liberos fore, quandoque id ænigmatū ſoluerint. quin etiā in vnum ſæpe cocuntes, vniuerſos quid illud eſſet rogabat. quod cū minimè reperirent, abreptū ex omnibus, vnum deorabat: eáque de cauſa plerique ſubinde peribāt. Ac poſtremo ad eum modū Æmone Creōtis filio perēpto, Creon ænigma huiuſmodi ſolutu-

καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Λαΐου δώσειν γυναῖκα. Οἰδίπους δὲ ἀκούσας, ἔλυσεν, εἰπὼν, τὸ αἴνιγμα τὸ ὑπὸ τῆς σφιγγὸς λεγόμενον, ἄνθρωπον εἶναι. γίνεσθαι γὰρ τετράπουν βρέφος τοῖς τέτταρσιν ὀχούμενον κώλοις· τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον, δίπουν· γηρῶντα δὲ, τρίτην προσλαμβάνειν βάσιν τὸ βάκτρον. ἡ μὲν οὖν Σφὶγξ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἑαυτὴν ἔρριψεν. Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε, καὶ τὴν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν· καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνείκη καὶ Ἐτεοκλέα. θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. εἰσὶ δὲ, οἳ γεννηθῆναι τὰ τέκνα [ταῦτα] φασὶν ἐξ Εὐρυγενείας τῆς Ὑπερφάντος. φανέντων δὲ ὕστερον τῶν λανθανόντων, Ἰοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν ἀνήρτησεν· Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἳ τῆς πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες, οὐκ ἐπήμυναν. παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόνῃ, τῆς Ἀττικῆς εἰς Κολωνὸν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ τέμενος, καθίζει ἱκέτης· προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως·

ro,& regnum, & Laij vxoré se traditurum præconis voce renuntiari iubet. Quod vbi ad OEdipi aures peruenit, ipse ita soluit: quod à Sphinge proponitur ænigma, hominem esse ait: nascitur enim quadrupes infans, qui quatuor gradatur membris: grandior autem effectus, homo bipes esse incipit: senescens verò, ac demum tertio assumpto pede, id est, scipione, tripes dici potest. Ipsa igitur Sphinx ex arce sese præcipitem dedit. OEdipus inde regnum accipit, ac matrem ignorans duxit vxorem, de qua etiam Polynicem & Eteoclem mares, fœmineique sexus Ismenem & Antigonem procreauit. Sunt autẽ, qui tradant hosce filios editos esse ex EVrygenea Hyperphantis filia. Deinde, vbi quæ antea latuerant, in lucem tandem prodiere: Iocasta quidem laqueo sibi collum fregit: OEdipus autem, oculis orbatus, Thebis pellitur, ac filios execratus quòd ab vrbe parentem eijci spectantes, cum ab iniuria non defenderunt. Profugit igitur cum Antigone in Colonum Atticæ terræ, populiq; locum, vbi EVmenidum lucus visebatur, in eo supplex cõsedit. Inde fuit à Theseo susceptus:

καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανεν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. τινὲς μὲν οὖν λέγουσι πρῶτον ἄρξαντες Πολυνείκους παραδοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. τινὲς δὲ πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντος, μὴ βούλεσθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν. φυγαδευθεὶς οὖν Πολυνείκης ἐκ Θηβῶν, ἧκεν εἰς Ἄργος, τόντε ὅρμον, καὶ τὸν πέπλον ἔχων. ἐβασίλευε δὲ Ἄργους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· καὶ τοῖς τούτου βασιλείοις νύκτωρ προσπελάζει· καὶ συνάπτει μάχην Τυδεῖ τῷ Οἰνέως φυγόντι Καλυδῶνα. γενομένης δὲ ἐξαίφνης βοῆς, ἐπιφανεὶς Ἄδραστος, διέλυσεν αὐτούς. καὶ μάντεώς τινος ὑπομνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι συζεῦξαι τὰς θυγατέρας, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους. εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὁ μὲν, κάπρου προτομήν· ὁ δὲ, λέοντος. γαμεῖ δὲ Δηϊπύλην μὲν Τυδεύς· Ἀργείαν δὲ Πολυνείκης. καὶ αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατάξειν. καὶ πρῶτον ἐπὶ Θήβας ἔσπευδε στρατεύεσθαι.

neque ita multò poſt è vita migrauit. Eteocles autem & Polynices de regno inter ſe gerendo paciſcuntur: placuit vt annuũ imperiũ per vices adminiſtrarent. Sunt qui Polynicẽ prius regnare cœpiſſe aiunt. deinde annũ Eteocli regnum reddidiſſe. Nõnulli verò Eteoclẽ prius imperare cœpiſſe, nec regnũ fratri tradere voluiſſe aiunt. Polynices itaque Thebis fugatus, ſecum monile ac peplum exportans, Argos adiuit. quo tempore Adraſtus Talai filius Argis regnabat: ad cuius regiam per noctẽ accedit: vbi cum Tydeo OEnei filio, qui tum quoq; Calydone Argos con fugerat, manum ad pugnãdum conſerit, & excitato inter eos clamore, Adraſtus repentè apparuit, eorúmque pugnam diremit. Tum vaticinium quo fuerat olim monitus, vt & Apro & Leoni filias in coniugium daret, memor vtrumque illis ſponſos deſignauit. Illi etenim in clypeis, alter apri, leonis alter faciem depictam geſtabant. Deipylem itaque Tydeus, Argiam Polynices, vxorẽ capit. Adraſtus item vtrumq; in patriã ſuam quamq; reducturũ ſe ſe pollicetur. Igitur cõparato exercitu, contra Thebas prius eundum eſſe ſtatuit.

καὶ τοὺς ἀριστέας συνήθροιζεν. Ἀμφιάραος δὲ ὁ Οἰκλέους μάντις ὢν, καὶ προειδὼς, ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτός τε ὤκνει στρατεύεσθαι· καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. Πολυνείκης δὲ ἀφικόμενος πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος, ἠξίου μαθεῖν πῶς ἂν Ἀμφιάραος ἀναγκασθείη στρατεύεσθαι· ὁ δὲ, εἶπεν, εἰ λάβοι τὸν ὅρμον Ἐριφύλη. Ἀμφιάραος μὲν οὖν ἀπεῖπεν Ἐριφύλῃ παρὰ Πολυνείκους δῶρα λαμβάνειν. Πολυνείκης δὲ δοὺς αὐτῇ τὸν ὅρμον, ἠξίου τὸν Ἀμφιάραον πεῖσαι στρατεύειν. ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. γενομένης γὰρ αὐτῆς πρὸς Ἄδραστον, διαλυσάμενος, ὤμοσε περὶ ὧν Ἄδραστος διαφέρηται, διακρίνειν Ἐριφύλῃ συγχωρῆσαι. ὅτε οὖν ἐπὶ Θήβας ἔδει στρατεύειν, Ἀδράστου μὲν παρακαλοῦντος, Ἀμφιαράου δὲ ἀποτρέποντος, Ἐριφύλη τὸν ὅρμον λαβοῦσα, ἔπεισε τὸν Ἄδραστον στρατεύειν. Ἀμφιάραος δὲ ἀνάγκην ἔχων στρατεύεσθαι, τοῖς παισὶν ἐντολὰς ἔδωκε

Quare præſtātiſſimū quemque ad ſe coire imperauit. Amphiaraus autē Oicleis filius vaticinādi peritiſſimus, quòd omneis in eo bello præter vnum Adraſtum perituros eſſe perſpiciebat, hāc Thebanam expeditionē detrectabat: quin etiā reliquos dehortabatur. Dum verò Polynices ad Iphin Alectoris filiū contendit, ab eóq; precibus expoſcit, vt, qua poſſet ratione Amphiaraū ad militiam capeſſendam cogere, demonſtraret. Huic ille, ſi monile, inquit, Eriphyle cōſequatur. Amphiaraus ergo, ne quid à Polynice muneris capiat, Eriphylæ vxori prohibuit. Verum Polynices eā monili ſuo donatam rogat vt virum ſuum ad rem bellicam gerendam inducat: id enim in ipſius erat manu. nam cum Adraſtum conueniſſet Amphiaraus, vt, quæ cum eo iamdudū de regno erat, diſſenſionem ſolueret: itaque ſoluto colloquio, quicquid inter eos litis ac diſcordię foret, ad Eriphyles iudicium ſe relaturum, iureiurando confirmauit. Quo igitur tēpore cōtra Thebas belli ratio inibatur, Adraſtus ad id capeſſendum cohortabatur, contrà verò Amphiaraus diſſuadebat: quocirca Eriphyle torque aureo donata ad id belli gerendūm permouit Adraſtum. Tum Amphiaraus eam ſubire militiam coactus, filijs imperat,

τελειωθεῖσι, τὴν μητέρα κτείνειν, καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν. Ἄδραστος δὲ συναθροίσας σὺν ἡγεμόσιν ἑπτὰ, πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. οἱ δὲ ἡγεμόνες ἦσαν οἵδε, Ἄδραστος Ταλαοῦ, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καπανεὺς Ἱππονόου, Ἱππομέδων Ἀριστομάχου· οἱ δὲ λέγουσι Ταλαοῦ. οὗτοι μὲν ἐξ Ἄργους. Πολυνείκης Οἰδίποδος, ἐκ Θηβῶν· Τυδεὺς Οἰνέως, Αἰτωλός· Παρθενοπαῖος Μειλανίωνος, Ἀρκάς. τινὲς δὲ Τυδέα μὲν καὶ Πολυνείκην οὐ καταριθμοῦσι· συγκαταλέγουσι δὲ τοῖς ἑπτὰ Ἐτέοκλον, Ἶφιον καὶ Μηκιστέα. παραγενόμενοι δὲ εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ. καὶ αὐτοῖς ἡγήσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ, Ὑψιπύλη [ἡ Λημνία,] ἥτις νήπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν, Εὐρυδίκης ὄντα καὶ Λυκούργου. (αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν· τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπεμπώλησαν· διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ.) δεικνυούσης δὲ τὴν κρήνην, ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς, ὑπὸ δράκοντος διαφθείρεται.

vt simulac per ætatem liceret, matrem occiderent, & bellio Thebas maximè infestarent. Porrò Adrastus collectum cum ducibus septem, in Thebas exercitum ductare maturat. Huiusce belli duc s hi fuerunt, Adrastus Talai, Amphiaraus Oiclis, Capaneus Hipponoi, Hippomedon Aristomachi, siue, vt alijs placet, Talai. Hi Argiui fuerunt. Polynices OEdipodis Thebanus, Tydeus OEnei filius Ætolus, Parthenopæus Melanionis Arcas. Sūt qui Tydeum & Polynicem inter hosce minimè connumerent, sed Eteoclum, Iphium, & Mecisteum recensent. Profecti verò in Nemeam, cui Lycurgus rex præerat, aquam deposcunt, & his ad fontem viæ dux fuit Hypsipyle Lemnia, relicto infante paruulo Ophelte nomine, EVrydices ac Lycurgi filio, cuius etiam nutrix erat. nā cum Lemniæ mulieres ab ea Thoantem patrem seruatum fuisse comperissent, illum obtruncarunt: at Hypsipylen vendiderunt. Quocirca vitæ tuendæ gratia apud Lycurgum seruiebat. Ea, interea dum demonstrat iter ad fontem, relictus puer à dracone occiditur.

τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου, κτείνουσι· τὸν δὲ παῖδα θάπτουσι. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. τὸν δὲ παῖδα, Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν· οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα. καὶ ἵππῳ μὲν ἐνίκησεν Ἄδραστος· σταδίῳ δὲ, Ἐτέοκλος· πυγμῇ, Τυδεύς. ἅλματι καὶ δίσκῳ, Ἀμφιάραος· ἀκοντίῳ, Λαόδοκος· πάλῃ, Πολυνείκης· τόξῳ Παρθενοπαῖος. ὡς δὲ ἦλθον εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, πέμπουσι Τυδέα προεροῦντα Ἐτεοκλεῖ τὴν βασιλείαν παραχωρεῖν Πολυνείκει καθὰ συνέθεντο. μὴ προσέχοντος δὲ Ἐτεοκλέους, διάπειραν τῶν Θηβαίων Τυδεὺς ποιούμενος, καθ' ἕνα προκαλούμενος, πάντων περιεγίνετο. οἱ δὲ πεντήκοντα ἄνδρας ὁπλίσαντες ἀπιόντα ἐνήδρευσαν αὐτόν· πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. κἄπειτα ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦλθον· Ἀργεῖοι δὲ καθοπλισθέντες, προσήεσαν τοῖς τείχεσι. καὶ πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν, Ἄδραστος μὲν ἐπὶ τὰς Ὁμολωΐδας πύλας ἔστη· Καπανεὺς δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας· Ἀμφιάραος δὲ παρὰ τὰς

draconem verò Adrasti apparitores interemerunt, ac puerum sepeliunt. Tum Amphiaraus, id inquit prodigium futura prænuntiat. Sed & hunc puerum Archemorum vocarunt, & in eius etiam honorē Nemeæ certamen instituerunt. In quo Adrastus equo vicit, cursu verò Eteoclus, cæstibus Tydeus, cursu & disco Amphiaraus, iaculo Laodocus, lucta Polynices, arcu Parthenopæus. Igitur vbi ad Cithæronem peruenere, Tydeum Eteocli oratorem, vt ex cōstituto regnum Polynici restituat, prædicturum destinant. At Eteocles cum Adrasti & cōmilitonum mādata nihili facere videretur: Tydeus de Thebanis periculum facturus, singillatim omnibus prouocatis victor euasit. Illi verò armatos viros quinquaginta in redeūtem Tydeum in insidiis collocarunt, eósque omnes præter vnum Mæonem trucidauit. Deinde ad Thebas castris cingendas Argiui se dederunt, atque ad vrbis muros armati proxime cōstiterunt. Septē portas Thebarum fuisse memorant. Adrastus quidem ad Homoloidem portam tetendit: Capaneus verò ad Ogygiam: Amphiaraus ad

Προιτίδας· Ἱππομέδων δὲ παρὰ τὰς Ὀγκαΐδας· Πολυνείκης δὲ παρὰ τὰς Ὑψίστας· Παρθενοπαῖος, παρὰ τὰς Ἠλέκτρας· Τυδεὺς δὲ παρὰ τὰς Κρηνίδας. καθώπλισε δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς Θηβαίους, καὶ καταστήσας ἡγεμόνας, ἴσους [ἴσοις] ἔταξε· καὶ πῶς ἂν περιγένοιτο τῶν πολεμίων ἐμαντεύετο. ἦν δὲ παρὰ Θηβαίοις μάντις Τειρεσίας Εὐήρους καὶ Χαρικλοῦς νύμφης, ἀπὸ γένους Οὐδαίου τοῦ Σπαρτοῦ, γενόμενος τυφλὸς τὰς ὁράσεις. οὗ περὶ τῆς πηρώσεως καὶ τῆς μαντικῆς λέγονται λόγοι διάφοροι. ἄλλοι μὲν γὰρ αὐτὸν ὑπὸ θεῶν φασὶ τυφλωθῆναι, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις, ἃ κρύπτειν ἤθελον, ἐμήνυε. Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλὼ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ, γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν. τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι. Χαρικλοῦς δὲ δεομένης ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς ὁράσεις· μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν, ἅπασαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι· καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι Κυάνεον, ὃ φέρων, ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐ-

Proetidem: Hippomedō ad Onchaidē: Polynices, ad Hypsistā: Parthenopæus, ad Electrā: Tydeus demū iuxta portā Crenidē tētoria fixerunt. Sed ipse interea Eteocles Thebanos suos armis instruxit, cōstitutísq; ductoribus par.s par.b⁹ suas cuíq; copias regēdas cōmittit. Ad hęc, q posset hostes superare, vaticinātiū cōsilio cōquisiuit. Erat per ea tēpora Thebis Tiresias vates, Eueris & Chariclonis Nymphæ filius, ab Vdęi vnius Spartorū Satorúmue genere oriūdus, oculis captus. Déq; huius cęcitate, ac vaticinandi peritia varia est historia. Nāq; alij deorū ira, ꝙ mortalibus, quę latere voluissēt, detegeret, excæcatum fuisse aiūt. Pherecydes autē à Pallade luminibus orbatū refert. Siquidē cū Chariclo Mineruę charissima esset, illum nudā per omnia Deā vidisse cōtigit: eamq; manibus suis erutis illius oculis cæcū fecisse: at Chariclò Palladem, vt filio suo oculos restitueret, orasse. quod cū Dea efficere non posset, expurgatis illius aurium meatibus, omnē omnium auium garritum intelligentem fecisse, eūdēq; Cyaneo sceptro cōdonasse: quod gestans æque atq; oculat⁹ tutò incedebat.

βάδιζεν. Ἡσίοδος δέ φησιν, ὅτι θεασάμενος περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. διόπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἥδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνοι, τοῦτον ἀνέκρινον. ὁ δὲ ἔφη δεκαεννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα, ἄνδρας ἥδεσθαι· τὰς δὲ δέκα, γυναῖκας. ὅθεν Ἥρα μὲν αὐτὸν ἐτύφλωσε. Ζεὺς δὲ τὴν μαντικὴν αὐτῷ ἔδωκε. τὸ ὑπὸ Τειρεσίου λεχθὲν πρὸς Δία καὶ Ἥραν·

Οἴην μὲν μοίρην δέκα μοιρῶν
τέρπεται ἀνήρ·
Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι γυνὴ
τέρπουσα νόημα.

Ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος. οὗτος οὖν Θηβαίοις μαντευόμενος, εἶπε νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν ἐπιδῷ. τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος, ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. μάχης δὲ γενομένης, οἱ Καδμεῖοι μέχρι τῶν τειχῶν συνεδιώχθησαν. καὶ Καπανεὺς ἁρπάσας κλίμακα, ἐπὶ τὰ τείχη δι' αὐτῆς ᾔει· καὶ Ζεὺς αὐτὸν κεραυνοῖ.

Heſiodus autē enarrauit, cōſpicatū aliquādo Tireſiā nō procul à Cyllene coeunteis angues baculo cecidiſſe, eūq; de viro in mulierē mutatū fuiſſe, & rurſus ita coeuntes eoſdē ſerpētes obſeruaſſe, & in priorē viri formam rediiſſe. Quocirca, Iuno ac Iupiter ambigētes, mulierēſne an viri maiorē in coeundo voluptatē caperēt, hunc ſibi litis arbitrū delegerunt. Tum ille de nouē ac decē, quæ inter coeundū voluptatis partes capiuntur, nouem mares, ac mulierē decē ſentire iudicauit. Proinde illū Iuno luminis vſu priuauit. Cui Iupiter ꝓ luminibus adēptis vaticinādi ſciētiam cōceſſit. Sunt qui Tireſiā Ioui Iunoniq́ue ita reſpōdiſſe ferunt,

Parte vna è denis mas partibus oblectatur,
At mulier ſolidū coitus capit ipſa decuncē

Lōgæuā inſup Tireſię vitā fuiſſe proditur. Hic itaq; Thebanis futura ꝑdicēs eū victorē fore, inqt ſi Menœceꝰ Creōtis filiꝰ ſeſe Marti victimā deuoueret. Quod vbi Menœceꝰ audiuit ſeipſū ante portas mactauit. Deinde pugna cōmiſſa Cadmeos ad muros vſque perſecuti ſunt, & arreptis ſcalis Capaneus in ſummos muros cōſcendit, cumq; Iupiter fulmine ictū interemit.

πύργου δὲ γινομένου, τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοὶ, δόξαν ἑκατέροις τοῖς στρατεύμασι Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας μονομαχοῦσι, καὶ κτείνουσιν ἀλλήλους. καρτερᾶς δὲ πάλιν γινομένης μάχης, οἱ Ἀστακοῦ παῖδες ἠρίστευσαν· Ἴσμαρος μὲν γὰρ Ἱππομέδοντα ἀπέκτεινε· *Λεάδης δὲ, Ἐτέοκλον. Ἀμφίδικος δὲ, Παρθενοπαῖον· ὡς δὲ ΕΥριπίδης φησὶ, Παρθενοπαῖον ὁ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος ἀπέκτεινε. Μελάνιππος δὲ ὁ λοιπὸς τῶν παίδων, εἰς τὴν γαστέρα Τυδέα τιτρώσκει. ἡμιθνήτου δὲ αὐτοῦ κειμένου, παρὰ Διὸς αἰτησαμένη Ἀθηνᾶ φάρμακον ἤνεγκε, δι' οὗ ποιεῖν ἔμελλεν ἀθάνατον αὐτόν. Ἀμφιάραος δὲ αἰσθόμενος τοῦτο, μισῶν Τυδέα, ὅτι παρὰ τὴν ἐκείνου γνώμην εἰς Θήβας ἔπεισε τοὺς Ἀργείους στρατεύεσθαι, τὴν Μελανίππου κεφαλὴν ἀποτεμὼν, ἔδωκεν αὐτῷ. τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς, ἔκτεινεν αὐτόν. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν αὐτόν. ὡς δὲ εἶδεν Ἀθηνᾶ, μυσαχθεῖσα, τὴν εὐεργεσίαν ἐπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν.

Quo facto Argiui aufugiunt: in quo cum multi cecidissent, ex vtriusque exercitus sentẽtia Eteocles & Polynices singulari certamine pugnant, ac mutuis se vulneribus necant. Noua rursus pugna conserta Astaci filij rem fortissimè gesserunt. Ismarus enim Hippomedontẽ prostrauit * Leades Eteoclum. Amphidicus Parthenopæum, quem EVripides à Periclymeno Neptuni filio, cæsum fuisse narrat. Melanippus ad hæc nouissimus Astaci filius, Tydeum in ventre percussit: qui cum semianimis iaceret, Pallas ab Ioue impetratum remedium attulit, quo illum faceret immortalem. Quod cum accepisset Amphiaraus, Tydeum osus, quoniam ipsum præter sententiam suam Argiuos ad bellum Thebanum compulisset, desectum Melanippi caput ad eum tulit. Tydeus, quòd ab eo vulneratus esset, illud vltus est: nam diuiso eius capite cerebrum absorbuit. id vbi Pallas animaduertit, indignata beneficium eiuscemodi abstinuit, & inuidit.

Ἀμφιαράῳ δὲ φεύγοντι παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνὸν πρὶν ὑπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τρωθῇ, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν, τὴν γῆν διέστησεν. ὁ δὲ σὺν τῷ ἅρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δὲ ἔνιοι Ἐλάττωνι, ἐκρύφθη· καὶ Ζεὺς ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων. τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν. Κρέων δὲ τὴν Θηβαίων βασιλείαν παραλαβὼν, τοὺς τῶν Ἀργείων νεκροὺς ἔρριψεν ἀτάφους. καὶ κηρύξας μηδένα θάπτειν, φύλακας κατέστησεν. Ἀντιγόνη δὲ μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέρων κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε. καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. Ἄδραστος δὲ εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν κατέφυγε· καὶ ἱκετηρίαν θεὶς, ἠξίου θάπτειν τοὺς νεκρούς. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ Θησέως στρατεύσαντες, αἱροῦσι Θήβας· καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς οἰκείοις διδόασι θάψαι. τῆς δὲ Καπανέως καιομένης πυρᾶς, Εὐάδνη ἡ Καπανέως μὲν γυνὴ, θυγάτηρ δὲ Ἴφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα συγκατεκαίετο.

Inter hęc Amphiarao ad Ismenũ amnẽ fugienti, prius quàm in humeris à Periclymeno vulnus acciperet, demisso ab Ioue fulmine terra dehiscit. Mox ille cũ currũ simul, & Batone auriga, siue, vt quidã ferũt, Elattono, eo terrę hiatu absorptus est, & postea nunquã visus. Illũ enim Iupiter immortalitate donauit. Verũ Adrastꝰ ab Arione equo vectꝰ in tutũ euasit. HũcCeres in Erinnyis formã cõuersa, ex Neptuni cõcubitu genuit. Creõ Thebanorũ regnũ adeptꝰ Argiuorũ cadauera insepulta ꝓiecit. Quinetiã, vbi edicto pręcepit, nequis ea sepelire curaret, custodes apposuit. Antigone verò sola OEdipodę filiarũ superstes, Polynices corpus, ꝙ occulte humãdũ curarit, à Creõte deprehẽsa, viua conijcitur in sepulchrũ. Adrastus autẽ Athenas ꝓfectꝰ, ad Misericordię arã cõfugit, atq; pactis supplicationibus, cadauerũ tumulãdi potestatẽ precabatur. Tũ Athenięses cõparatis militũ copijs duce Theseo Thebas capiũt, cadauera suis sepelienda concesserunt. Et in Capanei rogum conflagrantem coniux Euadne Iphidis filia seipsam coniecit, & suo cum marito cõcremari non subterfugit.

μετὰ δὲ ἔτη δέκα, οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προῃροῦντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. καὶ μαντευομένοις αὐτοῖς, ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην, Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου. ὁ μὲν οὖν Ἀλκμαίων ἡγεῖσθαι τῆς στρατείας οὐ βουλόμενος, πρὶν τίσασθαι τὴν μητέρα, ὅμως στρατεύεται. λαβοῦσα γὰρ Ἐριφύλη παρὰ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκους τὸν ὅρμον, καὶ τὸν πέπλον, συνέπεισε καὶ τοὺς παῖδας στρατεύεσθαι. οἱ δὲ ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα ἑλόμενοι, Θήβας ἐπολέμουν. ἦσαν δὲ οἱ στρατευόμενοι οἵδε· Ἀλκμαίων Ἀμφιαράου, καὶ Ἀμφίλοχος· Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου· Διομήδης Τυδέως· Πρόμαχος Παρθενοπαίου· Σθένελος Καπανέως· Θέρσανδρος Πολυνείκους· Εὐρύπυλος Μηκιστέως. οὗτοι πρῶτον μὲν πορθοῦσι τὰς πέριξ κώμας. ἔπειτα τῶν Θηβαίων ἐπελθόντων, Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους ἡγουμένου, γενναίως μάχονται. καὶ Λαοδάμας μὲν Αἰγιαλέα κτείνει· Λαοδάμαντα δὲ Ἀλκμαίων. καὶ μετὰ τὸν τούτου θάνατον, Θηβαῖοι συμφεύγουσιν εἰς τὰ τεί-

Decimo autē pòst anno cæsorum ad Thebas ducū filij, cognomento Epigoni, ac si dicas Latinè posteri, paternas cædes vlturi, bellum contra Thebanos gerēdum statuerūt: déq; belli exitu oraculū scitātibus ipsis Deus victoriā vaticinatur, si Alcmęone duce bellū capessant: sed Alcmæō huiusce expeditionis præfecturā detrectabat, prius quā de matre suppliciū capiat: nihilo tamen secius ad id bellū cōcedit. Nā cū Eriphyle à Thersandro Polynicis filio monile & peplū accepisset, eorū quoq; filios ad eā prouinciā belli capessendā induxerat. Delecto igitur, sibi omniū calculis Alcmęone Imperatore, ij Thebas oppugnatū ierunt: qui verò hāc militiam secuti sunt, hi fuerunt, Alcmæon, Amphilochus, Amphiarai filij, Ægialeus Adrasti, Diomedes Tydei, Promachus Parthenopęi, Capanei Sthenelus, Polynicis Thersander, EVrypylus Mecistei. Sed hi ante omnia finitimos circa vicos depopulantur. qua in re Thebani suis opē laturi eruptione facta, Laodamāte Eteoclis filio duce, fortissime pugnāt: Siquidē Laodamas Ægialeū necat, Laodamātē vero Alcmęō, quo cęso Thebani ad mœnia cōfugiunt.

χη. Τειρεσίου δὲ εἰπόντος αὐτοῖς πρὸς μὲν Ἀργείους κήρυκα περὶ διαλύσεως ἀποστέλλειν, αὐτοὺς δὲ φεύγειν· πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους κήρυκα πέμπουσιν, αὐτοὶ δὲ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας, ἐκ τῆς πόλεως ἔφευγον. νύκτωρ δὲ ἐπὶ τὴν λεγομένην Τιλφοῦσαν κρήνην παραγενομένων αὐτῶν, Τειρεσίας ἀπὸ ταύτης πιὼν, αὐτοῦ τὸν βίον κατέστρεψε. Θηβαῖοι δὲ ἐπὶ πολὺ διελθόντες, πόλιν Ἑστιαίαν κτίσαντες κατῴκησαν. Ἀργεῖοι δὲ ὕστερον τὸν δρασμὸν τῶν Θηβαίων μαθόντες, εἰσίασιν εἰς τὴν πόλιν· καὶ συναθροίζουσι τὴν λείαν, καὶ καθαιροῦσι τὰ τείχη. τῆς δὲ λείας μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι· καὶ τὴν Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ. ηὔξαντο γὰρ αὐτῷ Θήβας ἑλόντες, τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων ἀναθήσειν· μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν, αἰσθόμενος Ἀλκμαίων, καὶ ἐπ' αὐτὸν δῶρα εἰληφυῖαν Ἐριφύλην τὴν μητέρα, μᾶλλον ἠγανάκτησε. καὶ χρήσαντος Ἀπόλλωνος αὐτῷ τὴν μητέρα ἀπέκτεινεν. ἔνιοι μὲν μᾶλλον λέγουσι σὺν Ἀμφιλόχῳ τῷ ἀδελφῷ κτεῖναι τὴν Ἐριφύλην·

qui Tiresiæ vatis consilio moniti ad hostes feciales de pace petēda mittuntur. Ipsi vero interea fugā capessunt: siquidē cōiugibus, liberisq; suis omnibus supra vehicula collocatis, relicta vrbe abierunt, atque vbi per noctem ad Tilphusium fontē peruenerunt, Tiresias cum eo de fonte sumptam aquā auidissime bibisset: improuisa ac repentina morte, vitam reliquit. Thebani verò diu multúmque peruagati, Estiæam vrbem ab se conditam incoluerunt. Argiui interea cognita Thebanorum fuga, congrediuntur Thebas, ac præda collecta, & muros euertunt, ac vrbem totā deuastant, ac prædæ partem Delphos ad Apollinem mittunt cum Tiresiæ filia, cui Mantò nomē erat; vouerant enim ipsi, captis diruptísq; Thebis, spoliorum præstantissimum ac nobilissimum illi dono missuros. pòst, vbi ab Argiuis Thebæ captę sunt, Alcmęō, quòd in eum quoque dona Eriphylem matrem cepisse resciuisset, maiori succēsus est iracundia, & accepto ab Apolline rēsponso, eam necauit. Nec desunt, qui Amphilochi etiam germani fratris adiumento matri suę cædem intulisse Alcmæonē memorię cōmendarunt.

ἔνιοι δὲ ὅτι μόνος. Ἀλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐρινὺς τοῦ μητρῴου φόνου. καὶ μεμηνὼς, πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς Οἰκλέα παραγίνεται· ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφῖδα πρὸς Φηγέα. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, Ἀρσινόην γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα· καὶ τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἔδωκε ταύτῃ. γενομένης δὲ ὕστερον τῆς γῆς δι' αὐτὸν ἀφόρου, χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ, πρὸς Ἀχελῷον ἀπιέναι, καὶ παρ' ἐκεῖνον πόλιν διαλαμβάνειν· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Οἰνέα παραγίνεται. εἰς Καλυδῶνα, καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. ἔπειτα ἀφικόμενος εἰς Θεσπρωτοὺς, τῆς χώρας ἀπελαύνεται. τελευταῖον δὲ ἐπὶ τὰς Ἀχελῴου πηγὰς παραγενόμενος, καθαίρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Καλλιρρόην λαμβάνει. καὶ ὃν Ἀχελῷος προσέχωσε τόπον, κτίσας κατῴκησε. Καλλιρρόης δὲ ὕστερον τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἐπιθυμούσης λαβεῖν, καὶ λεγούσης οὐ συνοικήσειν αὐτῷ εἰ μὴ λάβοι ταῦτα· διὸ παραγενόμενος εἰς Ψωφῖδα Ἀλκμαίων, Φηγεῖ λέγει τεθεσπίσθαι τῆς μανίας ἀπαλλαγὴν ἑαυτοῦ,

Tametsi plures sint auctores, q nullius auxilio id facinus ab eo cōmissum fuisse testētur. Alcmæonē verò ob infelicissimū matris suæ finē furiis exagitatū ac furibundū legitur in Arcadiam imprimis ad * Oicleū se recepisse. Illinc autē Psophidē, ad Phegeū commeasse, à quo perlustratū, cædis ergô Arsinoē eiusce filiā vxorem duxisse, cui etiā monile ac peplū dono dedisse. Postea verò quā ea de causa summa frugum inopia ac fame laboraretur, consultus Apollo, id ex oraculo respondit: Ad Acheloum commigrandū, ab eóq; vrbem capiēdā. Igitur Calydonem primum ad OEneum proficiscitur, eiúsque hospitio vsus est. Inde ad Thesprotos profectus ab eorū finibus repellitur. Demū, ad Acheloi fontes concessit, ab eóq; expiatur: nec nō illius filiā Callirrhoē, & quē locū Achelous exaggerarat, vrbē ibi ab se cōstructam habitauit. Mox autem Callirrhoe monilis peplíque habendi cupidine extimulata, ni prius ea consequatur, secum coituram nunquam, dictitabat. Quāobrem Alcmæon Psophidē profectus, Phegeo inquit, vaticinio fuisse renuntiatū, se furore tū liberatum iri,

cum

ὅταν τὸν ὅρμον εἰς Δελφοὺς κομίσας ἀναθῇ, καὶ τὸν πέπλον. ὁ δὲ, πιστεύσας δίδωσι. μηνύσαντος δὲ θεράποντος, ὅτι Καλλιρρόη ταῦτα λαβὼν ἐκόμιζεν, ἐνεδρευθεὶς ὑπὸ τῶν Φηγέως παίδων [Τημένου καὶ Ἀξίονος] ἐπιτάξαντος τοῦ Φηγέως, ἀναιρεῖται. Ἀρσινόην δὲ μεμφομένην, οἱ τοῦ Φηγέως παῖδες ἐμβιβάσαντες εἰς λάρνακα, κομίζουσιν εἰς Τέγεαν, καὶ διδόασιν Ἀγαπήνορι, καταψευσάμενοι τὸν Ἀλκμαίωνος αὐτοῦ φόνον. Καλλιρρόη δὲ τὴν Ἀλκμαίωνος ἀπώλειαν μαθοῦσα, πλησιάζοντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, αἰτεῖται τοὺς γεγεννημένους παῖδας ἐξ Ἀλκμαίωνος αὐτῇ, γενέσθαι τελείους, ἵνα τὸν τοῦ πατρὸς τίσωνται φόνον. γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι, ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξῄεσαν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν, οἵ τε Φηγέως παῖδες Πρόνοος καὶ Ἀγήνωρ εἰς Δελφοὺς κομίζοντες ἀναθεῖναι τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, καταλύουσι πρὸς Ἀγαπήνορα, καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες, Ἀμφότερός τε καὶ Ἀκαρνάν. καὶ ἀνελόντες τοὺς τοῦ πατρὸς φονέας, παραγενόμενοί τε εἰς Ψωφίδα, καὶ παρελθόντες εἰς τὰ βασίλεια,

cum monile Delphos delatum Apollini dedicarit, & peplum. Hæc ille Alcmæonis verbis credulus tradit. Postea, cum ei à famulo denuntiatum esset, quòd hæc ad Callirrhoen ferret, is insidijs à Phegei liberis Temeno & Axione patris imperio circumuentus è medio tollitur. Arsinoem verò id factum increpantem Phegei filij coniectam in arcam, Tegeā transuehunt, atque Agapenori tradunt, ementiti Alcmæonem ab ea fuisse interfectum. Cæterùm Callirrhoe audito Alcmæonis interitu, dum secum rem habet Iupiter, ab ipso flagitat vt ij quos ex Alcmæone liberos sustulisset, necem paternam vlciscerentur, repente adulta iam ætate forent. Qua re impetrata, adulti planè filij repentè ad patris vltionem exilierunt. Quo etiam tempore Phegei filij Pronous & Agenor, vt monile ac peplum Delphico Apollini dedicaturi ferebant, ad Agapenorem. & Alcmæonis filij Amphoterúsque & Acarnan vnà diuertunt, vbi cæsis patris sui interfectoribus, profecti Psophidem, factóque in regiam impetu,

τόν τε Φηγέα καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κτείνουσι. διωχθέντες δὲ ἄχρι Τεγέας, ἐπιβοηθησάντων Τεγεατῶν, καί τινων Ἀργείων, ἐσώθησαν, εἰς φυγὴν τῶν Ψωφιδίων τραπέντων. δηλώσαντες δὲ τῇ μητρὶ ταῦτα, τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο, κατὰ πρόσταξιν Ἀχελώου. πορευθέντες δὲ εἰς τὴν Ἤπειρον, συναθροίζουσιν οἰκήτορας, καὶ κτίζουσιν Ἀκαρνανίαν. ΕΥριπίδης δέ φησιν, Ἀλκμαίωνα κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον, ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου, παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον, καὶ θυγατέρα Τισιφόνην. κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη, δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι, καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην διενεγκοῦσαν εὐμορφίᾳ, ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμπωληθῆναι, δεδοικυίας μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσηται. τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα, ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα θεράπαιναν. παραγενόμενον δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν, καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι. καὶ Ἀμφίλοχος κατὰ χρησμοὺς Ἀπόλλωνος, Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν.

Phegeum & vxorē eius occidunt, sed fugienteis Tegeam vsque Psophidij insecuti sunt: verū Tegeensium ope,& Argiuorum quorundam adiuncta, fugatis Psophidijs incolumes euaserunt. Quique, vbi rem gestam omnem matri declararunt, monile simul, & peplum, Delphos profecti ex Acheloi imperato, Apollini consecrarunt. Progressi deinde in Epirū, collectis colonis Acarnaniam condunt. Atqui EVripides Alcmæonē inquit per insaniæ tempora, ex Mantone Tiresiæ filia duos suscepisse, marem scilicet Amphilochum, & fœminei sexus Tisiphonē. Tralatos deinde puerulos Corinthū, Creonti Corinthiorum regi alendos dedisse: ac Tisiphonem forma præcellentissima à Creontis coniuge diuenditam fuisse, dum tacitè, ne eam Creon maritus in coniugium sibi caperet, subueretur. Alcmæonem verò hanc mercatum esse, cum suam ipsius filiam seruituram seruitutem nesciret. Mox autē profectum Corinthum liberos repetiturum, & filium etiā ipsū tulisse. Dein Amphilochus Apollinis oraculo monitus, Argos Amphilochicum habitatum concessit.

Ἐπανάξομεν δὲ νῦν πάλιν ἐπὶ τὸν Πελασγὸν, ὃν Ἀκουσίλαος μὲν Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, καθάπερ ὑπέθεμεν· Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα. τούτου δὲ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μελιβοίας, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, νύμφης Κυλλήνης, παῖς Λυκάων ἐγένετο· ὃς βασιλεύων Ἀρκάδων, ἐκ πολλῶν γυναικῶν πεντήκοντα παῖδας ἐγέννησε· Μαίναλον, Θεσπρωτὸν, Ἕλικα, Νύκτιμον, Πευκέτιον, Καύκωνα, Μηκιστέα, Ὅπλεα, Μακαρέα, Μάκεδνον, Ὅρον, Πόλιχον, Ἀκόντην, Εὐαίμονα, Ἀγκύορα, Ἀρχεβάτην, Καρτέρωνα, Αἰγαίωνα, Πάλλαντα, Εὔμονα, Κάνηθον, Πρόθοον, Λίνον, Κορέθοντα, Μαίναλον, Τηλεβόαν, Φύσιον, Φάσσον, Φθῖον, Λύκιον, Ἀλίφηρον, Γενέτορα, Βουκολίωνα, Σωκλέα, Φινέα, Εὐμήτην, Ἁρπαλέα, Πορθέα, Γλάτωνα, Αἵμονα, Κύναιθον, Λέοντα, Ἁρπάλυκον, Ἡραιέα, Τιτάναν, Μαντίνευν, Κλείτορα, Στύμφαλον, Ὀρχομενὸν, Νύκτιμον τὸν νεώτερον. οὗτοι πάντας ἀνθρώπους ὑπερέβαλον ὑπερηφανείᾳ καὶ ἀσεβείᾳ. Ζεὺς δὲ αὐτῶν βουλόμενος τὴν ἀσέβειαν πειρᾶσαι,

Iam verò redeundum est ad Pelasgum, quem Acusilaus, vt antea monuimus, Iouis & Niobes filium ait. Sed Hesiodo indigenā fuisse placet: cuius,& Melibœæ Oceani filiæ,siue, vt alij volunt, Cyllenes Nymphæ filium Lycaonem fuisse memoratur. Qui Arcadibus imperans, è multis vxoribus filiorum quinquaginta factus est pater. Quorum hæc sunt nomina, Mænalus, Thesprotus, Helix, Nyctimus, Peucetius, Caucon, Mecisteus, Opleus, Macareus, Macednus, Horus, Polichus, Acontes, Euæmon, Ancyor, Archebates, Carteron, Ægæon, Pallas, EVmon, Canethus, Prothous, Linus, Corethon, Mænalus, Teleboas, Physius, Phassus, Phthius, Lycius, Alipherus, Genetor, Bucolion, Socleus, Phineus, EVmetes, Harpaleus, Portheus, Platon, Æmon, Cynæthus, Leon, Harpalycus, Heræus, Titanas, Mantinus, Cletor, Stymphalus, Orchomenus, Nyctimus iunior. Hi cùm superbia tum impietate cunctis mortalibus antefteterunt. Quare Iupiter, vt horū impietatis periculū faceret,

εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ, παρεγένετο. οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξενία καλέσαντες, σφάξαντες ἕνα τῶν ἐπιχωρίων παῖδα, τοῖς ἱεροῖς τὰ τούτου σπλάγχνα συναναμίξαντες, παρέθηκαν [τῇ τραπέζῃ] συμβουλεύσαντος τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Μαινάλου. Ζεὺς δὲ [μυσαχθεὶς] τὴν μὲν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ἔνθα νῦν Τραπεζοῦς καλεῖται ὁ τόπος· Λυκάονα δὲ καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἐκεραύνωσε χωρὶς τοῦ νεωτάτου Νυκτίμου. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ τὰς χεῖρας, καὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ Διὸς ἐφαψαμένη, τὴν ὀργὴν κατέπαυσε. Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν παραλαβόντος, ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο. τοῦτον ἔνιοί φασι διὰ τὴν τῶν Λυκάονος παίδων δυσσέβειαν γενέσθαι. Εὔμηλος δὲ, καί τινες ἕτεροι, λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστὼ γενέσθαι. Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν εἶναι τῶν Νυμφῶν λέγει· Ἄσιος δὲ Νυκτέως· Φερεκύδης δὲ Κητέως. αὕτη σύνθηρος Ἀρτέμιδος οὖσα, τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ στολὴν φοροῦσα, ὤμοσεν αὐτῇ μεῖναι παρθένος.

sumpta hominis mercenarij forma, ad eos accedit. Tum hi simulac eum conspicâtur inuitatum hospitē domi suę excipiunt. Huic iugulati è cōterraneis pueris vnius viscera, sacris admista, Mænali fratris natu maioris suasu comedēda apposuerunt. At Iupiter id genus mēsæ maximum in modum aspernatus euertit, & eo ipso in loco, vbi nūc Trapezus (is enim loci nomē est) spectatur. Ceterùm Lycaonē, ac eius liberos, præter Nyctimū nouissimum omnium, fulmine percussos cōcremauit. Terra interim sublatis in altū manibus, ac Iouis dexterā contactu suo demulcens, illius iram compescuit. Enimuero Nyctimus, vt regnū adeptus est, Deucalionis diluuium insequitur. Hoc sanè alij Deucalionis filiorū impietate ac scelere factum fuisse scribunt. EVmelus verò & alij quidam Lycaonē filiam etiam Callistonem habuisse narrât. Quam quidem Hesiodus vnam è nymphis esse recensuit. Asius autem eam Nycteo, at Pherecydes Ceteo natam esse referunt. Hæc quòd cum Diana venandi studio oblectata, candémque stolam induta, secum inibi se virginitati addictam fore iurauit.

Ζεὺς δὲ ἐρασθεὶς, ἀκούσῃ συνευνάζεται, εἰκασθεὶς, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, Ἀρτέμιδι· ὡς δὲ ἔνιοι, Ἀπόλλωνι. βουλόμενος δὲ Ἥραν λαθεῖν, εἰς Ἄρκτον μεταμόρφωσεν αὐτήν. Ἥρα δὲ ἔπεισεν Ἄρτεμιν, ὡς ἄγριον θηρίον κατατοξεῦσαι. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, ὡς Ἄρτεμις αὐτὴν κατετόξευσεν, ὅτι τὴν παρθενίαν οὐκ ἐφύλαξεν. ἀπολομένης δὲ Καλλιστοῦς Ζεὺς τὸ βρέφος ἁρπάσας, ἐν Ἀρκαδίᾳ δίδωσιν ἀναθρέψειν Μαίᾳ, προσαγορεύσας Ἀρκάδα· τὴν δὲ Καλλιστὼ καταστερίσας, ἐκάλεσεν Ἄρκτον. Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου, ἢ Μεγανείρας τῆς Κρόκωνος· ὡς δὲ Εὔμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπελείας, ἐγένοντο παῖδες Ἔλατος καὶ Ἀφείδας. οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο. τὸ δὲ πᾶν κράτος εἶχεν Ἔλατος· ὃς ἐκ Λαοδίκης τῆς Κινύρου, Στύμφαλον καὶ Πέρεα τίκτει. Ἀφείδας δὲ Ἀλεὸν καὶ Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Ἀλέου δὲ καὶ Νεαίρας τῆς Περέως, θυγάτηρ μὲν Αὔγη. υἱοὶ δὲ Κηφεὺς καὶ Λυκοῦργος. αὕτη μὲν οὖν ὑφ' Ἡρακλέους φθαρεῖσα, κατέκρυψε τὸ βρέφος ἐν τῷ τεμένει

Verum huius forma captus Iupiter, siquidem in Dianam, vt nonnulli aiunt, mutatus, siue, vt quidam, in Apollinem versus, inuitã subegit. Quod cum Iupiter Iunonem latere studeret, eam in vrsæ faciem vertit: Iuno interea Dianę, vt immanem belluam sagittis configat, persuasit. Nec desunt auctores, qui referant, illã promissæ virginitatis violatæ causa sagittis à Diana percussam obijsse. Qua demum sublata Iupiter abreptũ infantem in Arcadia Maiæ enutriẽdum dedit, eíque Arcadi nomen imposuit: & Callisto inter astra collocauit, vrsamque nominauit. Insuper ex Arcade ac Leanera Amyclæ filia, aut Meganira Croconis fuit. vt autem EVmelus ait: ex nympha Chrysopea nati sunt filij Elatus & Aphidas. qui terram partiti sunt. Summa verò potentia penes Elatũ fuit. Hic ex Laodice filia Cinyræ Stymphalum & Pereum gignit. Sed Aphidas Aleum, & Sthenebœam, quæ Prœto nupsit. Alei verò & Neæræ Perei filiæ, AVge quidem fœmina: mares autem, Cepheus ac Lycurgus. Hæc igitur ab Hercule vitiata infantem in a

τῆς Ἀθηνᾶς, ἧς εἶχε τὴν ἱερωσύνην. ἀκάρπου δὲ τῆς γῆς μενούσης, καὶ μηνυόντων τῶν χρησμῶν εἶναί τι ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς δυσσέβημα, φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, παρεδόθη Ναυπλίῳ ἐπὶ θανάτῳ· παρ' οὗ Τεύθρας ὁ Μυσῶν δυνάστης παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε· τὸ δὲ βρέφος ἐκτεθὲν ἐν ὄρει Παρθενίῳ, θηλὴν ὑποσχούσης ἐλάφου, Τήλεφος ἐκλήθη. καὶ τραφεὶς ὑπὸ τῶν Κορίθου βουκόλων, καὶ ζητήσας τοὺς γονέας, ἧκεν εἰς Δελφούς. καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ θεοῦ, παραγίνεται εἰς Μισίαν, θετὸς παῖς Τεύθραντος γίνεται· καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. Λυκούργου δὲ καὶ Κλεοφίλης ἢ ΕΥρυνόμης, Ἀγκαῖος καὶ Ἔποχος, καὶ Ἀμφιδάμας, καὶ Ἴδαιος. Ἀμφιδάμαντος δὲ Μειλανίων, καὶ θυγάτηρ Ἀντιμάχη, ἣν ΕΥρυσθεὺς ἔγημεν. Ἰάσου δὲ καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου, Ἀταλάντη ἐγένετο. ταύτης ὁ πατὴρ ἀῤῥένων παίδων ἐπιθυμῶν, ἐξέθηκεν αὐτήν· ἄρκτος δὲ φοιτῶσα πολλάκις θηλὴν ἐδίδου· μέχρις οὗ εὑρόντες κυνηγοὶ παρ' ἑαυτοῖς ἀνέτρεφον.

Palladis lucum celauit: vbi prius illius sacerdotio præfuit. Cū verò ingrauesceret annona, vt plane fames immineret, quòd terra sterilitate laboraret: atq; oraculis significaretur, in Mineruæ luco quandā latere impietatē, deprehensa demū à patre puella, Nauplio occidenda traditur. à quo cum illam Teuthras Mysorum dynastes accepisset, vitiauit, & infans Parthenio in mōte exponitur: quòd cerua de suis vberibus alimētum suppeditarit, Telephus est appellatus: atq; à Corythi bubulcis enutritus, ac perquisitis parētibus Delphicum Apollinem adijt, ac monitus ab oraculo in Mysiam cōcedit, & puer à Teuthrante adoptatur: eóq; vita fūncto Mysiæ regni heres instituitur. At è Lycurgo, & Cleophile, siue EVrynome, nati sunt, Ancæus, Epochus, Amphidamas, & Idæus. ex Amphidamante verò Melanion, & Antimache filia. quā duxit EVrystheus. Ex Iaso & Clymene Minyæ filia nascitur Atalāta: cuius pater masculę prolis cupidus, eam exposuit: ad quā vrsa sæpenumero veniēs vbera protēdebat: eámque demum venatores inuentā penes se educarunt.

τελεία δὲ Ἀταλάντη γενομένη, παρθένον ἑαυτὴν ἐφύλαττεν· καὶ θηρεύουσα ἐν ἐρημίᾳ, καθωπλισμένη διετέλει. βιάζεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπιχειροῦντες κένταυροι, Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος, κατατοξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. παρεγένετο δὲ μετὰ τῶν ἀρίστων καὶ ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον, καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι, ἐπάλαισε Πηλεῖ, καὶ ἐνίκησεν. ἀνευροῦσα δὲ ὕστερον τοὺς γονέας, ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἔπειθεν, ἀπιοῦσα εἰς σταδιαῖον τόπον, καὶ πήξασα μέσον σκόλοπα τρίπηχυν, ἐντεῦθεν τῶν μνηστευομένων τοὺς δρόμους προϊοῦσα, ἐτρόχαζε καθωπλισμένη. καὶ καταληφθέντι μὲν αὐτῷ θάνατος ὠφείλετο· μὴ καταληφθέντι δὲ, γάμος. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων, Μελανίων αὐτῆς ἐρασθεὶς, ἧκεν ἐπὶ τὸν δρόμον, χρύσεα μῆλα κομίζων παρὰ Ἀφροδίτης· καὶ διωκόμενος ταῦτα ἔρριπτεν. ἡ δὲ ἀναιρουμένη τὰ ῥιπτούμενα, τὸν δρόμον ἐνικήθη. ἔγημεν οὖν αὐτὴν Μελανίων. καί ποτε λέγεται θηρεύοντας αὐτοὺς εἰσελθεῖν εἰς τὸ τέμενος Διός,

Atalanta deinde adultę iam ętatis se virginem seruabat, & venãdo in solitudine armata permanebat. Quin etiam vbi inuiolatę virginitati suæ à Rhœco & Hyllæo centauris vim parari perspicit, hi sagittis ab ea perfossi conciderũt: deuenit prætereà vnà cum viris pręclarissimis non ad venationẽ modò in Calydoniũ aprum indictã, sed etiam ad certamẽ in Pelię honorẽ institutum, propositúmq;, vbi cum Peleo luctata est, ac palmã inde est consecuta. Cum verò Atalanta nõ ita multo post genitores suos reperisset, ac patris suasu ad virũ capiendum inducta esset, in stadiũ abit, in cuius medio triũ cubitum palum defigit. Hinc procantium virorũ cursibus deductis armata decurrebat. In quib' qui vincebatur, cędes: at victori Atalãtæ cõiugium debebatur. Demũ post multorum cædes, Melanion eius amore inflãmatus, aureis malis, quę à Venere dono acceperat, secũ allatis, in illud decurrẽdi certamẽ descendit: ea in adcurrentem puellã insequẽs obijcit. Tũ Atalanta, dũ in proiectis pomis è terra colligẽdis occupatur, cursu deuicta est. Sic itaq; Melanion Atalãtæ cõiugio potitus est. Sed & fama est, eos aliquando per venationis otiũ in Iouis lucũ penetrasse,

κἀκεῖ συνουσιάζοντας, εἰς λέοντας ἀλλαγῆναι. Ἡσίοδος δὲ καί τινες ἕτεροι, τὴν Ἀταλάντην, οὐκ Ἰάσου ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον. Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου· καὶ τὸν γήμαντα αὐτὴν οὐ Μειλανίωνα, ἀλλὰ Ἱππομένην. ἐγέννησε δὲ ἐκ Μειλανίωνος Ἀταλάντη, ἢ, ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἄρεος, Παρθενοπαῖον, ὃς ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσατο. Ἄτλαντος δὲ καὶ τῆς Ὠκεανοῦ Πληϊόνης, ἐγένοντο θυγατέρες ἑπτὰ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, αἱ Πληϊάδες προσαγορευθεῖσαι, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη, Μαῖα. τούτων Στερόπην μὲν, Οἰνόμαος ἔγημε· Σίσυφος Μερόπην. δυσὶ δὲ ἐμίχθη Ποσειδῶν· πρώτῃ μὲν Κελαινοῖ, ἐξ ἧς Λύκος ἐγένετο· ὃν Ποσειδῶν ἐν μακάρων ᾤκησε νήσοις. δευτέρᾳ δὲ Ἀλκυόνῃ· ἣ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν, τὴν Ἀπόλλωνι Ἐλευθῆρα τεκοῦσαν καλλίστην· υἱοὺς δὲ Ὑρέα καὶ Ὑπερήνορα. Ὑρέως μὲν οὖν καὶ Κλονίης νύμφης, Νυκτεὺς καὶ Λύκος· Νυκτέως δὲ καὶ Πολυξοῦς, Ἀντιόπη. Ἀντιόπης δὲ καὶ Διός, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων.

ibique mutuo cōplexu coeuntes, in leones trāsformatos fuisse. Hesiodus autē, ac plerique alij, Atalantam nō Iasi, at Schœnei filiam fuisse memorarunt. EVripides, è Mænalo ortā, nec eam Melanioni, sed Hippomeni nuptam dicit. Atalanta hæc è Melanione, siue, vt alij volunt, ex Marte, Parthenopæum, qui bellum gessit in Thebanos, procreauit. Sed ex Atlante, ac Pleione Oceani filia in Cyllene Arcadiæ monte natæ sunt filiæ septē, quibus Pleiadibus cognomentum fuit, Alcyone, Merope, Celæno, Electra, Sterope, Taygete, Maia, de quibus Steropē OEnomaus vxorē sibi sociauit. Meropē Sisyphus: duas corrupit Neptunus: priorem quidem sanè Celæno, de qua Lycum filium extulit, quem Neptunus pater in fortunatorum insulas habitatū misit. Posteriorem autē Alcyonē, ex qua Æthusam filiam genuit, quæ Apollini Eleutherem filiam formosissimam peperit: sed filios Hyreum & Hyperenorem. Nycteus autē & Lycus ex Hyreo & nympha Clonia natus est. Déq; Nycteo & Polyxone Antiope orta est : de qua & Ioue Zethus & Amphio.

ταῖς δὲ λοιπαῖς Ἀτλαντίσι Ζεὺς συνουσιάζει. Μαῖα μὲν οὖν ἡ πρεσβυτάτη Διῒ συνελθοῦσα ἐν ἄντρῳ τῆς Κυλλήνης, Ἑρμῆν τίκτει. οὗτος ἐν σπαργάνοις ἐπὶ τοῦ λίκνου κείμενος ἐκδύς, εἰς Πιερίαν παραγίνεται, καὶ κλέπτει βόας, ἃς ἔνεμεν Ἀπόλλων. ἵνα δὲ μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν, ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιέθηκεν. καὶ κομίσας εἰς Πύλον, τὰς μὲν λοιπὰς εἰς σπήλαιον ἀπέκρυψε. δύο δὲ καταθύσας, τὰς μὲν βύρσας πέτραις καθήλωσε· τῶν δὲ κρεῶν τὰ μὲν, κατηνάλωσεν ἑψήσας, τὰ δὲ, κατέκαυσε. καὶ ταχέως εἰς Κυλλήνην ᾤχετο· καὶ εὑρίσκει πρὸ τοῦ ἄντρου νεμομένην χελώνην, ταύτην ἐκκαθάρας, εἰς τὸ κύτος χορδὰς ἐντείνας, ἐξ ὧν ἔθυσε βοῶν, καὶ ἐργασάμενος, [λύραν ἐποίησε. καὶ πρώτης κρέα ὤπτησε. καὶ] λύραν εὗρε καὶ πλῆκτρον. Ἀπόλλων δὲ τὰς βόας ζητῶν, εἰς Πύλον ἀφικνεῖται· καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἀνέκρινεν. οἱ δὲ ἰδεῖν μὲν παῖδα ἐλαύνοντα ἔφασκον· οὐκ ἔχειν δὲ εἰπεῖν ποῖ ποτε ἠλάθησαν, διὰ τὸ μὴ εὑρεῖν ἴχνος δύνασθαι. μαθὼν δὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τὸν κεκλοφότα, πρὸς Μαῖαν εἰς Κυλλήνην παραγί-

Atlãtidas autẽ cæteras Iupiter cõpressit. Siquidẽ Maia natarũ maxima ab Ioue in Cyllenes antto vitiata Mercuriũ parit: Hic, cum adhuc in cunis vagiret, erũpit, atq; Pieriã peruasit, & quas Apollo boues pascebat, furto abegit: neue id deprehẽdi per vestigia posset, calceos earũ pedibus induit, quarum partẽ Pylũ abduxit, ac reliquas intra spelæum abscondit: ex ijs autẽ, cum iam duas immolasset, earum coria scopulis defixit, at viscerũ partim elixa, partim tosta esitauit. Inde in Cyllenem festinãter proficiscitur. pro antri ostio cõsumpta iam carne testudinẽ depascentẽ inuenit, qua perpurgata, & abstersa super eiꝰ testa neruos ex mactatorum boum intestino confectos tetendit, & lyrã conficit. Sic itaq; Mercuriꝰ carnes torrere, lyrãq;, ac plectrũ primus inuenit. Mox Apollo bubus ꝑquirẽdis operã nauat, & Pylũ recta concedit, vbi ciues ab eo diligẽter examinati eas abigẽtẽ puerũ vidisse respõderunt: se verò haudquaquam posse dicere, quonã ꝑductæ forẽt, quãdo earũ quidẽ vestigia deprehẽdi nõpoterãt. Demũ, vbi Apollo ex vaticinãdi peritia abigeũ cõperit, ad Maiã in Cyllenẽ ꝓpera-

νεται, καὶ τὸν Ἑρμῆν ᾐτιᾶτο. ἡ δὲ, ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τοῖς σπαργάνοις. Ἀπόλλων δὲ αὐτὸν πρὸς Δία κομίσας, τὰς βόας ἀπῄτει. Διὸς δὲ κελεύοντος ἀποδοῦναι, ἠρνεῖτο. μὴ πείθων δὲ, ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα εἰς Πύλον, καὶ τὰς βόας ἀποδίδωσιν. ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ Ἀπόλλων, [αἰτήσας ταύτην, ἔλαβεν Ἑρμοῦ ἐκείνην διδόντος. ὁ Ἀπόλλων] ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Ἑρμῆς δὲ ταύτας νέμων, σύριγγα πάλιν πηξάμενος ἐσύριζεν. Ἀπόλλων δὲ καὶ ταύτην βουλόμενος λαβεῖν τὴν χρυσῆν ῥάβδον ἐδίδου, ἣν ἐκέκτητο βουκολῶν. ὁ δὲ καὶ ταύτην λαβεῖν ἀντὶ τῆς σύριγγος ἤθελεν, καὶ τὴν μαντικὴν ἐπελθεῖν. καὶ δοὺς διδάσκεται τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κήρυκα ἑαυτοῦ καὶ θεῶν ὑποχθονίων τίθησι. Ταϋγέτη δὲ ἐκ Διὸς, Λακεδαίμονα· ἀφ' οὗ καὶ Λακεδαίμων ἡ χώρα καλεῖται· [καὶ] Λακεδαίμονος δὲ καὶ Σπάρτης τῆς ΕΥρώτα, ὃς ἦν ἀπὸ Λέλεγος αὐτόχθονος, καὶ νύμφης Νηΐδος Κλεοχαρείας Ἀμύκλας καὶ ΕΥρυδίκη, ἣν ἔγημεν Ἀκρίσιος. Ἀμύκλα δὲ καὶ Διομήδης τῆς Λαπίθου Κυνόρτης,

uit, apud quã Mercuriũ furti accusat. Ea verò puerum ipsũ fascijs inuolutũ ostendit. Hũc Apollo manibꝰ sublatum ad Iouẽ tulit, at boues reposcit. Is, tametsi Iouis imperio reddere iuberetur, inficiari tamẽ non desinebat. qui, quòd ille minime persuadet, Apollinẽ Pylũ perducit, ac boues restituit. Apollo auditã lyram, à Mercurio petit: eam Mercurius tradit. Apollo verò accepta lyra tradit boues: quas cũ Mercurius pasceret, fistulã etiã cõpegit, & cõpactam inflauit, ꝓ qua quod eiꝰ habẽdę miro desiderio Apollo tenebatur, aureã virgã dare nõ verebatur, quã, cũ Apollo boues pasceret, habebat. quòd eam Mercurius , & ꝓ fistula habere , & vaticinãdi artẽ cõsequi cupiebat. Qua tradita, & ꝑ calculos etiã vaticinari docetur. Adhęc Iupiter ipsum sui ipsius, Deorũq; Maniũ nũtiũ fecit. Iupiter insuper ex Taygete Lacedęmonẽ filiũ ꝓcreauit, à quo etiã Lacedęmonis regio nomen est cõsecuta. Sed ex Lacedęmone, ac Sparte filia EVrotę, q fuit Delegis indigetis filiꝰ & Cleocharę Naidis nymphę Amyclas, & EVrydice, quã Acrisiꝰ vxorẽ habuit. Amyclę autẽ, & Diomedes Lapithæ filia, Cynortes,

καὶ Ὑάκινθος, τοῦτον εἶναι τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρώμενον λέγουσιν· ὃν δίσκῳ βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε. Κυνόρτου δὲ [παῖς] Περιήρης, ὃς γαμεῖ Γοργοφόνην τὴν Περσέως, καθάπερ Στησίχορός φησι· καὶ τίκτει Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀφαρέα, Λεύκιππον. Ἀφαρέως μὲν οὖν καὶ Ἀρήνης τῆς Οἰβάλου, Λυγκεύς τε καὶ Ἴδας, καὶ Πεῖσος. κατὰ πολλοὺς δέ. Ἴδας ἐκ Ποσειδῶνος λέγεται. ὀξυδερκίᾳ δὲ Λυγκεὺς ἤνεγκεν, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν θεωρεῖν. Λευκίππου δὲ καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου, θυγατέρες ἐγένοντο, Ἱλάειρα καὶ Φοίβη. ταύτας ἁρπάσαντες, ἔγημαν Διόσκουροι. πρὸς δὲ ταύταις, Ἀρσινόην ἐγέννησε. ταύτῃ μίγνυται Ἀπόλλων. ἡ δὲ, Ἀσκληπιὸν γεννᾷ. τινὲς δὲ Ἀσκληπιὸν, οὐκ ἐξ Ἀρσινόης τῆς Λευκίππου λέγουσιν, ἀλλ' ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ. καί φασιν ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλλων τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. τὴν δὲ, παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην, Ἴσχυϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Ἀπόλλων δὲ τὸν μὲν ἀπαγγείλαντα κόρακα καταρᾶται·

& Hyacinthus filij fuere. Hyacynthum ab Apolline ardenter amatum fatentur, quem diſco percuſſum fortuito interfecit. Sed & Cynortę filius fuit Perieres, cui Gorgophone Perſei filia nupſit, vt narrat Steſichorus, ex eâq; Tyndareum, Icariũ, Aphareum, ac Leucippum, ſuſcepit. Ex Aphareo & Arene OEbali filia Lynceus, Idas & Piſus nati ſunt. Verum multorum teſtimonio Idã è Neptuno genitũ eſſe comprobatur. Atqui tanta Lynceus oculorum claritate præcelluit, vt ſub terra latẽtia quæque peruidiſſe dicatur. Leucippi verò ex Philodice Inachi filia natæ fuere Ilaira & Phœbe. Haſce Dioſcori, id eſt Iouis filij, Caſtor & Pollux ab ſe raptas vxores duxerunt: poſt has etiã Arſinoen genuit. Hæc ab Apolline impleta Æſculapiũ peperit. At quidam non Arſinoes Leucippi filiæ, ſed Coronidis Phlegyæ in Theſſalia natum Æſculapiũ ferũt: cũ qua ſimulac eã deperiſſet Apollo, ſtatim cõcubuiſſe proditur. Eam quoque præter patris ſententiam nubentem, Iſchyi Elati filio coniunctam fuiſſe aiunt. Apollo autem delatorem coruum immodicis maledictis execratur:

ὃς τέως λευκὸν ὄντα, ἐποίησε μέλανα· αὐτὴν δὲ [ἐγκύουσαν] ἀπέκτεινε. καιομένης δὲ αὐτῆς ἁρπάσας τὸ βρέφος ἐκ τῆς πυρᾶς, πρὸς Χείρωνα τὸν κένταυρον ἤνεγκε· παρ' ᾧ καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν κυνηγετικὴν τρεφόμενος ἐδιδάχθη. καὶ γενόμενος χειρουργικὸς, καὶ τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ, οὐ μόνον ἐκώλυέ τινας ἀποθνήσκειν, ἀλλ' ἀνήγειρε καὶ τοὺς ἀποθανόντας. παρὰ γὰρ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυὲν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυὲν, πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο· τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν. καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας ἀνήγειρεν. εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Καπανέα καὶ Λυκοῦργον· ὡς δὲ Στησίχορός φησιν, Ἐριφύλην· Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει· Τυνδάρεων, ὥς φησι Πανύασις· Ὑμέναιον, ὡς οἱ Ὀρφικοὶ λέγουσι· Γλαῦκον τὸν Μίνωος, ὡς Μνησαγόρας λέγει. Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν, παρ' αὐτοῦ βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλ-

&,qui ad eum vſq; diem cādidus fuerat, in nigrum cōmutauit, & Coronidem grauidam percuſſit, & necauit. Ex qua, cum conflagraret, abreptum infantem è pyra ad Chironem Centaurum alendum tulit: à quo etiam medicinam & venandi artē perdidicit. Qui cum iā chirurgicus euaſiſſet, atq; artē eiuſmodi iampridē exercuiſſet, non modò quoſdam ab interitu liberauit, ſed etiam præmortuos in vitā reuocauit. Nam, cum à Pallade effuſum de Gorgones venis cruorē accepiſſet, qui è læuis defluxiſſet in mortaliū perniciem, ꝙ autem è dextris in conſeruandis hominibus vtebatur: atq; huiuſce opem in mortuis ſuſcitādis adhibebat. Sed inueni quidē nonnullos, qui ab eo reuocati in vitam dicuntur, Capaneum ac Lycurgum. Vt autē Steſichorus ait, Eriphylen: & Hippolytum, qui Naupactica cōſcripſit: Tyndareum, vt Panyaſis: Hymenæum, vt Orphici: Glaucum Minois filiū, vt Mneſagoras ait. Demum Iupiter veritus, ne, ſi mortales hanc medendi rationem adipiſcantur, ſuis ſe viribus viciſſim adiuuerint, fulmine ipſum interfecit. Quamobrem iratus Apollo

λων, κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κεραυνὸν Διὶ κατασκευάσαντας. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς τάρταρον· δεηθείσης δὲ Λητοῦς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον τὸν Φέρητος, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε· καὶ τὰς θηλείας βόας [πάσας] διδυματόκους ἐποίησεν. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου· Κυνόρτου δὲ, Περιήρην· τοῦ δὲ, Οἴβαλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίωνα. Ἱπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλεὺς, Σκαῖος, * Ἐναρσφόρος, Εὐτύχης, Βουκόλος, Λύκων, Τέβρος, Ἱππόθοος, Εὔρυτος, Ἱπποκορυστὴς, Ἀλκῖνος, Ἄλκων. τούτους Ἱπποκόων ἔχων παῖδας, Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλεν Λακεδαίμονος. οἱ δὲ φυγόντες πρὸς Θέστιον, καὶ συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμεῖ Τυνδάρεως Θεστίου [τοῦ Αἰτωλοῦ] θυγατέρα Λήδαν.

Cyclopas, quòd Ioui fulmina comparassent, occidit. Quem cum Iupiter in Tartarum iam iam deiecturus esset, Latonæ precibus exoratus annum totum vt ipse viro mercede conductus seruiret, imperauit. Is autem Pheras ad Admetum Pheretis filium se contulit, apud quem seruitutem seruiens armenta pascebat: ac boues dominicas gemelliparas omneis effecit. Sunt qui, & Aphareum quidem & Leucippum ex Periere Æoli filio natum esse dicant. Cynortæ autem Perierem filium fuisse, & huiusce OEbalum. Sed OEbali & Bateæ Naidis nymphæ Tyndareum, Hippocoontem, & Icarionem. At Hippocoontis filij fuere Dorycleus, Scæus, * Emarsphorus, EVtyches, Bucolus, Lycon * Tebrus, Hippothous, EVrytus, Hippocorystes, Alcinus, Alcon. His permunitus filijs Hippocoon, Icarionem ac Tyndareum Lacædemone eiecit. Hi vero ad Thestium eiecti confugerunt: Eique aduersus finitimos bellum gerenti opem tulerunt: dein Tyndareus Thestij Ætoli filiam Ledam cepit vxorem. Rursus

αὖθις δὲ ὅτε Ἡρακλῆς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέρχονται· καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν. Ἰκαρίου μὲν οὖν καὶ Περιβοίας νύμφης Νηΐδος [υἱοὶ ἄρρενες πέντε,] Θόας, Δαμάσιππος, Ἰμεύσιμος, Ἀλήτης, Περίλεως· καὶ θυγάτηρ Πηνελόπη, ἣν ἔγημεν Ὀδυσσεύς. Τυνδάρεω καὶ Λήδας, Τιμάνδρα, ἣν Ἔχεμος ἔγημε· καὶ Κλυταιμνήστρα ἣν ἔγημεν Ἀγαμέμνων· ἔτι τε Φιλονόη ἣν Ἄρτεμις ἀθάνατον ἐποίησε. Διὸς δὲ Λήδα συνελθόντος, ὁμοιωθέντος κύκνῳ, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα Τυνδάρεως, ἐκ Διὸς μὲν ἐγεννήθη Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη· Τυνδάρεω δὲ Κάστωρ. λέγουσι δὲ ἔνιοι Νεμέσεως Ἑλένην εἶναι καὶ Διός. ταύτην γὰρ τὴν Διὸς φεύγουσαν συνουσίαν, εἰς χῆνα τὴν μορφὴν μεταβαλεῖν· ὁμοιωθέντα δὲ καὶ Δία τῷ κύκνῳ, συνελθεῖν· τὸ δὲ ᾠὸν ἐκ τῆς συνουσίας ἀποτεκεῖν. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἄλσεσιν εὑρόντα τινὰ ποιμένα, Λήδα κομίσοντα δοῦναι. τήνδε, καταθεμένην εἰς λάρνακα φυλάσσειν, καὶ χρόνῳ καθήκοντι γεννηθεῖσαν Ἑλένην,

autē quo tempore Hercules Hippocoontē cum liberis suis interemit in patriam redeuntes: ac Tyndareus regnum accipit. Nati verò ex Icario & Peribœa Naide nympha, mares filij quinque, Thoas, Damasippus, Imeusimus, Aletes, Perilaus: & filia Penelope, quæ Vlyssi nupsit: Tyndarei autem ac Ledæ filij Timandra, quam Echemus in coniugium duxit: Clytæmnestra, quam Agamemnon vxorem habuit: item Philonoe, quam Diana immortalem esse fecit. Adhæc Iupiter, qua nocte cum Leda in cygnum versus concubuit: eadem quoque Tyndareus illam impleuit: déque Ioue Pollux & Helena: de Tyndareo autem Castor, procreati sunt. Inuenio etiam autores, qui Helenam Nemesis & Iouis filiam fuisse dicant. Nam, cum ea Iouis concubitum fugeret, in anserem mutatam fuisse. Iouem autem in cygnum versum coijsse memoratur: Nemesin verò ouum ex eo cōcubitu peperisse. Idq; etiā in nemore opilionē quēdā inuenisse, & allatum Ledæ dedisse. Hanc autem conditum in arca reposuisse, & suo demum tempore ortam fuisse Helenam: eam-

ὡς ἐξ αὐτῆς θυγατέρα τρέφειν. γενομένην δὲ αὐτὴν κάλλει διαφερετῆ Θησεὺς ἁρπάσας, εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Πολυδεύκης δὲ καὶ Κάστωρ εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες, ἐν Ἅδου Θησέως ὄντος, αἱροῦσι τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ἑλένην λαμβάνουσι· καὶ τὴν Θησέως μητέρα Αἴθραν ἄγουσιν αἰχμάλωτον. παρεγίνοντο δὲ εἰς Σπάρτην ἐπὶ τὸν Ἑλένης γάμον οἱ βασιλεύοντες Ἑλλάδος. ἦσαν δὲ οἱ μνηστευόμενοι οἵδε, Ὀδυσσεὺς Λαέρτου, Διομήδης Τυδέως, Ἀντίλοχος Νέστορος, Ἀγαπήνωρ Ἀγκαίου, Σθένελος Καπανέως, Ἀμφίλοχος Κτεάτου, Θάλπιος Εὐρύτου, Μέγης Φυλέως, Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Μενεσθεὺς Πετεῶ, Σχέδιος Ἐπιστρόφου, Πολύξενος Ἀγασθένους, Πηνέλεως Ἀνίτου, Αἴας Ὀϊλέως, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἐλεφήνωρ Χαλκώδοντος, Εὔμηλος Ἀδμήτου, Πολυποίτης Πειρίθου, Λεοντεὺς Κορώνου, Ποδαλείριος καὶ Μαχάων Ἀσκληπιοῦ, Φιλοκτήτης Ποίαντος, Εὐρύπυλος Εὐαίμονος, Πρωτεσίλαος Ἰφίκλου, Μενέλαος Ἀτρέως, Αἴας καὶ Τεῦκρος Τελαμῶνος, Πάτροκλος Μενοιτίου.

que perinde, ac de se fuisset nata, educasse. Quæ cũ formæ præstantia polleret, eam Theseus rapuit, & Athenas abduxit. Deinde Pollux & Castor comparato in Athenienses exercitu, cum ad Plutonis esset Theseus, vrbem capiunt; atque Helenam recuperant: necnon AEthram Thesei matrem captiuam abducunt. Iam tum quoque hi Græciæ reges Helenam vxorem pro se quisque petituri Spartam aduenerunt. Procantium verò nomina hæc fuisse leguntur. Vlysses Laertæ, Diomedes Tydei, Antilochus Nestoris, Agapenor Ancæi, Sthenelus Capanei, Amphilochus Cteati, Thalpius EVryti: Meges Phylei: Amphilochus Amphiarai, Mnestheus Petei, Schedius Epistrophi, Polyxenus Agasthenis, Peneleus Leiti, Aiax Oilei, Ascalaphus & Ialmenus Martis, Elephenor Chalcodontis, EVmelus Admeti, Polypoetes Pirithoi, Leonteus Coroni, Podalirius & Machaon Æsculapij, Philoctetes Pœantis, EVrypylus Euæmonis, Protesilaus Iphicli, Menelaus Atrei, Aiax & Teucer Telamonis, Patroclus Menœtij.

τούτων ὁρῶν τὸ πλῆθος Τυνδάρεως, ἐδεδοίκει μὴ κριθέντος ἑνὸς, στασιάσωσιν οἱ λοιποί. ὑποσχομένου δὲ Ὀδυσσέως, ἐὰν συλλάβηται πρὸς τὸν Πηνελόπης αὐτῷ γάμον, ὑποθέσθαι τρόπον τινὰ, δι' οὗ μηδεμία γενήσεται στάσις· ὡς ὑπέσχετο αὐτῷ συλλήψεσθαι ὁ Τυνδάρεως, πάντας εἶπεν ἐξορκίσαι τοὺς μνηστῆρας βοηθήσειν, ἐὰν ὁ προκριθεὶς νυμφίος ὑπὸ ἄλλου τινὸς ἀδικῆται περὶ τὸν γάμον. ἀκούσας δὲ τοῦτο Τυνδάρεως, τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. καὶ Μενέλαον μὲν αὐτὸς αἱρεῖται νυμφίον. Ὀδυσσεῖ δὲ παρὰ Ἰκαρίου μνηστεύεται Πηνελόπην. Μενέλαος μὲν οὖν ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην ἐγέννησε, καὶ κατά τινας Νικόστρατον· ἐκ Δούλης Πιερίδος γένος Αἰτωλίδος, ἢ, καθάπερ Ἀκουσίλαος φησὶ, Τηριδάης, Μεγαπένθη· ἐκ Κνωσίας δὲ νύμφης, κατὰ Εὔμηλον, Ξενόδαμον. τῶν δὲ ἐκ Λήδας γενομένων παίδων, Κάστωρ μὲν ἤσκει τὰ κατὰ πόλεμον· Πολυδεύκης δὲ πυγμήν· καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν ἐκλήθησαν ἀμφότεροι Διόσκουροι.

Horũ turbã cõspicatꝰ Tyndareus, ne, si ex tot cõpetitoribus, vni Helena in coniugiũ addiceretur, reliqui seditionẽ ac tumultũ excitarẽt, pertimescebat. Quocirca Vlysses, quoties, inquit illi, ad Penelopes nuptias adipiscẽdas mihi adiumẽto fore te pollicearis, talẽ ego cum animo meo rationẽ inibo, vt per eam nulla omnino fit inter procos oritura discordia. Tũ vero Tyndareus, vbi ipsi laturum se opem promisit, vniuersos; inquit Vlysses, procos iusiurandi religione obstringito, vt, cũ filiæ tuæ Helenę de nostri cœtu quẽpiã spõsum delegeris, illi à nobis adiumẽtũ latũ iri aduersus eos qui in spõsũ maritúm ve, ac matrimonium eiusmodi vim facere conẽtur. Quod vbi Tyndareꝰ audiuit, procos ad Vlyssis consiliũ perficiẽdũ vniuersos ꝑ eã iusiurandi religionẽ cõpellit: ac Menelaũ quidẽ filię suę spõsum declarat, atq; etiã ab Icario Vlyssi Penelopen in coniugiũ perposcit. Menelaus itaque ex Helena Hermionẽ genuit, &, vt, qui dã aiunt Nicostratũ ex Dule Pieride ab Ætolia oriũda: siue, vt Acusilaus ait, è Teridae Megapẽthẽ: sed ex Nympha Gnosia, EVmelo auctore, Xenodamũ ꝓcreauit. Cęterũ è Leda natis Castor planè rẽ militarẽ exercuit. Pollux autẽ cęsticũ pugnãdi genꝰ sectatꝰ est. Atq; ambo ob fortitudinẽ Dioscuri quasi Iouis ꝓles, cognomẽto dicti sunt.

Qui

βουλόμενοι δὲ γῆμαι τὰς Λευκίππου θυγατέρας, ἐκ Μεσσήνης ἁρπάσαντες ἔγημαν. καὶ γίνεται μὲν Πολυδεύκους καὶ Φοίβης, Μνησίλεως· Κάστορος δὲ καὶ Ἱλαείρας, Ἀνώγων. ἐλάσαντες δὲ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας βουλείαν μετὰ τῶν Ἀφαρέως παίδων Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἐπιτρέπουσιν Ἴδᾳ διελεῖν. ὁ δὲ, τεμὼν βοῦν εἰς μέρη τέσσαρα, τοῦ πρώτου καταφαγόντος εἶπε τῆς λείας τὸ ἥμισυ ἔσεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου τὸ λοιπόν. καὶ φθάσας κατηνάλωσε τὸ μέρος τὸ ἴδιον πρῶτον Ἴδας, καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ μετ' ἐκείνου τὴν λείαν εἰς Μεσσήνην ἤλασε. στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσήνην οἱ Διόσκουροι, τὴν λείαν ἐκείνην καὶ πολλὴν ἄλλην συνελαύνουσι. καὶ τὸν Ἴδαν [ὑπὸ δρυῒ] ἐλόχων, καὶ τὸν Λυγκέα. Λυγκεὺς δὲ ἰδὼν Κάστορα, ἐμήνυσεν Ἴδᾳ· κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει. Πολυδεύκης δὲ ἐδίωξεν αὐτούς· καὶ τὸν μὲν Λυγκέα κτείνει τὸ δόρυ προέμενος· τὸν δὲ Ἴδαν διώκων, βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, πίπτει σκοτωθείς. καὶ Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ, Πολυδεύκην δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνάγει.

Qui cum Leucippi filias in matrimonium habere cuperent, è Messene raptas vxores ambo sunt consecuti. Dein ex Polluce ac Phoebe Mnesileus: at è Castore & Ilaira Anogon, nati sunt. Qui cum, socijs Ida Lynceóque, Apharei filijs, ab Arcadia boum prædam abegissent, Idæ arbitrio diuidendã permisere. Tũ ille bouẽ in partes quatuor partitus, Qui prior, inquit, deuorarit, huic prædę dimidium cessura est: posteriori, reliquum: quo dicto Idas anteuertens, priuatam prius, & fratris deinceps partem absumpsit: atque cum eo prædã omnem Messenem auertit. Quare Dioscuri cõductis militum copijs cõtra Messenam, cum illam, tum etiam multam aliam prædam simul abducunt, sub quercu per insidias Idam Lynceúmque intercipere conabantur. Verum Lynceus viso Castore Idæ fratri significauit. atque eum ille necauit. At Pollux ipsos insecutus, Lynceum, telum iaculatus occidit. Inde Idam insequens, lapide secundum caput ab eo percussus, oborta oculorum caligine cõcidit. Tum Iupiter Idam fulminat, Pollucémque in cœlum agit.

μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκους τὴν ἀθανασίαν, ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν, καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς, ἔδωκε. μεταστάντων δὲ εἰς θεοὺς τῶν Διοσκούρων, Τυνδάρεως μεταπεμψάμενος Μενέλαον εἰς Σπάρτην, τούτῳ τὴν βασιλείαν παρέδωκεν. Ἠλέκτρας δὲ τῆς Ἄτλαντος καὶ Διὸς, Ἰασίων καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν ἐρασθεὶς Δήμητρος, καὶ θέλων καταισχῦναι τὴν θεὸν, κεραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντιπέρα ἤπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν. τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου, τὴν χώραν ἅπασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσε. γενομένων δὲ αὐτῷ παίδων Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, Ἶλος μὲν οὖν ἄπαις ἀπέθανεν· Ἐριχθόνιος δὲ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν,

Pollux verò immortalitatē renuit Caſtore mortuo. At Iupiter ambobus, alternis diebus, inter Deos, ac mortuos eſſe conceſſit. Relatis ad ſuperos Dioſcuris, Tyndareus accerſito Spartē Menelao regnum tradidit. Ex Electra autem Atlantis filia, & Ioue, Iaſion Dardanúſque gignūtur, è quibus Iaſion Cererem deperiuit, eíque vim inferre volens, fulmine ictus occubuit. At Dardanus fratris interitu mœſtus, Samothrace relicta in obiectam continentem tranauit, vbi Teucer Scamandri fluminis Idææque nymphæ filius regnabat: ab eo etiam qui regionem illam incolebant, Teucri vocabantur. Hic itaque ab rege acceptus hoſpitio, atque in regni partem admiſſus, Bateam eius filiam ſibi in coniugium duxit, ac Dardanum vrbē condidit. At poſtquam ex humanis Teucer exceſſit, vniuerſam prouinciam Dardaniam appellauit: filios habuit duos, Ilum & Erichthonium, è quibus Ilus nullis ſuſceptis liberis extinctus eſt. Hinc Erichthonius regni heres,

γήμας Ἀστυόχην τὴν Σιμόεντος, τεκνοῖ Τρῶα. οὗτος παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, τὴν μὲν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Τροίαν ἐκάλεσε. καὶ γήμας Καλιῤῥόην τὴν Σκαμάνδρου, γεννᾷ θυγατέρα μὲν Κλεοπάτραν· παῖδας δὲ, Ἶλον καὶ Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην. τοῦτον μὲν οὖν διὰ κάλλος ἀναρπάσας Ζεὺς δι' ἀετοῦ, θεῶν οἰνοχόον ἐν οὐρανῷ κατέστησεν. Ἀσσαράκου δὲ, καὶ * Ἱερομνήμης τῆς Σιμόεντος, Κάπυς· τοῦ δὲ, καὶ Θέμιδος τοῦ Ἴλου, Ἀγχίσης· ᾧ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτη συνελθοῦσα, Αἰνείαν ἐγέννησε, καὶ * Λύρον· ὃς ἄπαις ἀπέθανε. Ἶλος δὲ εἰς Φρυγίαν ἀφικόμενος, καὶ καταλαβὼν ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτόθι τεθειμένον ἀγῶνα, νικᾷ πάλην· καὶ λαβὼν ἆθλον πεντήκοντα κούρους καὶ κόρας τὰς ἴσας, δόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως κατὰ χρησμὸν καὶ βοῦν ποικίλην· καὶ φράσαντος ἐν ᾧπερ ἂν αὐτὴ κλιθῇ τόπῳ, πόλιν κτίζειν, εἵπετο τῇ βοΐ. ἡ δὲ ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον, κλίνεται. ἔνθα πόλιν κτίσας Ἶλος, ταύτην μὲν Ἴλιον ἐκάλεσε.

ductáq; Astyoche Simoentis filia, Troem creat. Hic deinde regnum adeptus, regionem à seipso Troiam nuncupauit: & Callirrhoë Scamandri filiam sibi collocauit, ex qua Cleopatram filiam sustulit. Mares autem Ilum, & Assaracum, & Ganymedem. Hunc autem ob corporis formã raptum per aquilam Iupiter Deorum pincernam in cœlo constituit. Assaracus verò ex *Hieromneme Simoentis filia Capyn procreat. Huiusce, ac Themidis Ili filiæ Anchises filius fuit. Cum quo Venus ipsius amore flagrans cõgressa, Æneam genuit, ac *Lyrum, qui sine liberis decessit. Ilus cùm in Phrygiam peruenisset, atq; inibi ab rege propositum certamen nactus esset, palæstra vicit: dedítque illi rex præmij loco pueros quinquaginta, & totidẽ puellas. Adhæc ex oraculi sententia discolorem bouem adiecit; monuítq;, vt vbi ea procubuerit, vrbem conderet. Hic bouem ipsam insequitur. Ea verò, simulatque ad Ates, quasi dicas Noxæ Phrygiæ, tumulum peruenit, humi procumbit: quo in loco Ilus vrbem ab se conditam, Ilium nominauit.

τῷ δὲ Διὶ σημεῖον εὐξάμενος αὐτῷ τι φανῆναι, μεθ' ἡμέραν τὸ διϊπετὲς Παλλάδιον πρὸ τῆς σκηνῆς κείμενον ἐθεάσατο. ἦν δὲ τῷ μεγέθει τρίπηχυ. τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός, καὶ τῇ μὲν δεξιᾷ δόρυ διηρμένον ἔχον· τῇ δὲ ἑτέρᾳ ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον. ἱστορία [δὲ ἡ] περὶ τοῦ Παλλαδίου τοιάδε φέρεται. φασὶ γεννηθεῖσαν τὴν Ἀθηνᾶν, παρὰ Τρίτωνι τρέφεσθαι, ᾧ θυγάτηρ ἦν Παλλάς· ἀμφοτέρας δὲ ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ποτὲ προελθεῖν. μελλούσης δὲ πλήττειν τῆς Παλλάδος, τὸν Δία φοβηθέντα, τὴν Αἰγίδα περιθῆναι. τὴν δὲ, εὐλαβηθεῖσαν ἀναβλέψαι πρὸς τὴν Αἰγίδα, καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τρωθεῖσαν πεσεῖν. Ἀθηνᾶν δὲ περίλυπον ἐπ' αὐτῇ γενομένην, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασαν, καὶ περιθεῖναι τοῖς στέρνοις ἣν ἔδεισεν Αἰγίδα· καὶ τιμᾶν ἱδρυσαμένην παρὰ τῷ Διί. ὕστερον δὲ Ἠλέκτρας κατὰ τὴν φθορὰν τούτῳ προσφυγούσης, διαρρῖψαι μετ' αὐτῆς καὶ τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Ἰλιάδα χώραν.

Poſtea Iouem precatur, vt ſignum ſibi aliquod oſtenderet, poſtridie verò, vbi illuxit, ab Ioue demiſſum Palladium ante tabernaculum conſpexit: id erat magnitudine trium cubitum: ac pedibus ita compoſitis, vt ambulare videretur: dextráque elatam haſtam, ac læua colum fuſúmque gerebat. Huiuſmodi de Palladio narratur hiſtoria. Aiunt natam Mineruam, apud Tritonem, cui filia Pallas erat, educari cœpiſſe. vtraſq; autem fuiſſe rei bellicæ ſtudioſas: & in contentionem aliquando deueniſſe: Palladi iam iam vulnus illaturæ [Mineruæ] Iouem pauefactum Ægidem oppoſuiſſe: Palladem verò territam reſpexiſſe: atque ita à Minerua vulneratam concidiſſe. At Mineruam eius de cauſa ſummo dolore affectam, ſimulacrum illi ſimile confeciſſe, ac thoraci, pectorique eius, quam pertimuerat Ægidem, accommodaſſe, & apud Iouem, honoris ergô conſtituiſſe. Deinceps autem Electram, per anni peſtilentiſſimi contagionem ad hoc confugiſſe, ac ſecum id Palladium in terra Iliaca expoſuiſſe.

Ἶλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾶν. καὶ περὶ μὲν τοῦ Παλλαδίου ταῦτα λέγεται. Ἶλος δὲ γήμας Εὐρυδίκην τὴν Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐγέννησεν· ὃς γαμεῖ Στρυμὼ τὴν Σκαμάνδρου. κατὰ δέ τινας Πλακίαν τὴν Ἀτρέως· κατ' ἐνίους δὲ Λευκίππου. καὶ τεκνοῖ παῖδας μὲν Τιθωνόν, Λάμπωνα, Κλύτιον, Ἱκετάονα, Ποδάρκην· θυγατέρας δέ, Ἡσιόνην καὶ Κίλλαν, καὶ Ἀστυόχην. ἐκ δὲ νύμφης Καλύβης Βουκολίωνα. Τιθωνὸν μὲν οὖν Ἠὼς ἁρπάσασα δι' ἔρωτα, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· κἀκεῖ συνελθοῦσα γεννᾷ παῖδας Ἠμαθίωνα καὶ Μέμνονα. μετὰ δὲ τὸ αἱρεθῆναι Ἴλιον ὑπὸ Ἡρακλέους, ὡς μικρὸν πρόσθεν ἡμῖν λέλεκται, ἐβασίλευσε Ποδάρκης ὁ κληθεὶς Πρίαμος· καὶ γαμεῖ πρώτην Ἀρίσβην τὴν Μέροπος· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς Αἴσακος γίνεται. ὃς ἔγημεν Ἀστερόπην τὴν Κεβρῆνος θυγατέρα, ἣν πενθῶν ἀποθανοῦσαν ἀπωρνεώθη. Πρίαμος δὲ Ἀρίσβην ἐκδοὺς Ὑρτάκῳ, δευτέραν ἔγημεν Ἑκάβην τὴν Δύμαντος,

Ilum postea in huiusce memoriam tẽplum ab se conditum summopere coluisse. Hæc hactenus de Palladio. Cæterùm Ilus EVrydicem Adrasti filiam vxorem cepit, ex qua Laomedo ntem genuit, cui Strymo Scamandri filia nupta fuit. Sed, & quorundam testimonio, Placiam Atrei ab illo ductam fuisse legitur. Nec desunt, qui Leucippi filiam habuisse in matrimonio ferant. Hic mares quidem Tithonum, Lamponem, Clytium, Icetaonem, & Podarcem: fœminas autem Hesionem, Cillámque, Astyochen procreauit. At è Calybe nympha Bucolionẽ suscepit. Porrò Tithonum, quòd eum arderet, Aurora præreptum in Æthiopiam abducit: ibíq; cum eo congressa, Emathionẽ ac Memnonẽ gignit. Post, vbi Troia ab Hercule, quo de paullo antè diximus, capta fuit: Podarces cognomẽto Priamus, regnum tenuit: ac primam coniugẽ Meropis filiã nomine Arisbam sibi coniugauit, ex qua Æsacũ filiũ creat: cui Asterope Cebrenis amnis filia nupsit. quam cum mortuam nimio luctu defleret, in mergum auem mutatus est. Mox Priamus Arisba collocata in matrimonium apud Hyrtacum, Hecubam secundã vxorẽ Dymantis,

ἢ ὥς τινες φασὶ Κισσέως. ἢ ὡς ἕτεροι λέγουσιν, Σαγγαρίου ποταμοῦ καὶ Μετώπης. γεννᾶται δὲ αὐτῇ πρῶτος μὲν Ἕκτωρ· δευτέρου δὲ γεννᾶσθαι μέλλοντος βρέφους, ἔδοξεν Ἑκάβη καθ' ὕπαρ δαλὸν τεκεῖν διάπυρον. τοῦτον δὲ πᾶσαν ἐπινέμεσθαι τὴν πόλιν, καὶ καίειν. μαθὼν δὲ Πρίαμος παρ' Ἑκάβης τὸν ὄνειρον, Αἴσακον τὸν υἱὸν μετεπέμψατο· ἦν γὰρ ὀνειροκρίτης παρὰ τοῦ μητροπάτορος Μέροπος διδαχθείς· οὗτος εἰπὼν τῆς πατρίδος γενέσθαι τὸν παῖδα ἀπώλειαν, ἐκθεῖναι τὸ βρέφος ἐκέλευσε. Πρίαμος δὲ ὡς ἐγεννήθη τὸ βρέφος, δίδωσιν ἐκθεῖναι οἰκέτῃ κομίσοντι εἰς Ἴδην. ὁ δὲ οἰκέτης Ἀγέλαος ὠνομάζετο [ἢ Ἀρχέλαος,] τὸ δὲ ἐκτεθὲν ὑπὸ τούτου βρέφος, πένθ' ἡμέρας ὑπὸ ἄρκτου ἐτράφη. ὁ δὲ σωζόμενον εὑρὼν, ἀναιρεῖται. καὶ κομίσας ἐπὶ τῶν χωρίων, ὡς ἴδιον παῖδα ἔτρεφεν, ὀνομάσας Πάριν. γενόμενος δὲ νεανίσκος, καὶ πολλῶν διαφέρων κάλλει τε καὶ ῥώμῃ, αὖθις Ἀλέξανδρος προσωνομάσθη λῃστὰς ἀμυνόμενος, καὶ τοῖς ποιμνίοις ἀλεξήσας,

siue, vt alijs placet, Cissei, vel, vt quidā aiunt, Sangarij fluminis, & Meropes, filiam duxit. Nascitur autem ex ea primus Hector: deinde cum secundū propediē esset paritura filiū, facē reapse ardentē Hecuba parere, eámq; omnē vrbē Ilium depascere, atq; concremare, in somnis sibi videbatur. Id vbi Priamo visum Hecuba recitauit, Æsacū filiū hic statim arcessi iubet ad se. Eū enim Merops auus maternus somnij coniectādi rationē edocuerat. re percepta, Æsacus puerū exitiū illaturū esse respōdit. Proinde infantē exponi iubet. Hinc Priamus, simulac puer in lucē prodit, familiari exponēdū tradit, asportandúmq; in Idam montē. Huic seruo, nomen Agelao, aut Archelao, fuit. infans vt ab eo expositus est, quinque dies ab vrsa nutritus est. Hic puerū nactus incolumē tollit, secū illū attulit, & quasi filium suum, indito illi Paridi nomine, educauit. Qui cum iam grādiusculus euasisset, & plerisq;, & corporis forma, & robore anteiret, & quòd prædonum vim, incursúsque repelleret, & ouilibus custodiēdis adiumēto foret, Alexādri cognomentum promeritus est. Neque

ὕστερον δὲ βοηθήσας. καὶ μετ' οὐ πολὺ τοὺς γονέας ἀνεῦρε. μετὰ τοῦτον ἐγέννησεν Ἑκάβη θυγατέρας μὲν Κρέουσαν, Λαοδίκην, Πολυξένην, Κασσάνδραν· ᾗ συνελθεῖν βουλόμενος Ἀπόλλων, τὴν μαντικὴν ὑπέσχετο διδάξειν. ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ συνῆλθεν. ὅθεν Ἀπόλλων ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτῆς τὸ πείθειν. αὖθις δὲ παῖδας ἐγέννησε Δηΐφοβον, Ἕλενον, Πάμμονα, Πολίτην, Ἄντιφον, Ἱππόνοον, Πολύδωρον, Τρωΐλον. τοῦτον ἐξ Ἀπόλλωνος λέγεται γεγεννηκέναι. ἐκ δὲ ἄλλων γυναικῶν Πριάμῳ παῖδες γίνονται, Μελάνιππος, Γοργυθίων, Φιλαίμων, Ἱππόθοος, Γλαῦκος, Ἀγάθων, Χερσιδάμας, Εὐαγόρας, Ἱπποδάμας, Μήστωρ, Ἄτας, Δόρυκλος, Λυκάων, Δρύωψ, Βίας, Χρόμιος, Ἀστύγονος, Τελέστας, Εὔανδρος, Κεβριόνης, Μήλιος, Ἀρχέμαχος, Λαοδόκος, Ἐχέφρων, Ἰδομενεύς, Ὑπερίων, Ἀσκάνιος, Δημοκόων, Ἄρρητος, Δηιόπτης, Κλόνιος, Ἐχέμων, Ὑπείροχος, Αἰγεωνεύς, Λυσίθοος, Πολυμέδων. θυγατέρες δὲ, Μέδουσα, Μηδεσικάστη, Λυσιμάχη, Ἀριστοδήμη.

multo poſt tépore inuentos parenteis agnouit. Poſt Paridem Hecuba filias peperit, Creuſam, Laodicen, Polyxenam, & Caſſandram: quam cum Apollo in ſtuprum illiceret, vaticinandi facultatem, eam ſe docturum pollicetur. Hæc autem vbi fuit edocta, ſui corporis copiam Apollini minimè fecit. Quapropter Apollo, vt illius vaticinia fide carerent, effecit. Poſt hoſce filios adhuc Hecuba gignit, Deiphobum, Helenum, Pammonen, Politen, Antiphum, Hipponoum, Polydorum, Troilum, quem ex Apollinis concubitu natum eſſe ferunt. Sed ex alijs coniugibus Priamo filij naſcuntur, Melanippus, Gorgithon, Philæmon, Hippothous, Glaucus, Agathon, Cherſidamas, Euagoras, Hippodamas, Meſtor, Atas, Doryclus, Lycaon, Dryops, Bias, Chromius, Aſtygonus, Teleſtas, Euander, Cebriones, Melius, Archemachus, Laodocus, Echephron, Idomeneus, Hyperion, Aſcanius, Democoon, Arrhetus, Deioptes, Clonius, Echemon, Hypirychus, Ægeoneus, Lyſithous, ac Polymedon. Filiæ verò, Meduſa, Medeſicaſta, Lyſimache, Ariſtodeme.

Ἕκτωρ μὲν οὖν Ἀνδρομάχην τὴν Ἠετίωνος γαμεῖ. Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. αὕτη παρὰ Ῥέας τὴν μαντικὴν μαθοῦσα, προὔλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην. μὴ πείθουσα δὲ εἶπεν, ἐὰν τρωθῇ παραγενέσθαι πρὸς αὐτήν, μόνην γὰρ θεραπεῦσαι δύνασθαι. τὴν δὲ Ἑλένην ἐκ Σπάρτης ἁρπάσαι· πολεμουμένης δὲ Τροίας, τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνώνην ἐπανελθεῖν [εἰς] Ἴδην. ἡ δὲ μνησικακοῦσα, θεραπεύσειν οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν κομιζόμενος ἐτελεύτα· Οἰνώνη δὲ μετανοήσασα, τὰ πρὸς θεραπείαν φάρμακα ἔφερε· καὶ καταλαβοῦσα αὐτὸν νεκρὸν, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.] ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν [ᾔσκει.] ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος· ὡς δέ τινες, Διὸς καὶ Εὐρυνόμης· ὃς Μετώπην γημάμενος· Λάδωνος δὲ τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ· αὕτη δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, Ἰσμηνὸν καὶ Πελάγοντα,

Verùm Hector Andromachen Eetionis, & Alexander OEnonem, Cebrenis amnis filiam ducit. Hæc à Rhea vaticinandi cognitionem edocta, Alexandro, ne ad Helenam nauigaret, prædixit. At ea minimè persuadens, cum sibi vulnus illatū fuerit, ad eam venturum, dixit: quod eam ipsi mederi posse intelligebat, præterea neminem. Hic autē rapta pòst Helena è Sparte, Troiáque bello impetita, sagittis Herculeis à Philoctete sauciatus, in Idam ad OEnonē remeauit. Tum illa iniuriarū memor, Paridē curare nolle affirmat: Alexander igitur, cum in Troiam referretur, occubuit. Mox OEnone, quam detrectatæ medelæ pœnituerat, ad vulnus curandum pharmaca deferebat, siquidem OEnone medendi canendíque artem callebat. Quæ, vbi eum iam obijsse reperit, sibi laqueo vitam finiuit. Asopus verò amnis, Oceani & Tethyis filius: sed vt scribit Acusilaus, Perus & Neptuni: sed vt alij, Iouis & EVrynomes: hic ducta Metope, quam Ladonis fluuij filiam fuisse tradunt: duos filios, Ismenum ac Pelagontem,

εἴκοσι δὲ θυγατέρας· ὧν μὲν μίαν Αἴγιναν, [ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο] ἥρπασε Ζεύς. ταύτην Ἀσωπὸς ζητῶν, ἧκεν εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει παρὰ Σισύφου τὸν ἡρπακότα εἶναι Δία. Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν κεραυνώσας διώκοντα, πάλιν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψεν ῥεῖθρα. διὰ τοῦτο, μέχρι καὶ νῦν, ἐκ τῶν τούτου ῥείθρων ἄνθρακες φέρονται. Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν, μίγνυται, καὶ γεννᾷ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακόν. τούτῳ Ζεὺς ὄντι μόνῳ ἐν τῇ νήσῳ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. γαμεῖ δὲ Αἰακὸς Ἐνδηΐδα, τὴν Χείρωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο, Πηλεύς τε καὶ Τελαμών. Φερεκύδης δέ φησι Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι· ἀλλὰ * Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κρηθέως. μίγνυται δὲ αὖθις Αἰακὸς, Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως, εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένῃ διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι συνελθεῖν· καὶ τεκνοῖ παῖδα Φῶκον. ἦν δὲ εὐσεβέστατος ἁπάντων Αἰακός. διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατεχούσης ἀφορίας διὰ Πέλοπα,

& viginti feminas procreauit: quarũ vnã Æginã, cui OEnone fuit nomẽ, ab Ioue raptã Asopus quęrẽs Corinthum abijt: vbi à Sisypho raptorem fuisse Iouem cognoscit. Iupiter autem post insequentem Asopum fulminatum, rursus ad sua fluenta remisit. Quamobrem, & in hoc vsque tempus, ex huiusce fluentis carbones efferuntur: sed Æginam illatam, in insulam, quæ tunc OEnone vocabatur, nunc ab ea dictam Æginam, Iupiter comprimit, ac filium ex ea Æacum gignit. In cuius gratiam, quãdoquidem solus in insula agebat, de formicis homines facit. Adhęc Æacus Endeiden Chironis filiam cõiugẽ capit, ex qua sibi duo nati sunt filij, Peleus & Telamon. Pherecydes verò Telamonem amicum, nõ fratrem fuisse Pelei narrat, eúmque * Actæi filium, & Glauces * Crethei, fuisse ait. Atqui & Æacus cum Psamathe Nerei filia, in fontem, quòd inscendi nollet, commutata coiuit, & Phocum gignit. Sed & Æacus omnium pietatis seruãtissim⁹ fuit. Quãobrem, cum Græcia inusitata frugum caritate premeretur, Pelopis causa,

ὅτι Στυμφάλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀρκάδων πολεμῶν, τὴν Ἀρκαδίαν ἑλεῖν μὴ δυνάμενος, προσποιησάμενος φιλίαν, ἔκτεινεν αὐτὸν, καὶ διέσπειρε μελείσας. χρησμοὶ δὲ θεῶν ἔλεγον ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν ἐνεστώτων κακῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσηται. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ, τῆς ἀκαρπίας ἡ Ἑλλὰς ἀπαλλάττεται. τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός· καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅδου φυλάττει. διαφέροντος δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου, τοὺς ἀδελφοὺς Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐπιβουλεῦσαι· καὶ λαχὼν κλήρῳ, Τελαμὼν συγγυμναζόμενον αὐτῷ βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, κτείνει. καὶ κομίσας μετὰ Πηλέως, κρύπτει κατά τινος ὕλης. φωραθέντος δὲ τοῦ φόνου, φυγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακοῦ ἐλαύνονται. καὶ Τελαμὼν μὲν εἰς Σαλαμῖνα παραγίνεται πρὸς Κυχρέα τὸν [Ποσειδῶνος, καὶ] Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ [υἱόν] κτείνας δὲ ὄφιν οὗτος ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε, καὶ τελευτῶν ἄπαις, τὴν βασιλείαν παραδίδωσι Τελαμῶνι.

quòd ipse Stymphalum Arcadum regem bello infestans, Arcadiam subigere minime posset, per simulatam amicitiã ipsum interfecit, ac eius viscera membratim confecta dispersit. Deorum interea responsis, tum Græciam imminentibus malis ereptam iri, si illius ergô preces effuderit Æacus, renunciatum est. Quo per Æacum facto, Græcia annonæ penuria liberatur. Quinetiam & apud inferos Æacus in summo esse honore perhibetur: & is Plutonis claues seruare proditur. Quoniam verò Phocus in certaminibus præstare videbatur, fratres Peleum ac Telamonem insidias illi comparasse ferunt: atque vbi sorte obuenit, vt cum eo Telamon pari in ludo decertaret, disco caput illi ferit, & occidit, ac sublatum Peleo adiutore quadam in sylua occultauit. Demum verò cæde detecta, ambo ex Ægina ab Æaco solum vertere compelluntur. Telamõ Salaminẽ ad Cychreũ Neptuno ac Salamine Asopi filia natum peruenit. Is necato serpente, qui insulam, cuius ipse rex erat, deuastabat: ac nullis post se relictis filijs, moriens, regnum Telamoni concessit.

ὁ δὲ γαμεῖ Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος· καὶ ποιησαμένου εὐχὰς Ἡρακλέους ἵνα αὐτῷ παῖς ἄῤῥην γένηται· φανέντος δὲ μετὰ τὰς εὐχὰς αἰετοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐκάλεσαν Αἴαντα. καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ Τροίαν σὺν Ἡρακλεῖ, λαμβάνει γέρας Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα. ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Τεῦκρος. Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος, ὑπ᾽ αὐτοῦ καθαίρεται· καὶ λαμβάνει παρ᾽ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, καὶ τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν. καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Βῶρος ὁ Περιήρους. ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετ᾽ Εὐρυτίωνος ἐλθών, προέμενος ἐπὶ τὸν σῦν ἀκόντιον, Εὐρυτίωνος τυγχάνει, καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων. πάλιν οὖν ἐκ Φθίας φυγὼν ἐς Ἰωλκὸν, πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ καθαίρεται. ἀγωνίζεται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα πρὸς Ἀταλάντην διαπαλαίσας, καὶ Ἀστυδάμεια Ἀκάστου γυνὴ, Πηλέως ἐρασθεῖσα, περὶ συνουσίας προσέπεμψεν αὐτῷ λόγους.

Is deinde Peribœam Alcathoi Pelopis filiam sibi vxorem coniunxit. Et Hercules, vt illi mascula proles enasceretur, à Dijs precibus depoposcit: & post preces repente aquila apparuit, & enatum puerum Aiacē nominarunt. Qui in bello cōtra Ilium Herculem secutus, Hesionem Laomedontis filiam muneri accepit, ex qua sibi Teucrum procreauit. Cæterum Peleus Phthiā ad EVrytionem Actoris filium exulatum abijt, à quo postea expiatus Antigonem illius filiam in matrimonium capit: atque in tertiam regni partem adscitus est. Mox Polydoram filiam genuit, quam Boro Perieris filio nuptui dedit. Inde in Calydonij apri venationem cum EVrytione simul egressus, ac misso in aprum telo EVrytionē ferit, eúmque fortuito ictu cecidit. rursus itaque à Phthia Iolcum ex fuga ad Acastum sese recepit, ab eóque lustratur. Adhæc cum Atalanta ludis in Peliæ regis honorem institutis palæstrica pugna decertauit: vbi Astydamea Acasti coniux Pelei amore correpta, ad eum literas de concubitu dedit:

μὴ δυναμένη δὲ πεῖσαι, πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πέμψασα ἔφη, μέλλειν Πηλέα γαμεῖν Στερόπην τὴν Ἀκάστου θυγατέρα. καὶ τοῦτο ἐκείνη ἀκούσασα, ἀγχόνην ἀνάπτει. Πηλέως δὲ πρὸς Ἄκαστον καταψεύδεται, λέγουσα, ὑπ᾽ αὐτοῦ περὶ συνουσίας πεπειρᾶσθαι. Ἄκαστος ἀκούσας, κτεῖναι μὲν ὃν ἐκάθηρεν, οὐκ ἠβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θήρας εἰς τὸ Πήλιον· ἔνθεν ἁμίλλης περὶ θήρας γενομένης, Πηλεὺς μὲν ὧν ἐχειροῦτο θηρίων, τὰς γλώσσας τούτων ἐκτέμνων εἰς πήραν ἐτίθει· οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου ταῦτα χειρούμενοι κατεγέλων ὡς μηδὲν τεθηρευκότος τοῦ Πηλέως. ὁ δὲ τὰς γλώσσας παρασχόμενος ὅσας εἶχεν, ἐκείνοις τοσαῦτα ἔφη τεθηρευκέναι. ἀποκοιμηθέντος αὐτοῦ ἐν τῷ Πηλίῳ, ἀπολιπὼν Ἄκαστος, καὶ τὴν μάχαιραν ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας, ἐπανέρχεται. ὁ δὲ, ἐξαναστὰς καὶ ζητῶν τὴν μάχαιραν, ὑπὸ τῶν Κενταύρων καταληφθεὶς, ἔμελλεν ἀπόλλυσθαι. σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος οὗτος· καὶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἐκζητήσας, [καὶ ἐξευρὼν] δίδωσι. γαμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται,

que, quoniam id illi persuadere non potuit, ad eius etiam vxorem misit, qui à Peleo Steropem Acasti filiã propediem ductam iri illi renuntiaret. Quod vbi illa accepit, laqueo se suspendit. Peleum insuper Acasto, quòd eam de stupro interpellasset, calumniatur. Id vbi Acastus percepit, quem ipse lustrasset, haud quaquam ab se necãdum esse censuit: at cum in Pelium montem venatum abducit. Inde coorta de venatione controuersia, Peleus quidem captarum ab se ferarum desectas linguas intra peram reponebat. Atqui Acasti comites eas capientes, Peleum velut nihil venatum irridere. Is autem quotquot linguas haberet, exhibitis, tot feras illis se venatum esse dictitauit. Quem, cum in Pelio somno oppressus obdormisset, Acastus reliquit, eique sublatum ensem in boum fimo celauit, & abiuit. Is deinde experrectus, interea dum ensem quæritat, à Centauris comprehensus iam iam moriturus erat, verùm hic à Chirone seruatur incolumis, eidémque quæsitum ac repertum ensem condonauit.

Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην Βῶρος ὁ Περιήρους υἱός. ἐξ ἧς Μενέσθιον τεκνοῖ. αὖθις δὲ Πηλεὺς γαμεῖ Θέτιν τὴν Νηρέως, περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. Θέτιδος δὲ θεσπιῳδούσης ἔσεσθαι τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀπέσχοντο. ἔνιοι δέ φασι Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν, εἰρηκέναι Προμηθέα τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα, οὐρανοῦ δυναστεύειν. τινὲς δὲ λέγουσι, μὴ βουληθῆναι Θέτιν Διὶ συνελθεῖν ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Δία δὲ ὀργισθέντα θνητῷ ἐθελῆσαι αὐτὴν συνοικῆσαι. Χείρωνος οὖν ὑποθεμένου Πηλεῖ συλλαβεῖν, καὶ κατέχειν αὐτὴν μεταμορφουμένην, ἐπιτηρήσας, συναρπάζει. γινομένην δὲ ὁτὲ μὲν πῦρ, ὁτὲ δὲ ὕδωρ, ὁτὲ δὲ θηρίον, οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν ἢ τὴν ἀρχαίαν μορφὴν εἶδεν ἀπολαβοῦσαν. γαμεῖ δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ· κἀκεῖ θεοὶ τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν· καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεῖ δόρυ μείλινον, Ποσειδῶν δὲ, ἵππους Βάλιον καὶ Ξάνθον· Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν,

Peleus verò, vt supra dictũ est, Antigonẽ EVrytione patre ꝓcreatã vxorẽ duxit, dẽ qua sibi Polydoram gignit, quã postea Sperchio flumini cognomento Boro Perieris filio vxorem collocauit, ex qua Menesthiꝰ natꝰ est. Sed & alterã duxit Peleus, nẽpe Thetin Nerei filiã, de cuius matrimonio Iupiter & Neptunꝰ cõtẽderũt. At cũ Thetis è se ortũ filiũ patre futurũ esse pręstãtiorẽ ꝓdixisset: abstinuisse Iouẽ illiꝰ nuptias ferũt. Nec desunt q̃ scribãt ad eiꝰ cõplexũ iã iã prodeũti Ioui, Prometheũ dixisse, natũ ex ea cœlo dominaturũ. Sunt etiã, q̃ memorẽt Thetin Iunonis monitu ꝑsuasam Iouis concubitũ euitasse. Hinc iratum Iouem voluisse, vt ea mortalis viri coniugio locaretur. Chironis itaque consilio eã comprehendendi ac detinendi rationem Peleus inijt: eam itaq; cũ in varias se formas cõmutãtẽ obseruasset, corripit, quæ cũ interim ignis, interim aquę, modò etiã feræ vultũ caperet, nõ eã prius, q̃ pristinã formã recepisse videt, remisit. Hãc demũ in Pelio mõte vxorẽ sibi copulauit: atque inibi Dij cõuiuio excepti suo quisq; munere matrimonium cõmẽdarũt. Nam Chiron hasta fraxinea Peleum, Neptunus equis Balio & Xantho, Volcanus ense,

καὶ οἱ λοιποὶ ἔπρα. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι. ὡς δὲ ἐγέννησε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, κρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτός, ἔφθειρεν ὃ ἦν αὐτῷ θνητὸν πατρῷον· μεθ' ἡμέραν δὲ ἔχριεν ἀμβροσίᾳ. Πηλεὺς δὲ ἐπιτηρήσας, καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐβόησε. καὶ Θέτις κωλυθεῖσα τὴν προαίρεσιν τελειῶσαι, νήπιον τὸν παῖδα ἀπολιποῦσα, πρὸς Νηρηίδας ᾤχετο. κομίζει δὲ τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλεύς. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων, καὶ συῶν ἀγρίων, καὶ ἄρκτων μυελοῖς· καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα. πρότερον μὲν ἦν ὄνομα αὐτῷ Λιγύρων, ὅτι τὰ χείλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκε. Πηλεὺς δὲ μετὰ ταῦτα σὺν Ἰάσονι καὶ Διοσκούροις ἐπόρθησεν Ἰωλκόν· καὶ Ἀστυδάμειαν τὴν Ἀκάστου γυναῖκα φονεύει. καὶ διελὼν μέλη, διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν εἰς τὴν πόλιν. ὡς δὲ ἐγένετο ἐνναετὴς Ἀχιλλεύς, Κάλχαντος λέγοντος οὐ δύνασθαι χωρὶς αὐτοῦ Τροίαν αἱρεθῆναι, Θέτις προειδυῖα ὅτι δεῖ στρατευόμενον αὐτὸν ἀπολέσθαι,

ac reliqui alijs muneribus condonarunt. Hi verò Dij immortales fuere. Post vbi Thetis conceptum è Peleo partum edidit, eum immortalem factura, clã Peleo per noctem in igne abscondit, & quicquid paternæ in eo mortalitatis erat, excoquebat: per diem verò, ambrosia puerum inungebat. At Peleus per obseruationem, palpitantem natum in igne conspicatus, inclamauit. Tũ Thetis quo minus votum expleret suum, impedita, relicto infantulo, ad Nereidas abijt. Tum Peleus sublatum in manibus puerum ad Chironem tulit: quem ille acceptum, leonum visceribus, aprorúmque & vrsorũ medullis enutriuit: eúmq́; cui Ligyron antea nomen fuit, quòd mammis labra minime admouisset, Achillem nominari voluit. Post hæc Peleus Iasonis & Dioscurorum adiumento Iolcũ expugnauit: Astydamiámque Acasti coniugem occidit, ac distractis illius membris per eam intra vrbẽ trãduxit exercitum. Vbi demũ nonum ætatis suæ annum expleuit Achilles, Calchãte Troiã sine ipso capi nõ posse, prędicãte, Thetis, ꝙ filiũ eo in bello militãtem interiturũ omnino præuidisset:

κρύψασα ἐσθῆτι γυναικείᾳ, ὡς παρθένον παρέθετο. κἀκεῖ τρεφόμενος τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ μίγνυται· καὶ γίνεται παῖς Πύῤῥος αὐτῷ, ὁ κληθεὶς Νεοπτόλεμος αὖθις. Ὀδυσσεὺς δὲ μηνυθέντα παρὰ Λυκομήδους ζητῶν Ἀχιλλέα σάλπιγγι χρησάμενος εὗρε· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς Τροίαν ἦλθε. συνείπετο δὲ αὐτῷ Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος. οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης φθορὰν Κλυτίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πρὸς Χείρωνα κομίσας, ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς ὄψεις, βασιλέα κατέστησε Δολόπων. συνείπετο δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενοιτίου καὶ Σθενέλης τῆς Ἀκάστου, ἢ Περιάπιδος τῆς Φέρητος, ἢ καθάπερ φησὶ Φιλοκράτης, Πολυμήλου τοῦ Πηλέως. οὗτος ἐν Ὀποῦντι [τῆς Λοκρίδος] διενεχθεὶς ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων παῖδα Κλυσώνυμον τὸν Ἀμφιδάμαντος [ἄκων] ἀπέκτεινε. καὶ φυγὼν μετὰ τοῦ πατρὸς, παρὰ Πηλεῖ κατῴκει, καὶ Ἀχιλλέως ἐρώμενος γίνεται. Κέκροψ αὐτόχθων συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος·

muliebri ipsũ veste cõtectũ [in Scyrõ insulã Lycomedi] ꝓ puella incorrupta, ac virgine perductũ cõmẽdauit. ibiq; agẽs adolescẽtul⁹, Deïdamiã regis filiã cõprimit: ex qua Pyrrhũ filiũ extulit, q̃ nouo postea nomine Neoptolemus est appellatus. Cęterũ Vlysses, quãdo ei apud Lycomedẽ esse Achillẽ, indicatũ fuit, quęsitũ tuba vsus inuenit. Ad hũc itaq; modũ Achilles ad bellũ Troianum perduct⁹ est. Ad quod ętiam Phœnix Amyntoris filius illũ comitatus accessit. Hunc à Clytia patris pellice, vt de stupro interpellata falsò insimulatũ pater oculorũ luce priuauit. Quẽ Peleus ad Chironẽ ductũ, ab eóq; curatũ, oculorũ luce recuperata Dolopũ regẽ cõstituit. Insuper Achilli Patroclus Menœtij, ac Sthenelcs Acasti, siue, vt alijs placet, Periapidis Pheretis filij, vel, vt Philocrates inquit, Polymeli Peleo nati, fili⁹, comes accessit. Is Opuntẽ Locridis delat⁹, in talorũ ludo Clysonymũ Amphidamãtis filiũ imprudẽter occidit: atq; in exilium actus cũ patre, à Peleo domi in cõtubernio acceptus, Achillis amasius efficitur. Porrò Cecrops indigena, ac gemin⁹, idest humano simul & serpẽtino corpore prædítus, in terra Attica prim⁹ regnauit,

καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. ἐπὶ τούτου φασὶν ἔδοξε τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβέσθαι, ἐν αἷς ἔμελλον ἕξειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος. ἧκεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ μέσην τὴν ἀκρόπολιν, ἀνέφηνε θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηίδα καλοῦσι. μετὰ δὲ τοῦτον ἧκεν Ἀθηνᾶ· καὶ ποιησαμένη τῆς καταλήψεως Κέκροπα μάρτυρα, ἐφύτευσεν ἐλαίαν· ἣ νῦν ἐν τῷ Πανδροσίῳ δείκνυται. γενομένης δὲ ἔριδος ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας, Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα διαλύσας Ζεὺς, κριτὰς ἔδωκεν· οὐχ', ὡς εἶπόν τινες, Κέκροπα καὶ Κραναόν, οὐδὲ Ἐρεχθέα· θεοὺς δὲ τοὺς δώδεκα· καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσεν. Ἀθηνᾶ μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας. Ποσειδῶν δὲ, θυμῷ ὀργισθεὶς, τὸ Θριάσιον [πεδίον] ἐπέκλυσε, καὶ τὴν Ἀττικὴν ὕφαλον ἐποίησεν. Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Ἀκταίου κόρην Ἄγραυλον, παῖδας μὲν ἔσχεν Ἐρυσίχθονα,

& quę prius Acte dicebatur, de suo ipsius vocabulo Cecropiam dici voluit. Sub eo quoq; dijs fuisse decreto cōcessa aiūt vrbiū occupādarū potestatē, sanè in quib⁹ potissimū priuatos honores vnus quisq; adipisci posse videretur. Primus igitur Neptun⁹ in Atticā venit, ac percussa tridēte ad mediā arcē terra, fretū repēte exidit: id loci Erectheidē vocāt. Post hūc autē Minerua cōparuit: quę lecto à se Cecrope occupatiōis suę iudicij teste, oleā è terra produxit, quæ nostra etiā ętate visitur in Pandrosio. Coorta deinde inter vtrūq; cōtētione, ac lite de vrbe, Iupiter Mineruā Neptunūq; inter se pacauit, iisq;, nō, vt quidā memorāt, Cecropē Cranaūq;, nec Erichtheū, sed duodecim deos huiusce cōtrouersię iudices dedit: quorū sētētia vrbs Athenę Mineruę adiudicata fuit: quādo primū ab ea oleā Cecropis testimonio ꝓductā fuisse pceperūt. Minerua itaq; de seipsa Athenis nomen imposuit. at Neptun⁹ mirū in modū irat⁹ Thriasiū cāpū pessime afflixit: atq; Atticā vniuersā pelago inundauit. Adhęc Cecrops Agraulō Actæi filiam in coniugium ducit, ex eaq; marē quidem suscepit, Erysichthonem, qui

ὃς ἄτεκνος μετήλλαξε· θυγατέρας δὲ Ἄγραυλον, Ἕρσην, Πάνδροσον. Ἀγραύλου μὲν οὖν καὶ Ἄρεος Ἀλκίππη γίνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἁλιρρόθιος ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Ἄρεος φωραθεὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρη, καὶ ἀπολύεται. Ἕρσης δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κέφαλος, οὗ ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε· καὶ μιγεῖσα ἐν Συρίᾳ, παῖδα ἐγέννησε Τιθωνόν· οὗ παῖς ἐγένετο Φαέθων· τούτου δὲ Ἀστύνοος· τοῦ δὲ, Σάνδοκος, ὃς ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν, πόλιν ἔκτισε Κελένδερειν. καὶ γήμας *Θανάκην τὴν Μεγασσάρου [Κινύραν] τῶν Ἀσσυρίων βασιλέα ἐγέννησε. Κινύρας οὗτος ἐν Κύπρῳ παραγενόμενος σὺν λαῷ ἔκτισε Πάφον. γήμας δὲ ἐκεῖ Μεθάρμην κόρην Πυγμαλίωνος Κυπρίων βασιλέως, Ὀξύπορον ἐγέννησε καὶ Ἄδωνιν· πρὸς δὲ τούτοις θυγατέρας Ὀρσεδίκην, Λαογόρην καὶ Βραισίαν. αὗται δὲ διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἀλλοφύλοις ἀνδράσι συνευναζόμεναι, τὸν βίον ἐν Αἰγύπτῳ μετήλλαξαν.

qui sine maribus liberis è vita decessit: filias verò, Agraulon, Hersen & Pandrosom. At ex Agraulo ac Marte gignitur Alcippe. Huic vim inferre Halirrhothius Neptuni & EVrytes nymphæ filius à Marte deprehēsus occiditur. Quamobrem Neptunus Martē in Ariopago cædis reum agit. Is duodecim Deorum sentētia iudicatus absoluitur: at Cephalus, Herses & Mercurij filius fuit: quem cum AVrora supra modum amaret, correptum secū asportauit in Syriam, ibiq; illius concubitu grauida fit, & Tithonū peperit: cui Phaëthontē filiū fuisse prodūt. Huius autem fuit Astynous, ex quo Sādocus: qui è Syria profectus in Ciliciam, Celenderim vrbē condidit: ductáq; in matrimonium *Thanace Megessari filia, Cinyram Assyriorū regem procreauit. Hic Cinyras cum in Cyprū se contulisset, cum populo Paphū condidit. Ductáque inibi vxore Metharme Pygmalionis Cypriorū regis filia, Oxyporū & Adonin genuit: necnon filias Orsedicen, Laogorémq; & Bræsiam ex eadem suscepit. Hæ verò ob Veneris iram alienigenis permistæ viris, vitā in Ægypto cum morte cōmutarūt.

Ἄδωνις δὲ ἔτι παῖς ὤν, Ἀρτέμιδος χόλῳ, πληγεὶς ἐν θήραις ὑπὸ συὸς, ἀπέθανε. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν Φοίνικος καὶ Ἀλφεσιβοίας λέγει· Πανύασις δέ φησι Θόαντος βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃς ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης, οὐ γὰρ αὐτὴν ἐτίμα, ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα· καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνευνάσθη. ὁ δὲ, ὡς ᾔσθετο, σπασάμενος ξίφος, ἐδίωκεν αὐτήν· ἡ δὲ, περικαταλαμβανομένη, θεοῖς ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτείραντες αὐτὴν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν. δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ, τοῦ δένδρου ῥαγέντος, γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἄδωνιν, ὃν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον κρύφα θεῶν εἰς λάρνακα κρύψασα, Περσεφόνῃ παρείσατο. ἐκείνη δὲ ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης, εἰς [τρεῖς] μοίρας διῃρέθη ὁ ἐνιαυτός· καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἄδωνιν· μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ προσέταξε. τὴν δὲ ἑτέραν παρὰ Ἀφροδίτῃ.

Adonis autem puer adhuc, Dianæ iracundia, in venatione ab apro percussus interijt. Hunc Hesiodus Phœnicis & Alphesibœæ filium fuisse ait. Panyasis verò, de Thoante Assyriorum rege, qui Myrrham filiam habuit, natum refert. Hæc Myrrha per iram Veneris, quòd eam nihili faceret, patris amore corripitur: atque vsa nutricis operâ, cum inscio patre noctes duodecim concubuit. Is, vbi rem sensit, stricto in filiam ense impetum fecit: quæ, cum iam comprehenderetur, Deos rogat, vt nusquam appareat. Tum Dij illam miserati, in arborem sui nominis commutarunt: ac decimo pôst mense rescissa arbore, Adonin ex ea filium ortum fuisse ferunt. Quem Venus formæ ergô infantem adhuc clam deis in arca occultatum, ante Proserpinam constituit: quem, simulac illum conspexit, se reddi-turum negauit. Delato ad Iouem iudicio, tres in partes annum partitus est, vt vnam apud se ipsum, alteram cum Proserpina, tertiam demum cum Venere Adonis permaneret, imperauit.

ὁ δὲ Ἄδωνις ταύτῃ προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν μοῖραν. ὕστερον δὲ θηρεύων Ἄδωνις ὑπὸ συὸς πληγεὶς ἀπέθανε. Κέκροπος δὲ ἀποθανόντος, Κραναὸς * αὐτόχθων, ἐφ' οὗ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος λέγεται κατακλυσμὸν γενέσθαι. οὗτος γήμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνητος, ἐγέννησε Κρανάην, καὶ Κραναίχμην, καὶ Ἀτθίδα· ἧς ἀποθανούσης ἔτι παρθένου, τὴν χώραν Κραναὸς Ἀτθίδα προσηγόρευσε. Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε. τοῦτον ἔνιοι μὲν Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτόχθονος λέγουσι. βασιλεύσαντα δὲ αὐτὸν ἐπὶ δώδεκα [ἔτη] Ἐριχθόνιος ἐκβάλλει· τοῦτον οἱ μὲν Ἡφαίστου τῆς Κραναῆς θυγατρὸς Ἀτθίδος εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ, Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, οὕτως· Ἀθηνᾶ παρεγένετο πρὸς Ἥφαιστον, ὅπλα κατασκευάσαι θέλουσα. ὁ δὲ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ Ἀφροδίτης, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθε τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ διώκειν αὐτὴν ἤρξατο· ἡ δὲ, ἔφευγεν· ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο, πολλῇ ἀνάγκῃ, ἦν γὰρ χωλὸς, ἐπειρᾶτο συνελθεῖν.

Adonis autem, quæ pars sibi ab Ioue distributa fuerat, eam ipsi Veneri attribuit. Nec lõgo pòst tempore inter venandum Adonis ab apro vulneratus occidit. Post, vbi Cecrops humanitatem exuit, Cranaus indigena, sub quo Deucalionis diluuium fuisse narratur, ducta à Lacedæmone Pediade Menetis filia, Cranaen genuit, & Cranæchmen, & Atthidem: quæ cum, virginitate necdum expugnata obiisset, Cranaus ab ea terram Atthidem vocitauit: vbi, post Cranaum expulsum regnauit Amphictyon. Hunc nonnulli Deucalionis, alij verò indigenæ hominis filium fuisse dicunt. Qui, cum duodecim annos regnum tenuisset, ab Erichthonio pellitur: hunc Hephæstes, ex Cranae Atthidis nata filium esse aiunt. Sunt etiam, qui Volcani & Palladis esse velint, hunc in modum. Minerua olim arma sibi conflari volens, ad Volcanum adierat. Hunc interim relictum à Venere Mineruæ constuprandæ cupido desiderium incessit: eámque attrectare aggreditur. Hæc fugit: ille fugientem insequitur, vtque proximè eam venit, in summa erat necessitate, claudicabat enim, Deam inire conabatur.

ἡ δὲ, ὡς σώφρων καὶ παρθένος οὖσα, οὐκ ἠνέσχετο. ὁ δὲ ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς. ἐκείνη δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον, εἰς γῆν ἔρριψεν. φευγούσης δὲ αὐτῆς, καὶ τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης, Ἐριχθόνιος γίνεται. τοῦτον Ἀθηνᾶ κρύφα τῶν ἄλλων θεῶν ἔτρεφεν, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι· καὶ καταθεῖσα αὐτὸν εἰς κίστην, Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος παρακατέθετο, ἀπειποῦσα τὴν κίστην ἀνοίγειν. αἱ ἀδελφαὶ τῆς Πανδρόσου ἀνοίγουσιν ὑπὸ περιεργίας, καὶ θεῶνται τῷ βρέφει παρεσπειραμένον δράκοντα· καὶ ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν τοῦ δράκοντος· ὡς δὲ ἔνιοι, δι' ὀργὴν Ἀθηνᾶς, ἐμμανεῖς γενόμεναι, κατὰ τῆς ἀκροπόλεως αὑτὰς ἔρριψαν. ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος ὑπ' αὐτῆς Ἀθηνᾶς, ἐκβαλὼν Ἀμφικτύονα, ἐβασίλευσεν Ἀθηνῶν· καὶ τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς ἱδρύσατο, καὶ τῶν Παναθηναίων τὴν ἑορτὴν συνεστήσατο· καὶ Πασιθέαν Νηΐδα νύμφην ἔγημεν· ἐξ ἧς παῖς Πανδίων ἐγεννήθη.

Ea verò, vt pudica erat, & virgo, virum non admittebat. Volcanus demum tentigine ruptus in virginis femur semen effudit. Tum tristata, semen lana detersum in terram deiecit, ac mox in fugam se dedit. Interea verò ex demisso in humum semine gignitur Erichthonius. Hunc clam dijs alijs, dum immortalem facere studet, educauit: positúmque in cista Pandroso Cecropis filiæ commendauit: interdicítque ne cistam retegeret. At Pandrosi sorores, quòd curiosæ admodum forent, cistam aperiunt, aduolutúmque secus puerum draconem spectant. Nec desunt qui ab eodem dracone fuisse interemptas astipulentur. Aliorũ verò testimonio, Palladis ira, furore percitæ, de summa sese arce præcipites eiecerunt. Interea verò Erichthonius in templo a Minerua ipsa enutritus, pulso Amphictyone, Athenarum regno potitus est, ac Mineruæ signum in arce constituit: necnon Panathenæorum celebritatem instituit: Pasitheámque Naidem nympham vxorem accepit: ex qua sibi Pandion natus est.

Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ αὐτῷ, τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν. ἐφ' οὗ Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον. ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο· Διόνυσον δὲ Ἰκάριος· καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ κλῆμα ἀμπέλου. καὶ τὰ περὶ τὴν οἰνοποιίαν μανθάνων, καὶ τὰς τοῦ θεοῦ δωρήσασθαι θέλων χάριτας ἀνθρώποις, ἀφικνεῖται πρός τινας ποιμένας, οἳ γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ, καὶ χωρὶς ὕδατος ἀφειδῶς δι' ἡδονὴν ἐκλύσαντες, πεφαρμάχθαι νομίζοντες, ἀπέκτειναν αὐτόν. μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες, ἔθαψαν αὐτόν. Ἠριγόνῃ δὲ τῇ θυγατρὶ τὸν πατέρα μαστευούσῃ, κύων συνήθης ὄνομα Μαῖρα, ἣ τῷ Ἰκαρίῳ συνείπετο, τὸν νεκρὸν ἐμήνυσε. κἀκείνη κατοδυρομένη τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Πανδίων δὲ γήμας Ζευξίππην τῆς μητρὸς τὴν ἀδελφήν, θυγατέρας μὲν ἐτέκνωσε Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν· παῖδας δὲ διδύμους Ἐρεχθέα καὶ Βούτην. πολέμου δὲ ἐξαναστάντος πρὸς Λάβδακον, περὶ γῆς ὅρων, ἐπεκαλέσατο βοηθὸν ἐκ Θρᾴκης Τηρέα τὸν Ἄρεως· καὶ τὸν

Denique Erichthonio vita functo, ac in primo Palladis phano sepulto, Pandion regnũ adipiscitur: quo regnãte Ceres Dionysiúsq; in Atticam venere. Atqui Cererẽ Eleusine Celeus suscepit. Dionysius verò ab Icario hospitio excipitur, a quo vitis palmitẽ muneri accepit, ab eóq; vini faciendi ratione didicit. Is igitur Dei beneficia mortalibus impertiturus, ad pastores se quosdã contulit, qui cùm gustassent vinum: atq; animi causa sese largius meri poculis inuitassent: malum sibi medicamentum datum esse arbitrati, Icario necem fustibus intulerunt. verùm postridie re cognita, ipsum sepeliuerunt. Erigonæ verò filiæ patrem vestigati herilis canis, cui Mæra nomen fuit, Icarium consectari solita, cadauer vbi nam delitesceret, indicauit. Tum filia patrem deflens, se ipsam ex arbore suspendio necauit. Pandion interea deducta vxore Zeuxippe matris suæ sorore, filias Procnen ac Philomelam, & geminos, Erechtheum Butémque, suscepit. Dein conflato in Labdacum bello, de terræ finibus, in belli societatem Tereum Martis filium de Thracia conuocauit: eóque

πόλεμον σὺν αὐτῷ κατορθώσας, ἔδωκε Τηρεῖ πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Πρόκνην. ὁ δὲ ἐκ ταύτης γεννήσας παῖδα Ἴτυν, καὶ Φιλομήλης ἐρασθεὶς, ἔφθειρε. καὶ ταύτην, εἰπὼν τεθνάναι Πρόκνην, κρύπτων ἐπὶ τῶν χωρίων. αὖθις δὲ γήμας Φιλομήλαν, συνηυνάζετο, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐξέτεμεν αὐτῆς. ἡ δὲ ὑφήνασα ἐν πέπλῳ γράμματα, καὶ διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. ἡ δὲ ἀναζητήσασα τὴν ἀδελφὴν, κτείνει τὸν παῖδα Ἴτυν, καὶ καθεψήσασα, Τηρεῖ δεῖπνον ἀγνοοῦντι παρατίθησι· καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς διαταχέως ἔφυγον. Τηρεὺς δὲ αἰσθόμενος, ἁρπάσας πέλεκυν ἐδίωκεν. αἱ δὲ, ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος γινόμεναι περικατάληπτοι, θεοῖς εὔχονται ἀπορνεωθῆναι. καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών· Φιλομήλα δὲ χελιδών. ἀπορνεοῦται δὲ καὶ Τηρεὺς, καὶ γίνεται ἔποψ.

Πανδίονος δὲ ἀποθανόντος, οἱ παῖδες τὰ πατρῷα ἐμερίσαντο· καὶ τὴν βασιλείαν Ἐριχθεὺς λαμβάνει· τὴν δὲ ἱερωσύνην τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὁ Ἐριχθονίου Βούτης.

eóque bello per eius auxilia præclarissimè gesto: Procnen filiam suã Tereo nuptui collocauit. Hic suscepto ex ea Itye filio, Philomelam amore luccensus vitiat. Eámque, simulato Procnes obitu, rure celat, & huiusce loco Philomelam ductam comprimit. Inde huic linguam desecuit. ea verò per litteras in peplo contextas, suas ipsius Procnæ sorori miserias significauit. Hæc, post quæsitam germanam, Itym puerum trucidatum, elixatúmque, Tereo inscio epulandum apposuit, ac repentè cum sorore profugit. Tereus cognito facinore, abrepta securi fugientes insequitur. Hæ verò, cum iam Dauliam Phocidis vrbem peruenissent, circumseptæ, Deos rogant in auem mutari. Tum Procne fit Luscinia, Philomela verò in hirundinem transformatur. Adhæc Tereus in hupupã cõmutatur.

Inde Pandion vbi fato concessit, filij diuisis inter se patrijs facultatibus, Erichtheus regnum accepit. Sacerdotio autem Mineruæ Neptuníque Butes Erichthonij filius honestatur.

γήμας δὲ Ἐρεχθεὺς Πραξιθέαν τὴν Φρασίμου, καὶ Διογενείας τῆς Κηφισοῦ, ἔσχε παῖδας Κέκροπα, Πάνδωρον, Μητίονα· θυγατέρας δὲ, Πρόκριν, Κρέουσαν, Χθονίαν, Ὠρείθυιαν, ἣν ἥρπασε Βορέας. Χθονίαν μὲν οὖν ἔγημε Βούτης· Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος. Πρόκριν δὲ Κέφαλος ὁ Δηϊονέως. ἡ δὲ, λαβοῦσα χρυσοῦν στέφανον, Πτελέοντι συνευνάζεται· καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κεφάλου, πρὸς Μίνωα φεύγει. ὁ δὲ αὐτῆς ἐρᾷ, καὶ πείθει συνελθεῖν. εἰ δὲ συνέλθοι γυνὴ Μίνωι, ἀδύνατον ἦν αὐτὴν σωθῆναι. Πασιφάη γὰρ, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτόν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. ἔχοντος οὖν [Κεφάλου] αὐτοῦ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν [τε] ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα, τὴν Κιρκαίαν πιεῖν ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, συνευνάζεται. δείσασα δὲ αὖθις τὴν Μίνωος γυναῖκα, ἧκεν εἰς Ἀθήνας·

At Erechtheus Praxitheam Phrasimi, & Diogeneæ Cephiso natæ filiam vxorem duxit, ex qua filios habuit, mares, Cecropem, Pandorum, & Metionem: fœminas verò Procrin, Creusam, Chthoniam, Orithyiam, quam postea Boreas rapuisse dicitur. Chthoniam Butes in coniugio habuit. Atqui Xuthus Creusam duxit, & Procrin Cephalus Dionei filius. Hæc sumpta corona aurea Pteleonti subigitur: & à Cephalo deprehensa, ad Minoem confugit. Hic eius etiam amore correptus est, eiúsque concubitum impetrat. At, si mulier hæc cum Minoe concubuisset, nulla potuisset ratione seruari. Nam Pasiphaë, quòd cum multis mulieribus Minoem rem habere non ignorabat, eum veneficijs infecit, vt quoties secum alia cubaret, in illius artus viperæ irruerent immanes. eúmque in modum pellices Pasiphaë disperdebat.*Cephalus igitur, perniciffimum habebat canem, [cui Lælapi nomen fuit, & quē nulla fera poterat euitare.] Iaculum adhæc, cuius ictus neminem vnquam fefellit. Inter hæc Procris conspicata virum, Circæam sumens radicem, nequid sibi obesset, concumbit. At verita rursus Minois coniugem, Athenas proficiscitur.

καὶ διαλλαγεῖσα Κεφάλῳ, μετὰ τούτου παραγίνεται εἰς θήραν· ἦν γὰρ θηρευτική· διώκουσαν γὰρ αὐτὴν ἐν τῇ λόχμῃ ἀγνοήσας, Κέφαλος ἀκοντίζει, καὶ τυχὼν ἀποκτείνει Πρόκριν. καὶ κριθεὶς ἐν Ἀρειωπάγῳ, φυγὴν ἀίδιον καταδικάζεται. Ὠρείθυιαν δὲ παίζουσαν ἐπὶ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, ἁρπάσας Βορέας συνῆλθε. ἡ δὲ γεννᾷ θυγατέρας μὲν Κλεοπάτραν, [καὶ] Χιόνην· υἱοὺς δὲ Ζήτην καὶ Κάλαϊν πτερωτούς. οἳ πλέοντες σὺν Ἰάσονι, καὶ τὰς ἁρπυίας διώκοντες, ἀπέθανον· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο. Κλεοπάτραν δὲ ἔγημε Φινεύς. ᾧ γίνονται παῖδες ἐξ αὐτῆς Πλήξιππος καὶ Πανδίων· ἔχων δὲ τούτους ἐκ Κλεοπάτρας παῖδας, Ἰδαίαν ἐγάμησε τὴν Δαρδάνου. κἀκείνη τῶν προγόνων πρὸς Φινέα φθορὰν καταψεύδεται. καὶ πιστεύσας Φινεὺς, ἀμφοτέρους τυφλοῖ. παραπλέοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορεάδαις κολάζονται αὐτόν. Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τοῦ πατρὸς Εὔμολ-

& in Cephali gratiam redijt, & cum eo ad venandum concedit: quippe quæ venandi ſtudio mirifice oblectabatur. Hæc occultè virum inſecuta inter fruteta latitabat, eiúſque motu permoueri virgulta maritus ſentiens, iaculum ineuitabile miſit, cóque percuſſam vxorem Procrim interfecit. Quocirca Cephalus ab Areopagi iudicibus exilio ſempiterno damnatur. Interea verò Orithyiã Iliſſum amnem traijcientem Boreas rapuit, & cum ea concubuit. Hæc illi filias Cleopatram, & Chionem: mares autem, Zetem & Calain, aligeros, peperit. Qui cum Iaſone in Colchos nauigantes, & Harpyias inſectãtes moriũtur: ſiue, vt Acuſilaus ait, circa Tenum inſulam ab Hercule interempti fuerunt. Cleopatram Phineus coniugem cepit: cui ex ea filij gignuntur Plexippus & Pandion: his auctus filijs, ex Cleopatra Idęã, deinde Dardani filiã ſibi matrimonio ſociauit. Ea verò priuignos, quòd ipſam in ſtuprũ illicere voluiſſẽt, falſò apud patrẽ inſimulat. Huic ille credulus, ambos oculis priuat. interea Argonautæ cum Boreæ filijs illuc appulſi in Phineum animaduertunt. Chione autem Neptuno admiſcetur. Quæ cum clã patre Eumol-

πον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται καταφανὲς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον. Ποσειδῶν δὲ ἀνελόμενος, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· καὶ δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. ὡς δὲ ἐτελειώθη, * ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης ἀνὴρ, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς γαμηθείσης ἐπεχείρησε βιάζεσθαι. καὶ διὰ τοῦτο φυγαδευθεὶς, μετὰ Ἰσμάρου τοῦ παιδὸς, πρὸς Τεγύριον ἧκε, Θρακῶν βασιλέα· ὃς αὐτοῦ τῷ παιδὶ τὴν θυγατέρα συνῴκισε. ἐπιβουλεύων δὲ ὕστερον Τεγυρίῳ καταφανὴς γίνεται· καὶ πρὸς Ἐλευσινίους φεύγει· καὶ φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐτούς. αὖθις δὲ Ἰσμάρου τελευτήσαντος, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεγυρίου παραγίνεται, καὶ τὴν πρὸς τοῦτον μάχην διαλυσάμενος, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. καὶ πολέμου ἐνστάντος πρὸς Ἀθηναίους καὶ Ἐλευσινίους, ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων, μετὰ πολλῆς συνεμάχει Θρακῶν δυνάμεως. Ἐρεχθεῖ δὲ ὑπὲρ Ἀθηναίων νίκης χρωμένῳ, ἔχρησεν ὁ Θεὸς κατορθώσειν τὸν πόλεμον, ἐὰν μίαν τῶν θυγατέρων σφάξῃ.

pum peperisset, ne detegeretur, in mare deiecit infantulum. Hunc statim Neptunus exceptum, in Æthiopiam transfert, & Benthesicymæ filiæ suæ alendū commendat, & Amphitritæ. Qui, cum ætatis integræ fuit, intus Benthesicymes coniux, huic alteram filiarum vxorem dedit. Hic autem vxoris quoque suæ sorori vim inferre aggreditur. Quamobrē exilio multatus, cum Ismaro filio ad Tegyrium Thraciæ regem confugit. qui filiam ipsius filio coniugauit. Deinde verò insidias Tegyrio quoque comparasse detectus, ad Eleusinios aufugit, corúmque amicitiam sibi conciliauit. Rursus autem, Ismaro filio defuncto, à Tegyrio reuocatus in Thraciam redit, ac soluta inter eos discordia rēgnū accepit. Mox conflato inter Athenienses & Eleusinios bello, ascitus ab Eleusinijs, magno cum Thracum exercitu opem laturus aduenit. At Erechtheo de Atheniensium victoria sciscitanti, Deus rem bellicam præclare gesturum cecinit, si filiarum vnam iugularit.

καὶ σφάξαντος αὐτοῦ τὴν νεωτάτην, καὶ αἱ λοιπαὶ ἑαυτὰς κατέσφαξαν. ἐπεποίηντο γάρ, ὡς ἔφασάν τινες, συνωμοσίαν ἀλλήλαις συναπολέσθαι. γενομένης δὲ μετὰ σφαγὴν τῆς μάχης, Ἐρεχθεὺς μὲν ἀνεῖλεν Εὔμολπον. Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταλύσαντος, Κέκροψ ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἐρεχθέως παίδων, ἐβασίλευσεν· ὃς γήμας Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα ἐτέκνωσε Πανδίονα. οὗτος μετὰ Κέκροπος βασιλεύων, ὑπὸ τῶν Μητίονος υἱῶν κατὰ στάσιν ἐξεβλήθη. καὶ παραγενόμενος εἰς Μέγαρα πρὸς Πύλαν, τὴν ἐκείνου θυγατέρα Πελίαν γαμεῖ. αὖθις δὲ τῆς πόλεως βασιλεὺς ὑπ' αὐτῆς καθίσταται. κτείνας γὰρ Πύλας τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν Βίαντα, τὴν βασιλείαν δίδωσι Πανδίονι. αὐτὸς δὲ εἰς Πελοπόννησον σὺν λαῷ παραγενόμενος, κτίζει πόλιν Πύλον. Πανδίονι δὲ ἐν Μεγάροις ὄντι, παῖδες ἐγένοντο, Αἰγεύς, Πάλλας, Νῖσος, Λύκος. ἔνιοι δὲ Αἰγέα Σκυρίου εἶναι λέγουσιν· ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος. μετὰ δὲ τὴν Πανδίονος τελευτήν,

Qui cum natu minimam immolasset, & reliquæ tum omnes se se iugularunt. Siquidem, vt quidam testati sunt, de se vicissim occidendis conspirarant. Commissa vero post immolationem pugna, Erechtheus EVmolpum obtruncauit. Inde vero vbi Neptunus cum ipsius domo Erechtheum dissoluit, Cecrops Erechthei filiorum maximus regnum administrauit: & is ducta in coniugium Metiadusa EVpalami filia, Pandionem filium sustulit. Hic vnà cum Cecrope patre regnans, à Metionis liberis per seditionem eiectus fuit. Hinc Megara ad Pylam profectus, eius filiā Peliam iamdudum nubilem, vxorem cepit: à qua deinde vrbis regno præficitur. Nam, cum Pylas Biantem patruum occidisset, Pandioni genero regnum tradit: ipse verò traducto in Peloponnesum populo Pylum vrbem condit. Interea Pandioni Megaris regnanti, nati sunt filij Ægeus, Pallas, Nisus, & Lycus. Nonnulli autem Ægeum Scyrij filium esse aiunt, sed sibi Pandionem suppositititium fuisse. Demū post Pandionis obitum,

οἱ παῖδες αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπ' Ἀθήνας, ἐξέβαλον τοὺς Μητιονίδας, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραχῆ διεῖλον. εἶχε δὲ τὸ πᾶν κράτος, Αἰγεύς. γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὀπλῆτος· δευτέραν δὲ Χαλκιόπην τὴν Ῥηξήνορος. ὡς δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς αὐτῷ, δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, εἰς Πυθίαν ἦλθε, καὶ περὶ παίδων γονῆς ἐμαντεύετο. ὁ δ' ὁ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ·

Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδέονα φέρτατε λαῶν,
Μὴ λύσης πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

Ἀπορῶν [δὲ] τὸν χρησμὸν, ἀνῄει πάλιν ἐς Ἀθήνας. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων, ἐπιξενοῦται Πιτθεῖ τοῦ Πέλοπος· ὃς τὸν χρησμὸν συνεὶς, μεθύσας αὐτὸν τῇ θυγατρὶ συγκατέκλινεν Αἴθρᾳ. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ. Αἰγεὺς δὲ ἐντειλάμενος Αἴθρᾳ, ἐὰν ἄρρενα γεννήσῃ, τρέφειν, καὶ τίνος ἔστι μὴ λέγειν. ἀπέλιπε δὲ ὑπό τινι πέτρᾳ μάχαιραν, καὶ πέδιλα· εἰπὼν, ὅταν ὁ παῖς δύνηται τὴν πέτραν ἀποκυλίσας ἀνελέσθαι ταῦτα, τότε μετ' αὐτῶν αὐτὸν ἀποπέμπειν. αὐτὸς δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας. καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων

eius filij perducto in Athenas exercitu, Metionidas eiecerunt, ac regnum in partes quatuor distribuerũt: sed penes Ægeũ summa imperij fuit. Hic primã vxorẽ Metã Opletis filiã: alteram verò Chalciopẽ Rhexenore natã duxit. At, vbi nulla se prole augeri videt, fratrũ metu ad Pythiã adit, déq; filiorũ progenie responsum dari sibi postulauit, cui deus ita vaticinatus est.

Macte noua virtute, pedem, qui prominet vtri
Ne prius exoluas, quàm scandas Palladis arcem.

At ipse ambigẽs q̃d hoc sibi vellet oraculũ, Athenas iterũ accedit, ac p̃ Trœzenẽ iter faciẽs, à Pittheo Pelopis filio hospitio recipitur. qui, quoniã oraculũ intellexerat, Ægeo vino madẽti filiã Æthrã cõprimẽdã sũmisit. Huic nocte eadẽ se Neptun⁹ cõiunxit. Ægeus intereaÆthrę pręcepit, vt, si ex ea masculus nasceretur, educaret: néve, cuius ille filius esset, indicaret: ensem & calceos sub saxo abditos reliquit: hæc locutus, cum per ætatẽ puer saxum subuoluere queat: ea tolleret, eúmque clàm cũ hisce omnibus ad se rebus emitteret. Ipse interim Athenas contendit: nec non Panathenæorum

ἀγῶνα ἐπετέλει, ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς Ἀνδρόγεως, ἐνίκησε πάντας. τοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ἔπεμψε ταῦρον· ὑφ' οὗ διεφθάρη. ἔνιοι δὲ αὐτὸν λέγουσι πορευόμενον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τὸν Λαΐου ἀγῶνα πρὸς τῶν ἀγωνιστῶν ἐνεδρευθέντα διὰ φθόνον ἀπολέσθαι. Μίνως δὲ ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου θύων ἐν Πάρῳ ταῖς Χάρισι, τὸν μὲν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔρριψε, καὶ τὸν αὐλὸν κατέσχε, καὶ τὴν θυσίαν οὐδὲν ἧττον ἐπετέλεσεν. ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισι. μετ' οὐ πολὺ δὲ θαλασσοκρατῶν, ἐπολέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρα εἷλε, Νίσου βασιλεύοντος τοῦ Πανδίονος. καὶ Μεγαρέα τὸν Ἱππομένους ἐξ Ὀγχηστοῦ Νίσῳ βοηθὸν ἐλθόντα ἀπέκτεινε. ἀπέθανε δὲ καὶ Νῖσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ πορφυρέαν ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ τρίχα, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾶν. ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα ἐρασθεῖσα Μίνωος, ἐξεῖλε τὴν τρίχα. μόνον δὲ Μεγάρων κρατήσας, καὶ τὴν κόρην τῆς πρύμνης τῶν ποδῶν ἐκδήσας, ὑποβρύχιον ἐποίησε.

certamen aggreditur celebrare, in quibus Minois filius Androgeus omnibus victoria præſtitit. Hunc Iupiter in Marathonium taurum miſit, à quo fuit interfectus. Non deſunt qui illum Athenas ad Laij certamen euntem, ab athletis ob inuidiã dolo necatum fuiſſe prodant. Minos, audita filij morte, quo tempore in Paro gratijs ſacra faciebat, ſublatam è capite coronã, abiecit, ac tibiam abſtinuit, & ſacrificium nihilo tamen ſecius abſoluit. Hinc & in hodiernam vſque tempeſtatem ſine tibijs & coronis in Paro Gratijs immolant. Nec longo pôſt tempore in mari præpotens comparata claſſe Athenas oppugnauit. Megara item Niſo Pandionis filio regnante ſubuertit. Adhæc Megareum Hippomenis filiũ, qui ex Oncheſto Niſo opitulaturus aduenerat, interemit: & is demũ per filię proditionem occubuit. Nam cum Scylla filia Minois amore flagraret, patri purpureum crinem quo inuictus eſſe ferebatur, é medio capitis vertice præcidit, eóque facto ſtatim ille interijt. Minos itaque Megaris potitus, virginem vinctam pedibus è puppe in mari deiectam ſummerſit.

χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου μὴ δυνάμενος ἑλεῖν Ἀθήνας, εὔχεται Διὶ παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν δίκας. γενομένου δὲ τῇ πόλει λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, τὸ μὲν πρότερον κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν, τὰς Ὑακίνθου κόρας, Ἀνθηίδα, Αἰγληίδα, * Ηνθηνίδα, Λυταίαν, ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον κατέσφαξαν. τούτων δὲ ὁ πατὴρ Ὑάκινθος ἐλθὼν ἐκ Λακεδαίμονος Ἀθήνας κατῴκει. ὡς δὲ οὐδὲν ὄφελος ἦν τούτων, ἐχρῶντο περὶ ἀπαλλαγῆς. ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν αὐτοῖς Μίνωϊ διδόναι δίκας ἃς ἂν αὐτὸς αἱρῆται. πέμψαντες οὖν πρὸς Μίνωα, ἐπέτρεπον αἰτεῖν δίκας. Μίνως δὲ ἐκέλευσε αὐτοῖς ιδ', κούρους ἑπτὰ, καὶ κόρας τὰς ἴσας, χωρὶς ὅπλων πέμπειν τῷ Μινωταύρῳ βοράν. ἦν δὲ οὗτος ἐν λαβυρίνθῳ καθειργμένος· ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα, ἀδύνατον ἦν ἐξιέναι· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέκλειε. κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὁ Εὐπαλάμου, παῖς δὲ τοῦ Μητίονος καὶ Ἀλκίππης. οὗτος ἦν ἀρχιτέκτων ἄριστος, καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὑρετής.

Enimuero, cū id bellū diuturnius fore videretur, quādo Athenas capere minime posset, Iouē, vt Athenienses cōmissi criminis pœnas luerēt, obsecrat. Hinc cū pestis ac fames simul vrbē inuasisset, primum quidē ex veteri oraculo, Athenienses Hyacinthi filias Antheidem, Ægeidē, * Enthenidē, & Lytæam Geræsti ad Cyclopis tumulū iugularunt. sed harū pater Hyacinthus Lacedæmone Athenas commigrauit, & cum nihil inde sibi emolumenti futurum viderent, oraculū de belli exitu cōsuluerunt. His numē, quas ipse vellet, Minoi pœnas daturos renunciauit. Igitur Athenienses missis ad Minoē legatis iniunxerūt, vt ab eis, quas pœnas vellet peterēt: tū Minos ijs vt quatuordecim corpora, septem scilicet puerorū, ac totidē & ętate pariū puellarū, sine armis Minotauro deuoranda mitterēt, imperauit. Is taurus labyrintho conclusus coërcebatur, vnde ingressus quispiam haud facilè exire poterat, quòd multiplici viarum ambage non agnitum exitum excludebat. Hunc Dędalus filius EVpalami, qui Metionis & Alcippæ filius fuit, exædificauit. Hic item architectus omnium præstantissimus, & primus imaginum deorúmque statuarum fuit inuentor.

οὗτος δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ἔφυγεν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, βαλὼν τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν Τάλω, μαθητὴν ὄντα· δείσας μὴ διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτὸν ὑπερβάλλῃ. σιαγόνα γὰρ ὄφεως εὑρών, ξύλον λεπτὸν ἔπρισε. φωραθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ καταδικασθείς, πρὸς Μίνωα ἔφυγε. κἀκεῖ Πασιφάης ἐρασθείσης τοῦ Ποσειδῶνος ταύρου, συνήρπασε τεχνησάμενος ξυλίνην βοῦν· καὶ τὸν Λαβύρινθον κατεσκεύασεν, εἰς ὃν κατ' ἔτος Ἀθηναῖοι κούρους ἑπτὰ, καὶ κόρας τὰς ἴσας, τῷ Μινωταύρῳ βορὰν ἔπεμπον. Θησεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Αἴθρας Αἰγεῖ παῖς, ὡς ἐγεννήθη τέλειος, ἀπωσάμενος τὴν πέτραν, τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν ἀναιρεῖται, καὶ πεζὸς ἠπείγετο εἰς τὰς Ἀθήνας. φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ ἡμέρωσε. πρῶτον μὲν γὰρ Περιφήτην τὸν Ἡφαίστου καὶ Ἀντικλείας, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινεν ἐν Ἐπιδαύρῳ. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος, ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἧς τοὺς παριόντας ἔκτεινε·

Hic etiam Athenis post deiectum ex arce Talaū Perdicis sororis filium, eius discipulum, aufugit: quem, veritus ne ipsum ingenij præcellentia superaret, occidit. Etenim serpentis malam nactus, lignum tenue secuit. Deinde vbi puerum necasse compertum fuit, reus in Martis villa peractus ad Minoem confugit. Atque inibi Pasiphae cum Neptuni taurum arderet, lignea vacca affabre compacta corripuit: ac Labyrinthum construxit, ad quem quotannis Athenienses, virgines septem, ac totidem pueros ætate pares Minotauro vorandos mittebant: donec Theseus ex Æthra Ægeóque natus, iam grandis factus, petra summota, calceos atque ensem aufert: & pedestri itinere Athenas adiens, obsessam iam viam à maleficis viris vndecunque pacauit. Primum quidem Periphetem Volcani & Anticliæ filium, qui quòd clauam gestaret, Coryneta dicebatur, ad Epidaurum occidit: qui cum imbecillis pedibus esset, ferrea claua munitus, viatores interficiebat:

ταύτην ἀφελόμενος Θησεὺς ἐφόρει. δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου. οὗτος πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο. οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ, διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδυνάντο κάμπτειν. καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι, πανωλέθρως ἀπώλλυντο. τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινεν.

Λείπει πολλά.

quam ex illo præreptã Theseus ipse ferre cõsueuit. Hic Sinẽ postea Polypeymonis filium, & Syleæ Corinthi filię, occidit. Huic Pityocamptes, à curuandis pinis nomen fuit. Nam cum Corinthiorum Isthmum insedisset, viatores ad pinos flectẽdas inuitos compellebat: qui quòd eas virium imbecillitate flectere nequirent, arborum in se redeuntium impetu sublati penitus interibant. Hunc in modum Theseus Sinem cruciatum è medio substulit.

Multa desunt.

INDEX RERVM AC verborum locupletissimus, in Apollodori Bibliothecen.

Prior numerus paginam, secundus lineam significat.

A

al-

D

Danaus

E

F

M

Marian-

N

phi-

cō

FINIS.

p. 144. l. 12. Sic Ovid. 6. met: v
p. 33. l. 26. Sic Ovid: 6. met. v
p. 22. l. 5. Sic Ovid. 6. met: v
p. 157. l. 12: Sic Ovid: 6. met. v. 119.
p. 21. l. 18. Ovid. 7. met. 672.
p. 193. l. 12. ibide
p. 27. l. 2. Ovid. 8. met. 450.
ib. l. 18. Ovid. 8. met. 371.
p. 195. l. 11. Just. 2. 6. 8.